

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
SAYI:35

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
HAZİRAN 2018

ÖN SÖZ

Farkındalık kavramı, hayatımızın birçok alanında hayatî önem taşır aslında.

Her birey, önce kendi gerçekliğinin farkında olmalı; önce kendi değerlerinin, yapabileceklerinin ve sahip olduklarının ne kadar değerli olduğunu anlamalıdır.

Daha sonra ise yaşadığı çevrenin, sahip olduğu ailenin ve yaşadığı ülke gerçeklerinin farkında olmalıdır.

Kendi gerçeklerini net bir şekilde görebilmeli, kendi gerçeklerinin farkında olmalıdır ki hayaller peşinde koşarken aslında sahip olduğu en değerli özelliğini, insanlığını kaybetmemelidir.

Neden, nasıl ve niçin sorularının ayırdına varmalıdır. Düşünmelidir insan, sorgulamalıdır, araştırmalıdır, sorular sormalı ve cevapları bulmak için her kaynağı incelemelidir.

Farkındalığı peşinde koşan insan için en büyük kaynak ise edebiyattır. Sorularına cevap arıyorsan işte tam da o yerdesin!

Özel Ege Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

İÇİNDEKİLER

Aida.....	1
Yabancılaşma.....	4
Ön söz.....	6
Mutlu Yastıklar Günü.....	9
Atatürk'le Bir Anı.....	12
Bir Gün Hayal Edin.....	13
7 Aralık Kardeşler Günü.....	15
Felaket Geliyorum Demez.....	17
Uzun Beyaz Bulut Gelibolu	19
Bir Öykü.....	22
Garip Seyahat.....	24
Göç Maceramız.....	26
Oyun Türküsü.....	29
Bir Yazarın Hayatı.....	30
Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu.....	32
Hayalimdeki Işık: Frida Kahlo.....	34
Engellenenler.....	36
Tevfik Fikret.....	38
Hayat Devam Ediyorsa.....	41
Pastaland.....	43
Gündüz ile Gece.....	45
İnsanlar.....	46
Susturulmuş Bir Çığlık.....	47
Biz.....	49

Kırlangıç Kuşunun Macerası.....	52
Yaşamdaki Yansımalar.....	54
Otomatik Portakal.....	58
19 Mayıs.....	60
Sevgi Penceresi.....	62
Belirsizlik.....	64
Alejandro Rodriguez.....	66
Renk Gezegeni.....	69
Engel Sizsiniz Türkiye.....	71
Gönül Bahçem.....	72
Siddhartha.....	75
Engelli Olmak Engel Değildir.....	77
Çevremize Verebileceğimiz En Güzel Hediye: İşte Bugün.....	79
O.....	82
Beni Asla Bırakma.....	86
Kırmızı Pazartesi.....	88
Yaza Ağıt.....	90
Sis.....	92
Utançtan Ölmek.....	94
Yavru Flamingo Boncuk İzmir Yolunda.....	96
Vahdet-i Vücûd Kavramı ve Spinoza.....	97
Sis'e Günümüzden Bir Merhaba.....	100
Zaman Lensi.....	102
Zaman Makinesi ile Ölümsüzlüğe Ulaşmak.....	106

AIDA

1452 yılının sonbaharıydı. İngiltere'nin sisli ve karanlık havası bu mevsimde daha çok fark ediliyordu. Her zamanki gibi tütün ticareti için Fransa'dan İngiltere'ye gelmiştim. İyi bildiğim Southampton^[1] limanındaydım. Limanın olduğu sokak, normalde de kalabalık olurdu ancak akşamüstü olması nedeniyle daha kalabalıktı. Dolaşmak için doğru bir saat tercih etmediğimi fark ettim. Kaba saba, kötü giyimli, tahminimce denizci olan adamlar onlara yol vermediğim için sağa sola omuz atarak yürüyorlardı. Aniden karşıma çıkan yırtık giysili, henüz ergenliğe girmemiş, kirli ve zayıf suratlı bir kızı zorlukla fark ettim ve çarpmamak için yana kaydım. Arkasından gelen iri yarı asker, kızı çekiştirdi ve "Önüne bak, keçi Aida!" diye kızgın bir sesle uyardı. Küçük kız pişkin ve küçümser bir ifade ile askere göz ucuyla bakıp Fransızca "L'homme primitif"^[2] diye homurdandı.

Kontes Samantha yakın arkadaşlarımdandı ve İngiltere'yi her ziyaretimde onu da görmek benim için büyük bir zevkti. İyi yürekli bir kadın olmasıyla tanınırdı, merhum eşi Kont Henry Morgan'ın vefatından sonra miras kalan büyük gelirin hatırı sayılır bir miktarını halkına eşit miktarda dağıtmaktan çekinmemişti.

1453 yılında İngiltere'ye geldiğimde, savaş bittiği için ticaret düzelmişti; yine, onu ziyarete gittim. Ancak bu sefer kapıyı o ya da hizmetçilerinden biri açmadı. Bu garip bir şeydi çünkü kontes yalnız yaşıyordu. Kapıyı açan kız garip bir şekilde bana tanıdık geldi ama nereden, çıkaramadım. Fransız aksanıyla "Hoş geldiniz, kontes Zizi bahçede bekliyor." dedi. Bahçeye geçtiğimde, kontes sevecen ama öğüt verici bir ses tonuyla kıza "Aida, 'Zizi' değil, 'Sizi' demelisin." dedi ve sonra "Bu arada, siz de hoş geldiniz, Pierre. Bir şeyler içer miydiniz?" diye bana sordu.

Aida çaylarımızı getirip tekrar içeri geçtikten sonra kontes, Aida ile nasıl tanıştığını anlatmaya başladı. Hikâye beni çok etkilemişti.

Aida, Fransa'nın Dieppe^[3] kasabasında yaşayan 12 yaşında bir köylü kızymış. O yıllarda Fransa, İngiltere'yle savaş halindeydi. Savaş zamanı Fransa'da seferberlik ilan edilmiş ve bütün erkekler savaşa gitmiş. Köyde sadece yaşlı erkekler ve kadınlar kaldığı için köy çok savunmasız kalmış ve birkaç ay içinde İngiliz Kraliyet Ordusu köyü işgal etmiş. Küçük kızları da köle niyetine yanlarında götürmüşler. Aida ve diğer kızlar hiç tanımadıkları İngiliz askerler tarafından bir ticaret gemisine yüklenip İngiltere'ye götürülmüş. Geminin şartları çok kötüymüş. Kaldıkları yerde fareler dolaşıyormuş ve onlara verilen yiyecekler sadece bayat ekmek ve suymuş. Yolculuğun ikinci günü gemideki tayfalardan biri onlara yetersiz ve ağır aksanlı Fransızcasıyla durumu anlatmaya çalışmış. Kızlar çok üzülmüş ve

ağlamışlar. Üçüncü günün ardından İngiltere'ye ulaşmışlar. Limandan da yedi sekiz asker eşliğinde köle pazarına götürülmüşler.

O sırada aklıma bir yıl önce gördüğüm yırtık giysili kız geldi. Asker ona da "Aida" demişti, o an kapıyı açan kızın, benim bir yıl önce limanda gördüğüm kız olduğunu fark ettim.

Kontes, Aida'yı köle pazarında görüp onu kötü niyetli insanlardan korumak için satın almış ve şatosuna götürmüştü. Çok kültürlü bir kadın olan Kontes Samantha, Aida'ya önce İngilizce okuma yazmayı öğretmişti. Aida'nın müzik aleti çalmaya yeteneği olduğunu fark edince ona piyano çalmayı öğretmişti. Aida bir süre sonra piyano çalmada çok başarılı olmuş hatta kontesle yarışır duruma gelmişti.

Bunları anlatırken Kontes Samantha çok heyecanlandı ve ben de o, daha çok heyecanlanmasın diye izin isteyip kalktım. Akşam yemeği yemek ve geceyi geçirmek için Grand Harbour Inn'e^[4] doğru yola çıktım. Sabah uyanınca da ülkeme geri döndüm.

Sonraki yıllarda İngiltere'ye gidemedim ancak 3 yıl sonra kontesin veremden öldüğünü öğrendim. Haberi alır almaz İngiltere'ye doğru yola çıktım. İngiltere'ye ulaştığım anda Kontes Samantha'nın şatosuna gittim. Vardığımda, şatonun önünde İngiltere kraliyet vergi memurları vardı ve kontesin bütün mal varlığına el koyuyorlardı. Aida bunu engellemeye çalışıyordu çünkü kontes onu evlat edinmişti ve bir bakıma bu eşyalar onun da sayılırdı. Bunu vergi memurlarına söylediğinde ilk başta onu dinlemediler. Eşyaları almak için harekete geçtikleri an Aida'dan en beklenmeyen tepki geldi. Gülüyordu. Ellerini yüzünden çekti. Yaşlar gözlerinin kenarındaki siyahlığı, hatta bütün yüzünü yıkamışlardı. Dudaklarının kenarında o, sokakta iken gördüğüm; pişkin çizgiler yoktu. Bu, on beş yaşında, hatta daha küçük bir kız çehresiydi. Şikâyet dolu bir sesle, dudakları titreyerek sordu:

"Niçin bana böyle şeyler söylüyorsunuz? Niçin siz..."

Bu çocuk sesi, bu kalınlaşmamış, bu yalvaran çocuk sesi vergi memurlarının içine işledi. Eşyaları daha sonra gelip almak için birkaç günlük süre verdiler. O akşam Aida "Bu kocaman şatoda kendimi çok yalnız hissediyorum, acaba gece burada kalır mısınız?" dedi. Kabul ettim. "Galiba Aida'ya karşı bir şeyler hissetmeye başladım." diye düşündüm. O gece, benden kendimi anlatmamı istedi. 30 yaşında olduğumu, tütün ticaretiyle uğraştığımı ve Fransa'nın Yukarı Normandinya bölgesinde, Le Havre^[5]'de oturduğumu söyledim. Bunu söylediğimde Aida "Le Havre ticari açıdan çok işlek bir komün, orada yaşamamız çok mantıklı." dedi.

Sonraki gün, kontesin vasiyeti açıklandı. Kontes bütün varlığını Aida'ya bırakmıştı. Bunu öğrenir öğrenmez, Aida'yla birlikte vergi dairesine gidip durumu anlattık ve vergi dairesindeki şef "Bunu bilmiyorduk o yüzden özür dilerim, o şatoda yaşamaya devam edebilirsiniz." dedi. Artık Aida şatonun sahibi olmuştu ve kanunlara göre evlenip kontluğu yönetmesi gerekiyordu. Ben de sevdiğim kadına evlenme teklif ettim. Aida'ya "Senden çok hoşlanıyorum. Benimle evlenir misin?" diye sordum. O da bundan çok hoşlanacağını çünkü kapıyı bana açtığı günden beri benden hoşlandığını söyledi. Akşamüzeri, hemen, kiliseden nikâh için gün aldık. Özel terziyi çağırıp Aida'ya bir gelinlik, bana da bir damatlık dikmesini söyledim. Düğün gününe kadar düğün hazırlıklarıyla ve giysi provalarıyla uğraştık. Düğün günü çok heyecanlı ve çok mutluyduk. Düğünümüz sorunsuz geçti ve artık evli bir çifttik.

Bugün, evliliğimizin 50. yıldönümü ve hâlâ birbirimize ilk günkü aşkımızla bağlıyız.

[1] İngiltere'de Güney Doğu bölgesinde Torsel Hampshire Kontluguna dahildir.

[2] İlkel adam

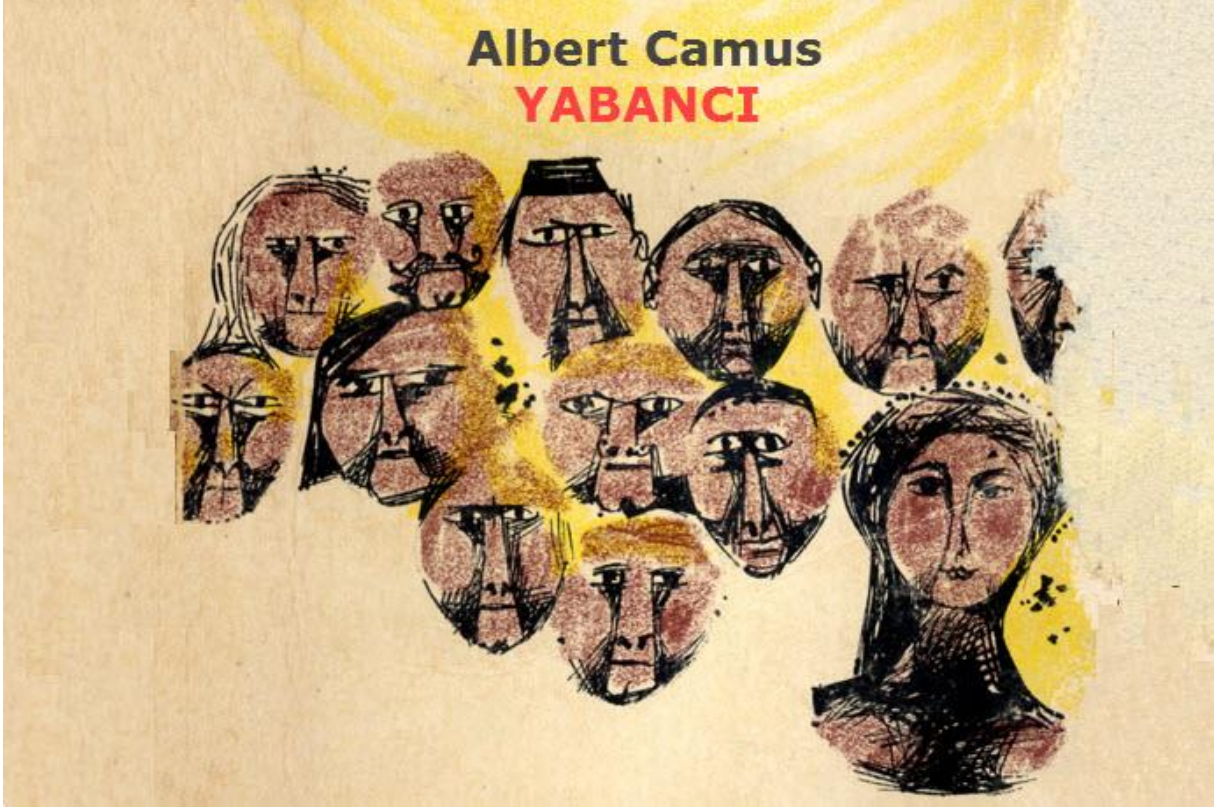
[3] Fransa'nınSeine-Maritime şehrindeki bir köy

[4] Büyük Liman Hanı

[5] Fransa'nın Yukarı Normandiya bölgesindeki bir köy

Evren Geydirici 12-A

YABANCILAŞMA

Birbirine âşık iki insanın kavuşması, yaşama sevinci, özlem, sonu mutlu biten veya sonu okuyucunun hayal dünyasına kalmış romanlar... Günlük hayatımızda bu konularda ve sonu böyle biten birçok kitap okumuşuzdur. O zaman bu kitabın diğerlerinden farkı nedir? Peki, bir kitap hiç "Bugün annem öldü. Belki de dün, bilmiyorum." diye başlayabilir mi? Belki de bu cümleyi daha ilk satırda okuyup afallamamızı ve kitabın merak duygusu oluşturmamasını bu ilk satıra bağlayabiliriz.

Albert Camus, 1940 yılında yazmış olduğu "Yabancı" kitabında ülkemizin de hâlâ gündemindeki "hayatı sorgulama, yabancılaşma" gibi iki önemli konuyu akıcı ve açık bir üslupla dile getiriyor. Kitabı okumaya başladığımızda yabancılaşma kavramını dünyadan, toplumdan ve en önemlisi insanın kendinden yabancılaşması olarak değerlendirebiliyoruz. Yazar kitabın başkahramanı Meursault'u soğukkanlılığı, bundan da öte kayıtsızlığı, ölümün hayatın sıradan parçası gibi anlatması, bencilliğe mantıklı nedenler bulması, ölümle yüzleşmesi gerekirken ölümden başka her detayı hafızasında taşıyabilmesi gibi özelliklere sahip olduğundan bu, onu alışılmışın dışında bir karakter yapıyor. Bir kitabı okurken kitabın yazarın hayatıyla, geçmişiyle ve etkilendiği olaylardan yola çıkarak yazdığına her zaman inanmışımdır. Belki arada istisnalar olabilir fakat mutlaka yazar yaşamından küçük de olsa izleri kitabına yansıtır. Hiçbir şey tesadüf değildir.

Kitapta Meursault'ın yaptıkları Camus'un hayatını anlatmasa da düşündükleri, yaşayış şekli ve savundukları Camus'un kendisini yansıtmaktadır. Belki de Camus'un savunduğı akımın savunucusudur Meursault. Her yazar-karakter ilişkisinde olduğı gibi Albert Camus ve Meursault arasında da sıkı bir bağ var ve biz bunu kitapta çok net bir şekilde görebiliyoruz.

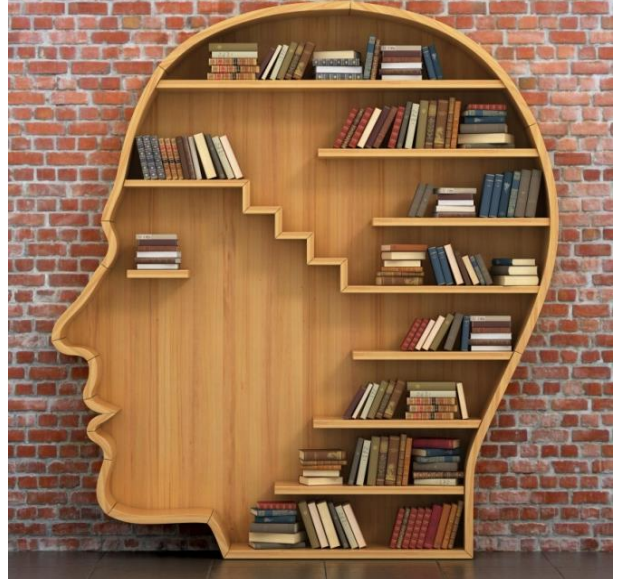
Etrafımızı çevreleyen evrende toplum da anlamsızdır. Mersault'un, bir hiç yüzünden bir insan öldürmesi de göstermektedir ki bu boş ve anlamsız evrende her şey insanoğlunun iradesi dışında gerçekleşmektedir. Onun için de bu anlamsız dünyaya bir anlam katmaya çalışılmamalıdır. Kişinin dünyaya gelişi gibi gidişinin de bir anlamı yoktur.

Bu anlamsız evrende kişinin, özlemini duyduğu mutluluğı araması da boşunadır. Mutluluğı erişmeye olanak yoktur. Aslında mutluluk, aldatıcı bir görünüşten başka bir şey değildir, hayat da öyle...

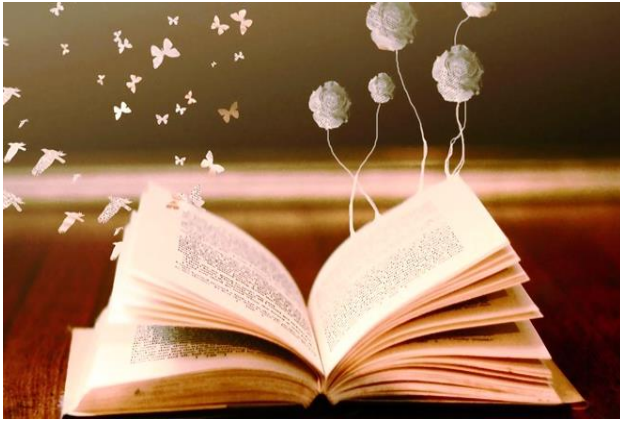
Damla Danacı 11-D

ÖN SÖZ

Yirmi yaşına geldiğim o ilk günlerde hayata başka bir pencereden bakmaya başlamıştım. Oysa bundan tam üç yıl öncesine kadar benim için hayat, doğup büyüdüğüm küçük sahil kasabasından ibaretti. Bahçeli bir evde yaşayan ben, şimdiki hayatımda balkonumdaki çiçeklerin kokusunda huzuru kovalıyordum. Bir zamanlar en büyük keyfim dedem ile balığa gitmekti. Şimdilerde ise odamdaki dünya haritasını ezberlemiş, son nefesimi vermeden önce tüm dünyayı dolaşıp yeni hayatlar keşfetmenin hazzını yaşamak isteyen genç bir karaktere dönüşmüştüm. Bu dönüşüm ne kadar bir zamanda gerçekleşmişti henüz hiçbir fikrim de yoktu.

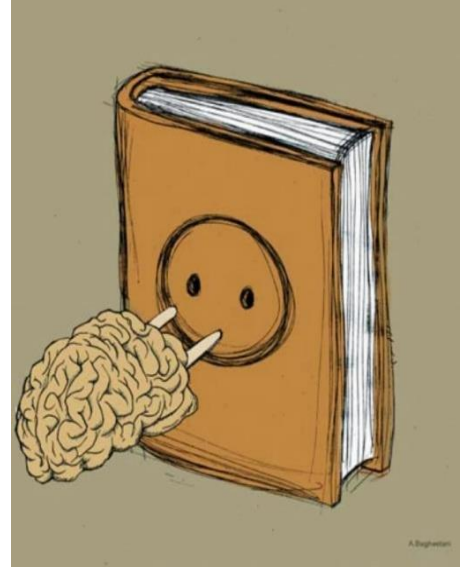
İnsanların ne kadar hızlı geliştikleri benim için her zaman büyük bir soru işareti olmuştu. En sonunda yaşadıkları ve gözlemledikleri olayların, gelişme süreçlerini etkilediğine karar verdim. Yirmi yaşım ile birlikte gelen üniversite sürecim, bir zamanlar girebilmek için saatlerimi masa başında harcadığım psikoloji bölümünden biraz olsun kopmama neden olmuştu. İşte bir değişim, bir gelişim, bir hayal kırıklığı daha... Okula gitmek için uyandığım her sabahın ne kadar boş olduğunu düşündüğümde, göğsümde oluşan o dayanılmaz ağrıyı "pişmanlık" olarak adlandırmıştım. Pişmanlığıma rağmen geri dönmesi için çabalamadığım ayaklarımı ise "görmezden gelme"... Hep bu görmezden gelmelerim bitiriyordu günlerimi.

Üniversiteyi bitirip özel bir hastanede işe başlamanın dayımın yardımı ile olmuştu biraz da. Yoksa İstanbul'da mezun olur olmaz iş bulmak kolay olmazdı. İlk yıllarım; üniversitenin üzerime bıraktığı yükün, birden hafiflemesinden olacak ki beklediğimden daha hızlı ve güzel geçmişti. Üçüncü yılımdan sonra ise ondan da sıkılmaya başlamıştım.

O zamana kadar tüm değişimlerimi gelişim olarak gören ben, ilk defa gelişmediğimi aksine daha da kötüleştiğimi hissediyordum. Yaptığım her şey bir süre sonra sıkılaşmaya başlıyordu beni. O gelmesini dört gözle beklediğim hafta sonları, ne yapsam diye düşünmek ile geçiyor ve bir pazartesi sabahına daha yeniden uyanıyordum.

Tamamen boşlukta olduğum bir anımda hiçbir zaman inanmadığım o hayatımın dönüm noktası kapımı çalmıştı. Aniden olan şeylere inanmazdım. Değişim, süreç bildirirdi benim için. Ama o üç kere arka arkaya çalan kapı ile hayatım değişmiş ve kafamda bir düzene oturttuğum döngü darmaduman olmuştu.

Hâlâ o kısıp ve ipek gibi sesini aklımdan çıkaramıyorum. İlkbaharın sonlarında olmamıza rağmen boynuna doladığı sarı atkısı ve kırmızı kazağı gözümün önüne geldikçe tebessümüm kendiliğinden çıkar gün yüzüne. O gün bir hasta olarak gelmediğini sadece röportaj yapmak istediğini söylediğinde şaşırmıştım açıkçası. Kendimi o kadar önemli biri olarak hiç görmemiştim. Elindeki kağıtları masanın üzerine koyup yüzünü bana çevirdi. Biraz konuştuk. Proje ödevi için bir psikolog ile röportaj yapması gerekiyormuş. Önemli biri olduğundan değilmiş yani. Yüzüm asılmıştı biraz ama yine de ne soracağını merak etmişim. İlk olarak benim bile cevaplamakta zorlandığım mesleki sorular sordu. Ardından günlük hayattan küçük nüanslar istediğinde biraz beklemesini rica ettim. Başım ağrımaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru sandalyeye yaslayınca özür dilemeye başladı. Bense sorun olmadığını söyleyip devam etmesini istedim. Son sorusu her gece sorduğu için yüzlerce kez teşekkür ettiğim, o asıl dönüm noktamdı. ''Kitap okuyor musunuz?''

psikologlara ihtiyaç duymamak için mi? Durmaksızın devam eden her şeyden sıkılma

hastalığımı yenebileceğimi düşünmüştüm ilk defa. Başımı yastığa koyduğumdaki o çocukça sevincimi hatırlıyorum da, büyümüşken çocuk kalmanın güzelliği çok ayrıymış.

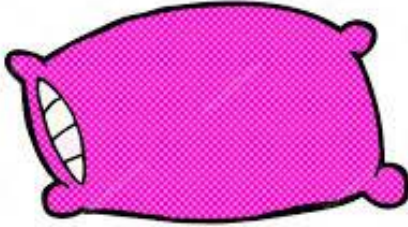
Hafta sonu geldiği an kendimi bir kitapçıya attım. Rafların bana boğucu geldiği o günlerden nedense eser kalmamıştı bende. Elimi kitapların üzerinde gezdirirken kasadaki adam yanıma gelip bana istediğim belli bir şey olup olmadığını sordu. Bakacağımı söyledim sadece. Eve döndüğümde elimde bir torba kitap vardı. Hepsini sadece bir haftada bitirmiştım. İlk başta zevk alıp sonra sıkılacağımdan korktuğum için birkaç hafta kitap okumadım. Sonra tekrar kitapçı, tekrar bir okuma süreci ve tekrar bir bekleyiş. Neredeyse on yılım bu şekilde geçti. O gençken kurduğum dünyayı dolaşma, yeni insanları tanıma hayallerim; gerçekleşmiş gibi hissediyordum. Benim için en büyük başarı ise hiçbir zaman sıkılmamış olmamdı.

Kırk üç yaşıma, uzaktan bakıldığında sıra dışı hiçbir özelliği olmayan hayatımın kendi gözlerimden ne kadar dolu dolu olduğunu fark ettiğim yaşıtı. O yıl tüm izinlerimi bir yerde toplayıp üç ay boyunca tamamen gezdim. Yirmi bir ülkeyi sadece üç aya sığdırdığımı sanmıştım. Çok yanılmışım. Bir ülkeyi öğrenmek, bir insanı tanımak sadece bakmak veya gezmekten öte; anlamaktan geçiyormuş. Dönüş yolunda bile gördüğüm o yüzlerce yeni yüzü ve dinlediğim hikâyelerini düşünüp durmuştum. Hâlâ aklımdan çıkmıyorlar. Şimdi yeni hikâyelere, yeni yelkenler açarken ben; uçsuz bucaksız denizlere benzettiğim o kitapların büyüünde benim de bir damlam bulunsun isterim. Bu kitabım kırmızı kazaklı, sarı atkılı dönüm noktama armağanımdır. İyi okumalar...

Deniz Yıldız 9-D

MUTLU YASTIKLAR GÜNÜ

Herkesin kazaklarının cırt cırtlı bölümlerine yapıştırdıkları, o renkli, şekilli yastıkların günüydü bugün. 10 Şubat'tı bu mutlu günün tarihi. Nereye baksan yastıklı insanlar... Kimininkinde kendi sevdiği şeylerin, hayran oldukları sanatçıların, ailesinin fotoğrafları vardı. Kimininki renkli, kimininki ise tüylü. Herkesin zevkini belli ettiği bir gündü.

Evden çıktım. Hava soğuktu. Üstüme giydiğim kazaklı yastığın cırt cırtı çok kaşındırıyordu. Atlet giyseydim belki bu kadar kaşınmazdı. Sokakta yürümeye başladım. Karşıdan gelen bir adamın yastığında kendisi vardı. Sürekli cırt cırtından çıkarıp kendisine bakıp gülümsüyordu. Herkes adama gülüyordu. Sanırım bir tek adamı ben anlıyordum. Yalnızdı, kendisinden başka kimsesi yoktu. Bu yüzden kendisiyle sıkı bir bağı vardı. Metroya doğru

koştum. Kalkmasına iki dakika kalmıştı. Festivali kaçırmak istemiyordum. Kartı bastım ve merdivenlerden uçarcasına indim. Metronun kapısı tam kapanırken içine atladım. Az kalsın sıkışıyordum. Nefes nefese kalmıştım. Metro tıklım tıklımdı. Yer bulabilen çoğu kişi ya yastıklarının üzerine yatmış uyuyor, uyukluyordu ya da belinin altına yastığı koymuş telefona bakıyorlardı. Ben de en sonunda yer buldum. Oturdum, yanımda hiç nefes almadan yemek yiyen biri vardı. Bu çok iğrençti. Daha da iğrenci vardı. İçerisi berbat kokuyordu. Burnumu tıkadım ve ağızımdan nefes aldım. Bu da ağızıma kötü bir tat veriyordu. Metro istediğim yere gelince inmeye çalıştım. Arkama baktığımda iki kadın yer kavgası yapıyordu. Hafif bir gülümsemeyle indim. Festivalin başladığı alana yürüdüm. İki direk ile birbirine bağlanmış bir yazı gördüm. Üstünde "YASTIK FESTİVALİ'NE HOŞ GELDİNİZ!" yazıyordu sonra birden bir sesle irkildim. Bir adam mikrofonda konuşuyordu. "Baylar, bayanlar, yaşlılar ve çocuklar hoş geldiniz. Geleneksel yastık gününde eğlenmeniz dileğiyle...

O zaman eğlence başlasın!" Herkes bağırmaya başladı. Ben de koştum. Sonra bir alana geldim. Yemek satılıyordu. Küçük çadırların içinde ne ararsan vardı. Ayçöreği, kısır, börek,

sarma, susamlı pastalar... Toplam yirmi liralık bir yemek alışverişi yaptım. Bir yere oturdum. Yastık şeklindeki beyaz çöreğimi yerken marsmellow tadı aldım. Enfesti. Oturduğum yastık şeklindeki puflardan kalkmam uzun sürdü. Çünkü yumuşacıklardı. Gezmeye başladım. Bir tabela ve nereye gitmemiz gerektiğini gösteren oklar vardı. Mesela yastık lunaparkı için

sağa, yastık konseri için sola, yemek bölümü için geldiğim yöne ve müze için düz... Bu müze yastık müzesiydi. Geçmişten günümüze en bilinen yastıklardan tut, en eskilere kadar bir yolculuğa giriyordun. Müze yastık gibi yumuşak bir şeyden yapılmıştı. Ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bu müzeyi yapanlardan kimse açıklama yapmamıştı. İçini gezmeye başladım. İlk bölümde yastık savaşı vardı. Onunla ilgili çok benzer insan heykelleri, parçalanmamayı başaran bir yastık

vardı. Savaş 1948 yılında meydana gelmişti. Bir oyun olarak başlasa da sonu kötü bitmişti. O yüzden buna Yastık Savaşı deniyordu. İki adam kavga etmiş ve insanlar gruplaşmış gibi şeyler, tam bilmiyorum. İkinci bölüme gidmeden müze kapandı ben de lunaparka gittim.

Gişeden beş bilet aldım. Etrafıma baktım ve beş biletin bu kadar koca aletlere yeteceğini sanmıyordum. Gözüme ilk çarpan dönme dolaptı. Çok büyüktü ve masmavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Sıramı bekledim. Kuyruk hızlı akıyordu. Önümdeki çift de kabine binince azıcık döndü ve son olarak ben bindim. Herkes hazır ve sakın bir şekilde dönmeye başladı. Yükselmeye başladıkça ülkenin güzellikleri göz önüne seriliyor ve mükemmel bir manzara ile

karşılaşıyordun. Huzurla dönmeye devam ederken aynı zamanda saçlarımı savuran hafif nemli bir esinti vardı. Birkaç tur döndükten sonra yavaşladı ve durdu. Kabinin içinden aşağı atladım. Sonra yürümeye başladım. İleride bir gondol gördüm ve oraya koştum. Çok yüksekti. Gondolun yapılış biçimine hayran kalmıştım. Deniz kabuğu şeklindeydi ve ortasında inci vardı. İnci yarıktı. İçinde ise yastıklar vardı. Bileti uzattım, içeri girdim. Kendime güzel manzaralı yastık buldum ve oturdum. Yastıklar inci kaplamalıydı. Gondol yükselmeye başladı. Arkadan hafif klasik müzik yükseliyordu. Gözlerimi kapadım. İçimde kelekler uçuyordu. Yukarıya çıktıkça masmavi gökyüzünde martılar ile birlikte uçtuğumu hissetmeye başladım. Gittikçe hızlanıyordu ve kalp atışımın sesini duyabiliyordum. Sonra birden yavaşlamaya başladı. Bir aşağı, bir yukarı. Sonra durdu.

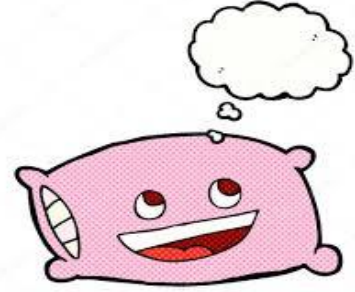

İndim. Bugün bitmişti ve bir parça hüznü doldu içim. Çıkışa yürüdüm. Arkamı döndüğüm zaman o tabelayı gördüm. "FESTİVALİN SONU. HIÇ ÇIKMAK İSTEMEYECEĞİNİZ BİR LABİRENTİN ÇIKIŞI" Metroya ulaştım. Metro tenhaydı. Demek ki kimsenin macerası daha bitmemişti. Metro durdu ve indim. Uzaktan evim görünüyordu. Krem rengi kerpiçten duvarlar, kiremit bir çatı, kestane renkli bir kapı ve camlarda menekşeler, güller ve papatyalar... Eve doğru yol aldım.

Kapının kilidini döndürdüm ve içeri girdim. Kedim hemen ayaklarıma sürünmeye başladı. Onu hafif iteledim. Yatak odasına giderek pijamalarımı giydim. Sıcacık koltuğuma uzandım. Televizyonu açtım. Haberlerde bir adam konuşuyordu "Yastık Günü başladığı gibi bitti. Eğlenceli bir gün geçti. Ama size üzücü bir haberim var. Yine bir yıl daha bekleyeceğiz. Üzgünüm." diyerek güldü.

"Sözü hava durumu muhabirine bırakıyorum." Televizyonun sesini kısıtım. Tüylü, yumak gibi olan kedimi kucığıma aldım "miyav" dedi ve bana baktı. Ben de ona bakıp gülümsedim. Kitabıma uzandım. En sevdiğim tüylü yastığım Nemo, renkli yastığım Çiki ve hayallerle kitabıma daldım.

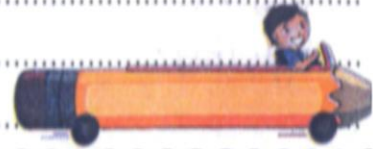
Derya Alpağot 7-D

- ✿ Atatürk'le aynı dönemde yaşadığınızı düşününüz: Atatürk'le yaşadığınız bir anı hayal ediniz. Anınızı aşağıdaki noktalı yerlere yazınız.

Bir gün okulda matematik dersinde öğretmenimin sorduğu soruyu tahtada cevaplıyordum. Birden kapı çaldı. Kapıyı açınca karşımızda Atatürk'ü gördük. Dêrse katılabilir miyim? dedi. Çok heyecanlandık. Tahtada ben olduğum için bana soru sordu. Soruların hepsini cevapladım. Atatürk beni tebrik etti. Saçlarımı oksadı. Sonra ona sıkıca sarıldım. O gün benim en güzel günüm oldu.

Cınar Erden 1/B

BİR GÜN HAYAL EDİN

Bir gün hayal edin ki hiç kimsenin mutsuz olmayacağı, bir gün hayal edin ki herkesin gülümseyeceği, bir gün hayal edin ki herkesin istediğine sahip olabileceği, bir gün hayal edin ki 24 saatlığına dünyada saf mutluluğun hüküm sürebileceği. Şimdi herkesin ortak istediği tek bir dilek ne olabilir ki diyebilirsiniz ama unutmayın ki ben size nesnel bir dilekten bahsetmedim, ben size göreceli bir dilekten bahsettim.

Öncelikle şunu dikkate almanızı istiyorum: Bu yazıyı okurken tüm mantık çerçevesindeki düşüncelerinizi aklınızdan çıkarın. Sadece 1 dakikalığına beyninizde bulunan otoriter çerçeveyi yanınızdaki hayali sehpaıa bırakın. İsterseniz artık size hayal edebileceğinizin de ötesine çıkabileceğiniz bir fırsat sunayım: Ben somut ve geleneksel bayramlara benzeyen bir gün tasarlamadım. Ben sadece zihinlerinizdeki dünya için bir anı yarattım. "Hadi sadede gel!" dediğinizi duyar gibiyim. Belki de neyi bu kadar abartabileceğimi merak ediyorsunuzdur. Şimdi size tek bir sözcük söyleyeceğim. Bu benim sizin zihinlerinize önerdiğim bir yöntem bile olabilir.

Konunun dışına çıkmadan anlatayım. Benim size sunduğum 24 saatlik saf mutluluk aslında tek bir bileşenden oluşuyor. "MUTLULUK". Galiba şu an 20 saniyenizi harcadığımı düşünüyorsunuzdur ama devam edin okumaya. İzin verin anlatayım size bu saf mutluluğu. Bildiğiniz üzere mutluluk göreceli ve zamansızdır. Bir dakika önce en büyük hayaliniz bir arabayken bir dakika sonra hayaliniz arabanın içinde can çekişen yakınınızın kurtulması olabilir. İşte bu yüzden insanların hayallerini anında gerçekleştirebileceği bir gün olmalı. Biraz daha gerçekçi olmak gerekse bile imkânsız değil aslında bu gün. Herkes o günlüğüne bir partner seçer kendine. Ardından o partnerle geçirmeye başlar gününü. İsteddiği şeyleri birbirlerine iletirler ve gerçekleştirmeye çalışırlar. Tabii bunun için bir miktar maddi destek ve biraz da zaman gerekebilir ama en sonunda önemli olan bu dileğin gerçekleşmesi değil mi?

Şöyle bir bakınca böyle özel bir gün muhtemelen hiç olmayacak ama önemli olan tasarlamak değil mi? Tabii bu günü önce kimler hak ediyor onu düşünmek lazım ama her ne kadar kötü olsalar da kötü insanların da küçük bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu

düşünüyorum. Mesela dünya iyilik günü başlığı altında bir gün yapabiliriz veya dünya mutlu insanlar günü...

Bu tür özel günlerin amaçlarını aslında adlarından anlarız ama yıllar geçtikçe insanlar özel günleri 24 saatlik bir tatil olarak görüyor. Ben tasarladığım günün böyle olmasını istemiyorum. Yılın her günü yaşayabileceğiniz bu günün istenen kişiler tarafından düzgünce ve kurallarına uygun bir şekilde yaşanmasını istiyorum. Kurallar demişken size kuralları anlatayım. Bu özel gün içerisinde en az bir canlıyı mutlu etmelisin ve bunu içtenlikle yapmalısın. Tanıyıp tanımayan; çocuk, yaşlı, genç, insan veya hayvan olması önemli değil sadece bir canlıyı mutlu etmen yeterli. İşte bu kadar...

Özetle bu gün hayali bir gün fakat isterseniz siz bunu gerçek hayata geçirebilir veya zihninizde kendi sınırlarınızı bile zorlayacağınız bir coşkuyla da yaşayabilirsiniz. Bu sizin mutlu olabileceğiniz şeylere kalmış. Eğer bir tabak tatlıyla mutlu oluyorsan git ve tatlı ye veya bir tabak dolusu tamamen sana özgü bir tatlı hayal et. Bir hayvanı kucığına al, sevgiye olan ihtiyacını gider, fark etmez. Nasıl mutlu oluyorsanız öyle yaşamalısınız. Bazen hayat tersini gerektirse bile. Çünkü şunu unutmayın ki mutlu olmadığınız takdirde yaşamış sayılmazsınız.

Ece Öykü Yavuz 7-B

7 ARALIK KARDEŞLER GÜNÜ

Kardeş, aynı anne babadan doğmuş olan ya da annesi ya da babası aynı olan kişilerin birbirlerine göre adı.

Her yıl 7 Aralık günü Kardeşler Günü olarak kutlanmaktadır. Bir elmanın bölünmüş dilimleri gibidir kardeş olmak. Bazen laf kavgası yapmak, bazen sarılmaktır. En üzüntülü zamanlarda ise kenetlenmektir kardeş olmak.

Benim kardeşimle aramda bir yaş bulunmaktadır. Yani ben Ege'nin ağabeyim... Ağabey olmak biraz da sorumluluk gerektirmektedir. Ona iyi örnek olmaya çalışıyorum her zaman. Kardeş olmak dünyanın en güzel duygularından biri. Bazen anneden gizli yapılan suçları paylaşmaktır, kavga edip kısa bir süre sonra hiçbir şey olmamış gibi gülüşebilmektir. Bir tava sucuğu sabah kahvaltısında paylaşabilmektir, çikolatayı ikiye kırıp keyif yapmaktır, sinemada bir kova mısır ile beraber film seyretmektir. Ama en önemlisi sizi her zaman dinleyen birinin varlığın adıdır kardeş. İnsanın ne söylerse söylesin sözüne tek güvendiği ya da ona tek güvenen kişidir kardeş. Hele bir başka kişi kardeş hakkında olumsuz eleştiri yapsın en ateşli savunucu olur ağabey, abla. Kavgada, tartışmada siper eder kendini. 7 Aralık tüm kardeşlerin birbirlerine sıkıca sarıldığı bir gün olmasının yanı sıra bir de tek çocuk olarak kalan insanlar için kardeş gibi arkadaşlar, dostlar içindir. Kardeşlik duygusunu yaşamak için bazen aynı aileden olmaya gerek yoktur. İyi günlerde, kötü günlerde, gülmek istediğinizde, ağlamak istediğinizde koşulsuz yanınızda olan dostunuz, kardeşiniz olmuştur aslında. Önemli olan farklı fikirlere sahip olsan bile saygı duyan, seni anlayan, dinleyen, senin de birlikte vakit geçirmekten çok mutlu olduğun kardeş gibi arkadaşlarının olması.

7 Aralık Kardeşler Günü tüm öz ya da üvey, büyük ya da küçük, aileden ya da değil tüm birbirini seven, anlayan herkes için kutlu olsun.

Ben de Ege gibi bir kardeşim olduğu için çok mutluyum. Onu çok seviyorum. Kardeş gibi sevdiğim arkadaşlarımla da bugünü geçirdiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Efe İlhan 7-A

FELAKET GELİYORUM DEMEZ

Uzun süredir çalıştığım Ankara LÖSEV'den, İzmir LÖSEV'e sevk edildim. Her şey çok yeniydi. Arkadaşlarım ve hastalarım eski çalıştığım yerde kalmıştı. Onları çok ama çok özleyecektim. Ama artık yeni arkadaşlarım ve yeni hastalarım olacaktı. İçimde nedensiz bir heyecan vardı. Yeni çalıştığım yerde ilk günümdü. Yanıma yedi yaşlarında bir kız çocuğu geldi. Benim çok güzel olduğumu ve annesinin ona okuduğu masaldaki periye benzediğimi söyledi. Onunla saatlerce bir sürü konu hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. Ama aklımda onun söylediği bir söz kalmıştı: "Benim annem cennete gitmiş biliyor musun? Ama ben bunu arkadaşlarıma söyleyince nedensizce gülüyorlar ve benimle alay ediyorlar." Ben de ona susarak karşılık verdim. Daha sonra işlerimin olduğunu hatırladım ve yanından vedalaşarak ayrıldım. İlk işim odama yerleşmek olmuştu. Odama yerleşirken kapı çaldı ve gelen eski iş arkadaşlarımdı. Benim yeni işimi tebrik etmeye gelmişlerdi. Biz de bu anı ölümsüzleştirmek için birkaç fotoğraf çekildik. Zaten fotoğraf çekildikten sonra beni yeni iş yerimdeki müdürüm aramıştı. Arkadaşlarımı uğurladıktan sonra ben de hemen müdürümün yanına çıktım zaten yarın kendi hastanemde beyin ameliyatı yapacağım için kendimi fazla yormak istemedim ve asansörle çıktım. Müdürüm Ebru Hanım, bana doldurmam için birkaç belge verdi ben de onları doldurup imzaladıktan sonra saat 7.55 olduğu için eve gittim. İlk işim, haftamı planlamak oldu. Bu hafta çok yoğun olduğum için sadece cumartesi ve pazar LÖSEV'e gidecektim. Hafta sonunu dört gözle beklerken aklıma çok güzel bir fikir geldi. Yanıma gelen yedi yaşlarındaki çocuk yani Rüya'nın doğum günüydü ona çok güzel bir sürpriz hazırlamayı düşünüyordum. Bunun için iş arkadaşlarımdan yardım aldım ve ona çok güzel bir peri bebeği aldım. Tüm hazırlıklar tamamdı. Sadece bir işim kalmıştı ona çok güzel bir pasta yapacaktım ki malzemelerin eksik olduğunu fark ettim. Hemen hazırlanıp dışarı çıktım. Eksik olan malzemeleri alıp pastayı yaptım. Artık doğum günü zamanı gelmişti. Evde önceden aldığım süsleri arabama koyup yola çıktım. LÖSEV zaten evime yakın olduğu için hemen ulaşmıştım. Hiç zaman kaybetmeden yemekhaneye süsleri yerleştirdim, balonları

şışirdim ve yiyecekleri mutfağa koydum. Geriye Rüya ve arkadaşlarını çağırmak kalmıştı. Herkesi çağırdıktan sonra doğum gününe başladık. Rüya doğum günü pastasını üflledi, dilek tuttu, hediyelerini açtı... Tam herkes dağılacaktı ki birden bina sallanmaya başladı. Ama normal bir sallantı değildi bu, deprem oluyordu. Hepimizi korku sarmıştı ne de olsa felaket geliyorum demez. Biz çalışanlar olarak hemen çocukları dışarı çıkartmaya başladık. Fakat biz tüm çocukları çıkartamadan bina üstümüze yıkıldı ve biz binanın altında kaldık. Hepimiz çok zor günler geçirdik tüm yiyecekleri ve suları enkazın altında kalan çocuklara verdik biz de susuzluktan ölmek için belirli aralıklarda az da olsa su içtik. Dördüncü günün sonunda bizi enkazın altından kurtardılar. Biz çalışanlar ve tüm hastalar yeni bir binaya yerleştik. Emekli olmama son bir yıl kaldı Rüya şu an 20 yaşında, üniversiteye hazırlanıyor o da benim gibi bir sağlıkçı olmak istiyor. Böyle çocuklar yetiştirdiğim için çok mutluyum.

Elif İlayda Özcan 6-E

UZUN BEYAZ BULUT GELİBOLU

Buket Uzuner'in üzerinde dört yıl çalıştığı, Çanakkale Savaşı'ndaki savaş olayını değil de savaşın insanların üzerinde bıraktığı etkileri konu alan ve şimdiye kadar okuduğum en dikkat çekici savaş romanıdır.

Kitap, Viki isminde bir Anzak'ın rüyalarına dedesinin girmesi ve kendisinin soyunu araştırmasını istemesiyle başlar. Viki, 2000 yılının Mart'ında Çanakkale Savaşı'nda kaybolmuş dedesini aramak için Çanakkale Milli Parkı'na gelir ve bu bölgenin Çanakkale Savaşı'ndan geri dönebilmeyi başarmış tek Türk kahramanı olan Alican Çavuş'un, kendi dedesi John Taylor olduğunu iddia eder ve Alican Çavuş'un yaşayan tek torunu olan Beyaz Hala'nın yanına götürülür. Burada hem Viki hem Beyaz Hala kendi dedelerinden kalan mektupları birbirine okur ve olayı çözmeye çalışır. Bu sırada İstanbul'dan gelen ve Beyaz Hala'nın torunu olan Avukat Ali Osman da bu olayı öğrenir ve araştırmaya o da katılır. Bu iki genç büyük dedelerinin izlerini sürerken birbirlerine karşı duygular beslemeye başlar. Daha sonra Beyaz Hala, Viki'ye bir hikâye anlatır. Bu hikâye, Alistair John Taylor adlı Anzak askerinin katıldığı savaşta kaybolarak Türk cephesinin gerisine geçmesi ve nerdeyse

vurulacakken şans eseri yaralı bir Türk askerine takılarak vurulmaktan kurtulmasıdır. John Taylor iki gün boyunca bu Türk askeriyle yemeğini, suyunu paylaşmış; onunla arkadaş olmuştur. Bu yaralı askerin ölümünden sonra şoka giren Anzak askeri, Meryem isminde bir Türk tarafından bulunur ve Meryem askere âşık olunca onu kendi köyüne getirir. Meryem, askerin bir Türk gazisi olduğunu ve isminin Alican olduğunu söyler; böylece Alican Çavuş köyde bir kahraman olarak tanınır. Meryem ile evlenir ve Beyaz isminde bir kızları olur.

Viki, Beyaz Hala'nın anlattığı bu hikâyeden çok etkilenir ve Viki ile Beyaz Hala'nın aslında akraba olduğu böylelikle ortaya çıkar. Kahraman olarak sayılan bir Türk askerinin aslında bir Anzak askeri olduğu bilgisi hızla yayılır ve bütün basın mensupları köye doluşmaya başlar. Bir basın açıklaması yapılır ve bu basın açıklamasında Beyaz Hala, Viki ve Ali Osman bu olayın sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu, aslında böyle bir şey olmadığını açıklar.

Kitap; düşman askerlerinin arkadaş olmayı başarabilmesi, savaşların aslında o savaşın içinde bulunan insanların değil de bu savaşlardan çıkar sağlayacak kişilerin savaşı olduğunu anlatıyor. Savaşlarda kazanan ya da kaybeden taraf olmadığını, her zaman insanlığın kaybettiğini savunuyor.

Romanın sonuna doğru ise Atatürk'ün Anzak askerleri için kullandığı şu ifadeler, kitapta anlatılanları en iyi şekilde özetliyor: *"Bu memleket toprakları üzerinde kanlarını döken kahramanlar, burada bir dost vatanının toprağındasınız, huzur ve sükûn içinde uyuyunuz. Sizler Mehmetçiklerle yan yana, koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını savaşa yollayan analar, gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızda, huzur içindedirler ve huzur içinde uyuyacaklardır. Onlar bu topraklar üzerinde canlarını verdikten sonra artık bizim evlatlarımız olmuşlardır."*

Emre Türkeli 10-F

BİR ÖYKÜ

Her zamankinden farklıydı. Her zamanki gibi uyanmıştım halbuki... Öyle olmasına öyle ama içimde bir huzursuzluk... Güzergahı tam tahmin edemesem de kalbimden, bir ses başıma doğru ilerleyip kafamda ve midemde eş zamanlı ağrılar yaratıyordu. O gün, bir şeyler olacağına emindim lakin hayatımda iyi şeyler çok nadir olurdu. Bu nedenle ölümünü önceden gören bir şaman gibi olacakları kabullenmeyi tecrübe etmenin etkisiyle bu konuda düşünmeyi reddettim.

Kendime isteyerek veya mecbur kalarak kurduğum düzeni bozmamanın bir parçası olan işe gitmek eylemi bana artık eskisi kadar zor gelmiyordu. Son yirmi yılda başka bir şey de yapmamıştım zaten. Yıllardır devamlılık gösteren bu muhtemel işkoliklik, hayatımın sosyal yönlerini eğelemişti. Öyle ki beş senedir anamı babamı göremez olmuştum. Ayda yılda bir yazıhaneden arkadaşlarla meyhaneye giderdik. İnan olsun birinin tutup da bir kelime etmesi en az üç dört kadehi bulurdu. Bazı zamanlar çok keyfimiz yerindeyse eğer Avukat Mevlüt Bey, elindeki çatalla kadehine birkaç kez vurup pek ilerlemeyen muhabbeti böler; yaz kış giydiği mesleğinin gereğine biraz ters düşen, kumaş değil de kadife ve koyudan ziyade, bordoya çalan toprak rengi ceketinin cebinden mukavva kapaklı bir defter çıkarır; sağdan soldan duyduğu ve not aldığı fıkralardan bir tanesini seçer ve yüksek sesle okurdu.

Normalde insanın yüzünde tebessüm bile yaratmayacak yazılara öksürene kadar gülerdik. Belki de ayda yılda bir defaya mahsus her şeyden uzaklaşıp gülmek için fırsat bulurdu bu zavallı insanlar meclisi.

Yine o ayda yılda birlerden bir gündü işte. Mesai sonuna yakın teklifler yapıldı. İçimdeki sıkıntıdan mütevellit onlara katılamayacağımı söyledim. Zaten hiçbirinin gönül koyacak

mecali yoktu, ancak kendi keyiflerini düşünürlerdi. Böyle alışmıştık ve gücümüz bu kadarına vardı. Evime gittim ve oturup beklemeye başladım. Beni yıkacak olan olayı duymayı bekledim.

Lakin o gün, olacağını düşündüğümün aksine hiçbir şey olmadı. Günler gittikçe hızlandı ve bu huzursuzluk ve devamlı beklemek hiç bırakamayacağım bir duruma geldi. Zamanın geçmesi sanki bir bana mahsustu. Bu şekilde yaşamaya başladım. Neden o gün başladı ve neden bunca ay sürdürdüm, bilmiyorum. Ama zaman tatlı bir uyku gibi geçti ve sekiz ay sonra bir telefonla sona erdi.

Ve neden yüzüme atılacak bu okkalı tokadı savunmasız bir halde bekledim, hiç bilmiyorum. Karşıdakine tek bir kelime etmedim ki o da bana çok kelime etmedi zaten. Sadece "Öldü." dediği anı çok net hatırlıyorum. Çok iyi tanıdığım bir sestir arayan ve adımları kulağıma fısıldadığından beridir iyi bilirdim. Ben tanıdım tanıyalı böyle üzgün olmamıştı sesi. Sanki bir daha hiç gülemeyecek gibiydi. Sesiyle birlikte yüzünün hatlarını hatırladım. Rahmetli için bu kadarını bile yapamadım. Çok çok eskiden hatırladığım siyah beyaz bir fotoğraf gibi anılar sadece, o an aklıma hücum etti. Köyüne gömülmek isterdi herhalde, "köyümüze"... Gözlerimden süzülen yaşları silmedim. Onları silmek yüreğimdeki acı, hüznün ve pişmanlığın azaltmazdı. Yahut kaç yıldır unuttuğum hislerimin tekrardan kalbime hücum edişine engel olamazdı. Böyle bir acıyı ancak küçücük ciğerlerine ilk havayı teneffüs ettiğinde ve ilk defa ağladığında hissedebilirdi insan. Yol kısmı çabuk geçti. Tanımadığım ama akraba olduğumuzu tahmin ettiğim insanlardan hiçbirisi bana başsağlığı dilemedi. Telefondaki ses yüzüme bile bakmadı. Pişmanlıklarım bir hançer gibi boğazımı yırtarken defin tamamlandı. Sadece üçümüz kalmıştık artık. Başa dönmüş gibiydik.

Küçük bir çam ormanı, vakit sabah. Arı, sinek, kuş sesi... Bir siyah gözlükten görülen yerde ve ağaçlarda güneş ışıkları...

Kitaplar bir zaman bana insanları sevince tabiatın sevileceğini, tabiatı sevince dünyanın sevileceğini, ondan yaşama sevinci duyulacağını öğretmişti. Ama hiçbir kitap yaşadıklarım kadar öğretmez bunu bana. Madem başkaları yazılarında yer vermiş, ben de şunu diyeyim: "İnsanları sevin, böylelikle diğer her şeyi sevin ve yaşama sevinci duyun ama bunların hepsini henüz vakit varken yapın! Dostum Nazım'dan öğrendiğimiz üzere *henüz vakit varken...*"

Fahir Ata Akay 10/F

GARİP SEYAHAT

Güneşli bir gündü. Yaz tatilinin ilk haftasıydı. Anneannem ve ben, alışveriş merkezine gitmek için bir otobüse binmiştik. Her şey yolunda gidiyordu. Ama o da ne? Şoför kumandaya basıp, yolun önüne bir tünel açtırmıştı. Anneannemle ben çok şaşırdık. Herhâlde bu bir kestirme yol diye düşünüp biraz da olsa rahatladık. Tüneli geçtikten sonra otobüs mola verdi. Durduğumuz yerdeki tabelada şöyle yazıyordu. "Teknolojionya: 240 km." Teknolojionya'da neyin nesi diye düşündüm. Yoksa bu bir şaka mıydı? Teknolojionya'yı görmek için çok sabırsızlandım. Teknolojik ürünleri anneannem de ben de çok severiz. Görmek için içim içime sığmıyordu! Durduğumuz yerde yemek yedik. Durduğumuz yer küçük bir kasabaydı. İsmi Müzikistan'dı. Duyduğuma göre Dünya'daki en iyi çalgıcılar ve çalgılar buradan çıkıyormuş. Kasabanın da tek geçim kaynağı buymuş zaten. Bir anda bir ses duydum. Bu ses "Otobüs kalkıyor." idi. Hemen anneannemin yanına gittim. "Hadi anneanne!" dedim. Son saniyede otobüse bindik. Başka mola vermeden Teknolojionya'ya vardık. Teknolojionya'ya varınca bir de ne görelim! Canlı robotlar, uçan arabalar, insanların uçtuğunu bile gördük. Çok şaşırdık. Hemen yerleşeceğimiz bir otel bulmaya çalıştık. Döndük, dolaştık sonunda küçücük bir otel bulduk. Otele zar zor girdik, ama dışarıdan küçücük görünen bu otel aslında devasa boyuttaydı. Robota "Hangi oda boş?" diye sorduk. Robot "C1289." dedi. "Bu oda nerede acaba söyler misiniz?" diye sorduk. Robot "Bu kapsül sizi odaya götürecekt." diye yanıt verdi. Kapsüle bindik. Bir anda kendimizi odanın içinde bulduk. Oda ne kadar düzenliydi! Yemek yemek için bir yol ararken, bir anda karşımıza bir

ekran çıktı. Ekran da "Yemek ister misiniz?" diye yazıyordu. Biz de "Evet." dedik. Karşıma bir pizza ve köfte çıktı. Ekran dan gelen ses ise, bize afiyet olsun diyordu. Yemeğimizi bitirince uykumuz geldi. Ekran aniden karşıma çıktı. "Uykunuz mu geldi?" diye sordu. "Bu nasıl makine, aklımızdan geçen her şeyi okuyor?" dedim içimden. Ekran a "Evet" dedik. Dememizle beraber karşıma iki tane yatak çıktı. Yataklarımıza girdik ve uyuduk.

Dönüş yolculuğu için erken uyandık. Uyanmamızla beraber ekran tekrar karşıma çıktı. "Günaydın." dedi bir ses. "Kahvaltınız hazır. Otelden çıkışınız için saat 12.00'de bir kapsül gelecek. Şimdiden afiyet olsun." dedi ses. Kahvaltımızı ettik. Valizlerimizi hazırladık. Saat tam 12.00'de kapsül geldi ve bizi ışık hızında evimize götürdü. Alışveriş merkezine gidemedik, ama inanılmaz ve heyecan dolu iki gün geçirdik.

Can Zenzem 5-C

GÖÇ MACERAMIZ

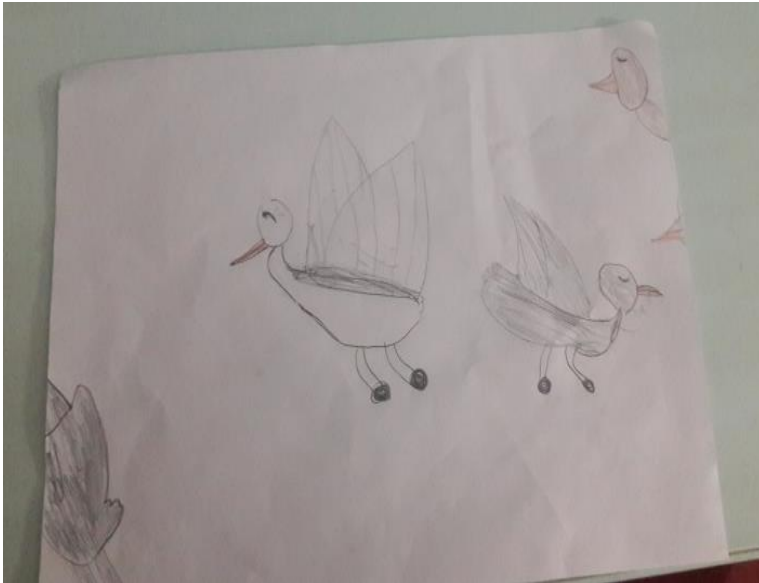
Merhaba. Ben Akarlı. Ben bir göçmen kuşum. Bembeyaz tüylerim var. Kuyruğumun üzerinde mavi benekler var. Uçmayı çok severim ve havada takla atmaya bayılırım. Benim en yakın arkadaşlarım Billi ve Süratli'dir. Süratli çok hızlı uçan bir kuştur ve kendini tehlikeye atmayı çok sever. Göç ederken sürüden ayrılarak etrafı keşfetmeye çalışır ve daha sonra hızla uçarak sürüye yetişir. Billi biraz ürkek bir arkadaşımıdır. Hiçbir zaman havada takla atmaz ve Süratli gibi hızlı uçmayı hiç sevmez. Süratli'nin kendini tehlikeye atmasından çok korkar, bu nedenle bir gün Süratli'nin başına bir iş geleceğinden sürekli endişelenir. Biz çok iyi bir arkadaş gurubuyuz.

Biz göçmen kuşlar soğuk yerlerde yaşayamayız, bu yüzden kışın sıcak ülkelere ve şehirlere göç ederiz. Göçümüz genellikle bir şölen havasında geçer. Bazen sıcak ülkelere varmamız aylarca sürebiliyor. Göç zamanı geldiğinde arkadaşlarımla beraber büyük heyecan hissederiz. Çünkü her seferinde beraber çok eğleniriz ve başımızdan çok olay geçer. Babam göç etmeye başladığımızda ailece uçmamızı, dağılmamamızı ister ama ben her seferinde fırsatını bulur, arkadaşlarımla yanına kaçarım. Sizlere geçen sene başımızdan geçen üzücü bir olayı anlatayım.

Geçen sene Almanya'dan çıkıp Bulgaristan, Çanakkale, İzmir, Antalya üzerinden güneye doğru göç ediyorduk. Antalya bizim üzerinde uçmaktan en keyif aldığımız şehirdir. Mükemmel bir doğal güzelliği vardır. Körfezi yukarıdan izlemenin güzelliğini anlatacak söz bulamam. İrili ufaklı koylarının her biri bir doğa harikası. Denizle yeşilin bu kadar güzel kaynaştığı çok fazla şehir sayamazsınız. Antalya'yı çok sevmemin bir başka sebebi havasının her zaman ılık, sıcak olmasıdır. Biz göçmen kuşlar soğuğu hiç sevmeyiz. Göçmen kuş olmasaydım, Antalya' da yaşayan bir kuş olmak isterdim.

Ben her zaman olduğu gibi arkadaşlarımla beraber uçuyordum. Biz Antalya üzerinden Mısır' a doğru uçmayı planlıyorduk. Antalya üzerine geldiğimizde Süratli yine keşfe çıkmak için sürüden ayrılmak istediğini, Alanya'yı görmeden geçemeyeceğini, Alanya'yı gördükten sonra hızla uçarak bize yetişeceğini söyledi. Billi hemen telaşlandı. "Yapma lütfen, kaybolacaksın." dedi. Ben Süratli'yi çok iyi tanıyordum, onu hiç kimse kararından vazgeçiremezdi. Ona dikkatli olmasını ve geç kalmamasını söyledim, Süratli hızla sürüden ayrıldı. O kadar hızlıydı ki bir anda gözden kayboldu. Yaklaşık iki saat uçmuştuk. Süratli hala dönmemişti. Daha önceki ayrılmalarında hiç bu kadar geç kalmamıştı. Billi telaşla sağa sola bakıyor, "inşallah Süratli' nin başına kötü bir şey gelmemiştir" diye sürekli dua ediyordu. Ben Süratli' ye çok güveniyordum. O hem çok hızlı bir kuştur, hem çok güçlüydü, hem de çok zeki. Zor durumların üstesinden gelmeyi çok iyi başarırdı. Biraz daha beklemeye, gelmezse babamlara haber vermeye karar verdik. Biz Billi'yle beraber sürünün en gerisinde uçuyorduk. Bir gözümüz arkadaydı. Bir süre daha uçtuk. Biraz sonra

uzaklardan bize doğru yaklaşan bir nokta gördük. Nokta yavaş yavaş büyüyordu. Gelen Süratli'ydi. Sevinçle onu karşıladık. Billi büyük bir kızgınlıkla Süratli'ye bağırdı. " Nerede kaldın? Bizi çok korkuttun. Artık gelmeyeceksin sandık." Süratli nefes nefeseydi, kan ter içinde kalmıştı. Ben onu tekrar gördüğüme çok sevinmiştim. Ona "Nasılsın? Neden geç kaldın?" diye sorduğumda sol kanadının altında kanayan yarayı fark ettim. Bize belli etmemeye çalışıyordu ama kanat çırparken acı çekiyor gibiydi. Biraz nefeslendikten sonra anlatmaya başladı. "Antalya'dan Alanya'ya doğru uçarken sahilin güzelliğini daha iyi görebilmek için alçaktan uçuyordum. Henüz Alanya'ya varmamıştım. Kumsalda çırpınan küçük bir serçe arkadaş ve onun peşinden koşup onu yakalamaya çalışan çocukları gördüm. Serçe arkadaş sağa sola doğru uçmaya çalışıyor, yerden biraz yükselip tekrar düşüyordu. Ona yardım etmek için yanına gittim. Henüz çok küçüktü. Sahilde çocuklar ona sapanla taş atmışlar, kanadını yaralamışlar. Onu pençelerimle yakalayıp uçmaya başladım. Çocuklar sapanla bana da taş atıyorlardı. Sonra bir anda sol kanadında çok şiddetli bir ağrı hissettim. Düşmeye başladık. Küçük serçeyi bıraksam yeniden yükselebilirdim, ama onu bırakamazdım. Kumsala düştük. Çocuklar koşarak yanımıza geliyorlardı. Bir kuvvetle serçeyi tekrar kavradım ve uçmaya başladım. Neyse ki bize yetişemediler. Küçük serçeyi ailesinin yanına kadar taşıyarak götürdüm. Sonra buraya kadar yavaş yavaş gelebildim. Çok hızlanamadım, çünkü kanadım buna izin vermedi." Çok üzülmüştük. Sevgi ile dolu olması gereken çocuklar nasıl da şiddet saçıyorlardı. Billi "Peki şimdi nasılsın? Ne kadar daha böyle uçabilirsin?" diye sordu. Süratli gülerek "Ooo siz beni kendinizle mi karıştırdınız? Siz buna uçma mı diyorsunuz? Ben bu hızla daha haftalarca, hatta aylarca uçabilirim." dedi. Süratli'yi tekrar görebilmek bizim için çok büyük mutluluktı. Onun gücü, direnci olmasaydı asla bizim yanımıza kadar gelemezdi.

Ne kadar tuhaf bir durum! Bizim insanlara hiçbir zararımız yok, ama insanlar bize zarar vermeye, bizleri öldürmeye çalışıyorlar. İnsanları gerçekten anlayamıyorum. Her göç bizim için maceralı ve keyifli geçer. Arkadaşlarımla ve ailemle şehirden şehire, ülkeden ülkeye göç etmeyi çok seviyorum. Antalya ise üzerinden geçmeyi en sevdiğim şehirdir.

Zeynep Ada Akar 4-B

Oyan Türküsü

Gel bize, kotal bize.
Hem oyuna hem söze.
Türkü söyleyip oy oy,
Oynayalım loy loy.

El ele tutuşalım,
Halkaya katışalım.
Haydi gülüm sen de gel,
Oynayalım loy loy.

Üç adımla sağa koş,
Bir adımla sola koş.
Bak ne güzel, ne de hoş,
Oynayalım loy loy.

Gökhan Yanardağ 1-A

BİR YAZARIN HAYATI

Yirmi yaşına geldiğim o ilk günlerde hayata başka bir pencereden bakmaya başlamıştım. Oysa bundan tam üç yıl öncesine kadar benim için hayat, doğup büyüdüğüm küçük küçük sahil kasabasından ibaretti. Bahçeli bir evde yaşayan ben, şimdiki hayatımda balkonumdaki çiçeklerin kokusunda huzuru kovalıyordum. Bir zamanlar en büyük keyfim, dedem ile balığa gitmekti. Şimdilerde ise odamdaki dünya haritasını ezberlemiş, son nefesimi vermeden önce tüm dünyayı dolaşıp yeni hayatlar keşfetmenin hazzını yaşamak isteyen genç bir karaktere dönmüştüm. Bu dönüşüm ne kadar bir zamanda gerçekleşmişti henüz hiçbir fikrim de yoktu. Büyümüştüm yavaş yavaş. Kendi benliğimi keşfetmişim. Fikirlerim, beğenilerim farklılaşmıştı gözlerimin önünde. Taze bir elma gibi zamanla olgunlaşmış, dalımdan kopmaya hazır ve istekli bir hale gelmişim. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümünden mezun olduğum ilk zamanlar kendimi dünyanın en özgür insanı gibi hissetmişim.

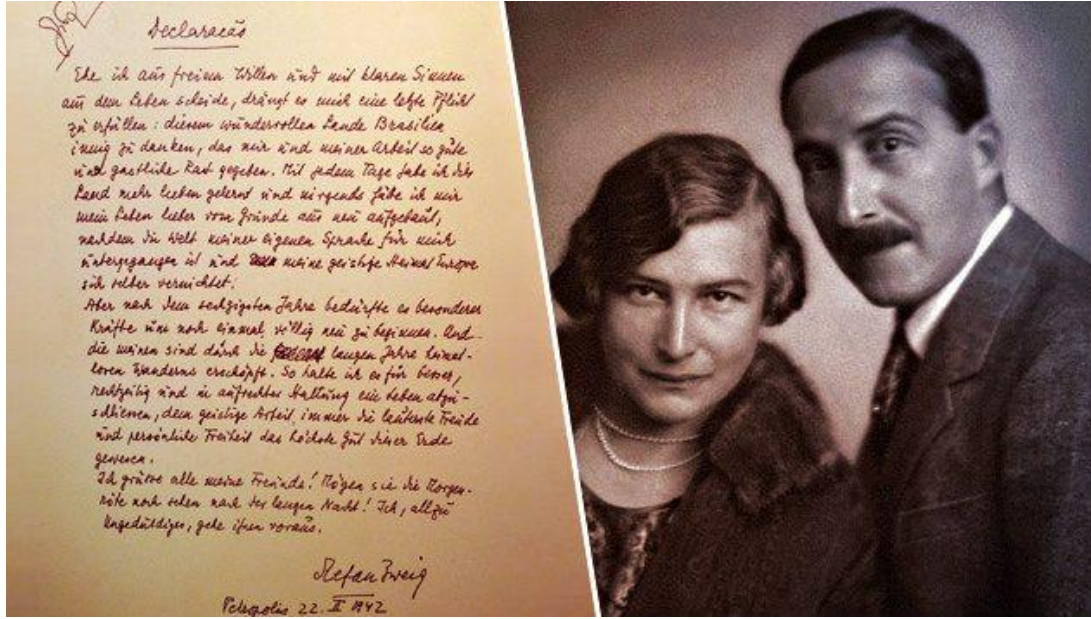

Sanki kanatlarım varmış da istediğim her yere, her şeye uçabilecek ve kolayca konacakmışım gibiydi dünya. Gençliğimin verdiği bu özgüvenle tüm kapılar bana kolayca açılacak, yazdığım kitaplar tutacak ve hemen kazanmaya başlayacağım sanmıştım, oysaki ne yanılmışım. Hayatta ilk tökezlememi yazdığım yazıları yayınlayacak bir yer bulamamakla yaşadım. Günlerce dolaştım, çalmadığım kapı gitmediğim yayınevi kalmadı. "Biz sizi arayacağız" laflarından usanmış, insanların yapmacık gülümsemelerine karşılık vermekten yılmıştım.

İlk mezun olduğumdaki özgüvenli halimden eser kalmamıştı. Her gün yeni yazılar, hikâyeler yazarken birden tükenmişim sanki. Geçimimi evimin yakınlarındaki bir kafede çalışarak sağlıyordum fakat yetmediğini biliyordum. Ne yapacağımı şaşırılmıştım ve umutsuzluğa kapılmıştım. Haziran ayının ortalarında çalıştığım kafeye doğru düşünceli bir şekilde yürürken birden telefonum çaldı ve ilk gerçek işimi işte o anda aldım. O günden sonra küçük çaplı bir dergide, yazdığım yazılar ve şiirler yayınlanmaya başladı. Özgüvenimi tekrar kazandım ve daha çok yazmaya başladım. Yazdıklarım gitgide öne çıktı ve beğenildi. Ankara'daki küçük işlerden zamanla bunalmaya başladım bunun üstüne İzmir'deki büyük bir gazeteden de iş teklifi alınca, İzmir'e yerleşme kararı aldım. Yaklaşık yirmi sekiz yaşına geldiğimde ise ilk kitabım olan "Son Zamanlar" adlı araştırma kitabımı yazdım ve yayınladım. Kitabım büyük sükse yapmasa da ilk kitap için yeterli bir kitleye ulaştı. Bu

kitlenin bana ilham vermesiyle yeni bir kitap projesine başladım. Hem bu projeye kafa yoruyor hem de her gün iyi bir gazetede yazılarımı yayınlıyordum. Aynı zamanda yardımcı editörlük yaptığım da oluyordu. Bu işlerden kazandığım parayla kirada oturduğum evimden çıktım ve deniz manzarası olan ferah ama küçük bir daire satın aldım. Bundan yaklaşık beş ay sonra gittiğim araştırma gezisinde, dış hekimi olan eşimle tanıştım. Bir yıl sonra evlendik ve daha büyük bir eve taşındık. Eşimin bana yeni projemde destek çıkmasıyla sekiz ay içerisinde büyük projemi tamamladım. Böylece ikinci kitabım olan "Düşsel Hayat" adlı felsefi kitabımı çıkardım. Çok emek harcadığım ve ilk büyük projem olan bu kitap bana fazlasıyla emeğimin karşılığını verdi. Kitabım sayesinde büyük bir kitleye sahip oldum ve büyük bir ün elde ettim. Röportaj istekleri, seminer davetleri ve daha birçok şey aslında bu kitap sayesinde oldu. Hiç vakit kaybetmeden yeni kitap projelerine başladım. Üçüncü kitabım olan "Zorluk" adlı romanım, ilk bastırılan romanımdı. Bu kitap yayımlandıktan bir hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Hamileliğim ve daha sonrasında doğan kızım Bahar, benim en büyük ilham kaynağım oldu. Onun sayesinde Dördüncü kitabım olan "Sade" adlı kitabı yayımladım ve bu kitap en çok okunan kitabım oldu. Satış rekorları kırdı ve İngilizce, Bulgarca, Yunanca dillerine bile çevrildi. Otuz sekiz yaşıma geldiğimde yani Bahar sekiz yaşına geldiğinde şuanda oturduğumuz eve taşındık. Kırk yaşına gelene kadar iki kitap daha yayımladım. Kırk yaşına geldiğimde çocuklar için bir kitap yazmaya karar verdim ve " Saray Kedisi" adlı hikâyemi yayımladım. Kitap o kadar tuttu ki ikincisini ve üçüncüsünü de yazdım. Kırk yedi yaşına geldiğimde yayımladığım "Kilit" adlı romanım en çok bilinen kitabım oldu ve kırk dokuz yaşına geldiğimde filmi çekildi. Elli yaşına geldiğimde ise "Yılın Yazarı" ödülünü aldım. O ödülü almak o kadar gurur vericiydi ki, o gün tüm hayatım ve ilk yazar oluşum gözlerimin önüne geldi, düşüncelere daldım. İnsanın hayatta en zevk aldığı işi yaparak bir şeyler kazanması, başarması, yaşaması o kadar güzel bir şeydi ki, bu hissi yaşadığım için şükrettim ve hala da ediyorum. Belki gençliğimde hayal ettiğim kadar gezemedim ama ben dünyayı, araştırmalarda ve sayfalarda keşfettim. Tüm o güzel ülkeler, farklı insanlar ve karakterler hepsi kafamda, kendi dünyamda yer edindi. Dünyayı böyle tanıdım ve böyle sevdim. Ben yaşadığım sürece kafamda başladığım bu macera hep sürecek ve yeni evrenler keşfetmeye hep devam edeceğim. Kendi hayallerimde yarattığım insanları kitaplarıma taşıyacak ve yeni insanlarla tanıştıracam. Çünkü ben böyle bir insanım. Belki dışarıdan bakıldığında sade bir yaşantım ve kişiliğim var gibi görünebilir ama aslında içimde kopan fırtınalar, hayallerimi süsleyen yeni gezegenler ve aklımda uçuşan hikâyelerle çevrili benim hayatım. Ben bakıp ta göremeyen insanlardan değil, görüp de hayal eden biri olmayı seçtim ve hep böyle kalacağım. İşte benim hayatım.

Gülce Gökçen 9-D

BİLİNMEYEN BİR KADININ MEKTUBU

"Yalnız sen varsın benim için, beni hiç tanımamış olan, her zaman sevdiğim sen..."

Kitap, roman yazarı R.'ye kimden ve nereden geldiği net olmayan mektuplarla başlıyor. Bilinmeyen bu kadın R.'yi on üç yaşından öldüğü ana kadar hiçbir şey beklemeden sever ve tek isteği ise sadece hatırlanmaktır. R. onu hatırlamasa da diğer kadınlardan ayrı görmese de kadın R.'den asla vazgeçmez, unutmaz ve aldatmaz.

Okurken karakterlerin yaşadığı sadakati, aşkı, tutkuyu, yalnızlığı, merakı, pişmanlıkları, umursamazlığı, vefayı ve korkuyu iliklerinizde hissediyorsunuz.

Bence Stefan Zweig, Bilinmeyen bir Kadının Mektubu kitabını yazarak büyük bir risk almış. Kimileri tarafından obsesif şekilde algılanabilecek olan, bilinmeyen ve hatırlanmayan kadının duyguları, kimilerine "İşte, gerçek aşk bu!" dedirtecek türden ustaca kaleme alınmış.

Kitabın başlarında bana da garip ve abartılı gelen bu tutkulu aşk, kitabı okudukça beni içine çekti. Hem kitaplarda hem gerçek hayatta genellikle aşkın hafife alındığını ve basit görüldüğünü düşünen biri olarak bilinmeyen kadının duygularına, duygularını dile getirişine, asla pes etmeyişi ve sadakatine hayran kaldım. Kendimi bazı zamanlarda bilinmeyen kadın, bazı zamanlarda ise Bay R. gibi hissettim. R.'nin umursamazlığına kızıp o güzel kadının hatırlanmadığında oluşan kırgınlığıyla sarsıldım. Gözde romancı R.'nin her şeyi öğrendiğinde kendine kızmasını ve pişman olmasını istedim. Psikolojik açıdan çok güçlü bir öyküydü. Bilinmeyen kadının çocukluğunda başlayan hayranlığının vazgeçilmez aşka dönüşmesi sürecinde tüm duygusal iniş çıkışları, en ufak detaylarıyla okuyucuya aktarılmış.

Altmış sekiz sayfaya sığdırılan bu yoğun platonik aşk, okuyan herkesin duygularını canlandıracaktır. Bana bazı açılardan Kürk Mantolu Madonna'yı hatırlatsa da iki kitabın da birer başyapıt olduğunu düşünüyorum. Kelimelerin özenle seçildiği bu akıcı öykünün, bitmesi gerektiği yerde bittiğine inanıyorum. O aşk daha uzun anlatılmış olsaydı okuyucuyu sıkabilir, aşırı abartılı gelebilir, tekrara düşüldüğü gözlemlenebilirdi. Daha kısa anlatılmış olsaydı bana bu haliyle verdiği tadı veremezdi. Her duyguyu, detayı, olayı bu denli özenli ve ölçülü yazdığı için Stefan Zweig'in ustalığına bir kez daha hayran kaldım.

"Yakınlarda bir çocuğun, bir genç kızın, bir eğlence yerinde rastlanmış bir kadının belli belirsiz anısı uyanıyordu içinde, ama bu anı suyun dibinde parlayan, titreyen ama biçimi anlaşılmayan bir taş gibi bulanıktı, karışıktı hep..."

Gölce Oran 11- E

HAYALİMDEKİ IŞIK: FRIDA KAHLO

Bu ödevde Meksikalı ünlü kadın ressam Frida Kahlo'yu anlatmak istedim. Frida Kahlo'yu seçmemin nedeni onun zorluklarla dolu hayatı ve hiç bitmeyen azmi oldu. Onun kendi dönemine göre ileri görüşlü bir ressam olmasının yanısıra, kendi özgün tarzını yaratması beni çok etkiledi. Bu ressamla annem sayesinde tanıştım ve kendisine hayran kaldım.

Frida Kahlo'nun hayat hikâyesine kısaca değinmek istiyorum. Frida Kahlo 6 Temmuz 1907 tarihinde doğmasına rağmen, o doğum tarihini Meksika devriminin gerçekleştiği 7 Temmuz 1910 olarak kabul etti.

Frida çocukluğunda, ayağının ağaç köküne takılmasıyla yere düşmüş, bunun sonucunda da çocuk felci geçirdi. Frida'nın bu nedenle bir ayağı topal kaldı. Bu sakatlık nedeniyle kendisine "Tahta Bacak Frida" denildi.

Frida'nın çocuk felci geçirmesi yetmiyormuş gibi bunun üzerine bir de çok büyük bir trafik kazası geçirmiştir. Tüm hayatını etkileyecek kazayı yaşadığında Frida daha 18 yaşındaydı. Seyahat ederken bindiği otobüs bir tramvayla çarpıştı. O kazadan şans eseri kurtuldu. Ama ne var ki bir demir çubuk sol kalçasından girip leğen kemiğinden çıktı. Bunun yanısıra vücudunda birçok kırık oluştu. Kaza sonrası haftalar ve hatta aylar boyunca yatağa mahkûm kaldı. Vücudunun büyük bir kısmı alçıda kaldı. Bundan sonra ise alçının yerini demir korseler aldı.

Yatağa bağlı olduğu dönemde babası ona tuval ve boya hediye etti. Frida yatağın üzerine bir ayna koydu ve o aynaya bakarak otoportreler yapmaya başladı. Kaza sonrası otuz iki ameliyat geçirdi. Acıları için çeşitli ilaçlar kullandı. Ancak azmi sayesinde iki yılın ardından yeniden ayağa kalkmayı başardı.

Frida fotoğrafçı arkadaşı Tina Modotti sayesinde dönemin ünlü ressamlarından biri olan Diego Rivera ile tanıştı. Frida ile Diego tanışmalarından kısa bir süre sonra evlendiler. Frida, Diego ile evliliğini tanımlamak için "Hayatımda iki büyük kaza geçirdim. Biri

Diego'ydu, diğesinde ise tren az daha beni öldürüyordu. Diego kesinlikle çok daha yıkıcıydı." demişti.

Frida, Diego'nun aldığı resim siparişleri nedeniyle bir süre ABD'de yaşadı. Bu dönemde de resim yapmayı sürdürdü. Çocuk sahibi olmak istiyordu ancak sağlığı buna engel olmuştu.

Frida Kahlo'nun önemli eserleri şöyle sıralanabilir: Birkaç Küçük Kesik, Yaralı Geyik, Kırık Sütun, İki Frida...

Frida, sadece ressam değil aynı zamanda dönemin politik yaşamında etkin bir isim olmuştur. Yaşadığı fiziksel ve duygusal acılara rağmen aşkla resim yapmış, resim yapmak adeta onu hayata bağlamıştır. Geçirdiği tüm ameliyatlar, çelik korseler ve yatağa bağlandığı süreler onun azminden hiçbir şey götürmemiştir.

Hayat hikâyesindeki inişli çıkışlı yolculuktan çok etkilendim. Bunun için benim geleceğime ışık tutan kişi: Frida Kahlo.

Gülsün Yaz Soydan 6-C

ENGELLENENLER

"Engelli olsam hayat nasıl olurdu?" diye düşünüyorum bazen, aklıma şimdi yaptığım fakat engelli olduğumda yapamayacağım ya da yardımsız yapamayacağım şeyler geliyor. Engelli olmak zaten çok zor olmalı ama bir de başkasına muhtaç olmak ve onlara yük olduğumu düşünmek, beni daha da çok üzerdi herhâlde.

Belki yalnız dışarı çıkamayacağım, toplu taşıma araçlarına binemeyeceğim, bazı aletleri kullanamayacağım hatta yalnız giyinemeyeceğim bile... Ama işin aslı bizim ülkemizde engelli olmak çok daha zor! Çok az insan onları bir birey olarak kabul ediyor. Hatta bazen onları kendi aileleri bile yük olarak görüyor ve reddediyor. Bence bu böyle olmamalı, engelli insanlar da birçok şeyi yapabiliyor. Ben bunu anneannemin görme engelli komşusunda gördüm. Anneannemin küçük yardımlarla tek başına yaşayan bir komşusu var, yemeğini yapıyor, komşularına gidiyor, evini temizliyor. Yalnız pazara ve çarşıya komşulardan biriyle gitmesi gerekiyor. Bu yardımı da zaten herkes seve seve yapıyor. Hiç eğitim almamış, ne görme engellilerin kullandığı sopayla yürüyebiliyor ne de kabartma alfabeyle okuyabiliyor. Eğitim alsaydı kim bilir başka neler yapabilirdi?

Evet, maalesef bizim engelli bireylerimizin çoğu eğitimsiz. Çünkü ya yaşadıkları yerde eğitim alabilecekleri bir okul yok ya da ailelerinin paraları... Bu nedenle çok azı eğitim alabiliyor. Hâlbuki avukat olan görme engelliler, okullarda memur ya da öğretmen olarak çalışan fiziksel engelliler var. Yani imkânları olsa birçok şeyi yapabilirler. Keşke hepsine bu imkânlar sağlanabilse... Ama onların çok daha büyük sorunları var: "düşüncesiz ve saygısız insanlar". Birçok haber okuyor ya da izliyorum. Engelli rampalarının önüne, park yerine park edilen arabalar, öncelikle engellilerin kullanması gereken asansörlere engellilerden önce binmeye çalışan insanlar, hatta engellileri toplu taşıma araçlarına bile almadan giden otobüs şoförleri...

Engellilerin zor olan hayatlarını daha da zorlaştırıyoruz ve sadece kendimizi düşünüyoruz. Hâlbuki onlar bazı şeyleri hayal bile edemiyor. Annemin işitme engelli bir öğrencisinin, ameliyatla beynine bir pil takılmış ve annesinin anlattığına göre iyileştikten sonra banyoya gidip musluğu açmış, suyun sesini dinlemiş. Sonra da "En çok suyun sesini merak ediyordum." demiş. Maalesef bizim sürekli duyduğumuz ve farkına bile varmadığımız sesleri onlar duyduğunda "mutlu" olabiliyor.

Evet, engelli olmak zor ama Türkiye'de engelli olmak çok daha zor. Kendimizi onların yerine koymalıyız. Kitap okuyamasak, dışarı çıkamasak, televizyon izleyemesek nasıl bir hayatımız olurdu acaba?

TEVFİK FİKRET

*"Şunları bir araya toplayayım.
Bir güzel muhabbet edelim." diye düşündüm.
Geldiler.**

Odama dolan soğuk ile açıyorum gözlerimi. Hemen karşımda duran artık iyice kirlenmiş ve üzerindeki boyalara yer yer veda etmiş pencere duvara çarpıyor hızla. Çat. Sonra geri dönüyor yerine. Dışarıda korkunç bir ayaz var. Şimdi, kışa iyice yaklaşmamıza rağmen hala İstanbul'dan kopamayan kuşlar saklanacak yer arıyorlardır mutlaka. Evimin bahçesinde belki en sevdiğim köşe, koca çınar ağacının altındaki eski bank, şimdi sarının her tonundan yapraklarla süslenmiştir. O yapraklar nasıl bilinçsizce savruluyorlardır ayaz eşliğinde. Tüm bunları tahmin etmek güç değil. Zaten ben de bunları görmek için değil hemen az ileride duran denizin çıldırışını izlemek için kalkmak istiyorum yatağımdan. Kalkamıyor, sendeliyorum; başımda korkunç bir ağrı var. Sadece birkaç adım uzağımdaki pervaza zor yaslıyorum kendimi. Şiddetli ayaz suratıma çarpıyor hiç utanmadan. Deniz tam karşımda. Ayaza mı bu kadar sinirlenmiş yoksa ikisi bir olup bu sersem halimle dalga mı geçiyorlar anlamıyorum o an. Ne kadar zaman geçiyor onu da bilmiyorum. Pencere birkaç kere daha çarpıyor duvara. Gökten bir kuş sürüsü geçiyor, kulağımda yaprakların hışırtıları... Hemen sonra çok uzaklardan, ağaçların arasından dün akşama dair anıları dolduruyor şiddetli ayaz odaya. Tüm bu baş ağrılarıнын sebebi belli oluyor. Tekrar unutmaya fırsat vermeden tümünü kağıda dökmek gerek diyorum içimden.

Ahşap masada öylece oturmuş bir şeyler çizi-yordum ki kapı çaldı. Kim uğrar akşamın bu vakti benim evime? Hoş akşamın bir vakti olmasa da pek kimse uğramaz buralara. Ben de sese aldırmadım zaten. İşime geri döndüm. Biraz sonra kapıya inen yumruklar dindi ama rahat bir nefes almaya kalmadan hemen karşımdaki camda bir suret bir yandan cama vurup bir yandan içeriyi gözlüyor. Ben de hışımla kalkıp açtım kapıyı. Bir de ne göreyim karşımda çok eskilerden bir dost. Bir güzel kucaklaştık ve içeri buyur ettim onu. Nasıl heyecanlı ve gencecik duruyor görseniz şaşarsınız. Pek de konuşkan üstelik. Daha kapıdan girip de ikili kanepeye oturana kadar tüm yol başından geçenlerden bahsediyor. Henüz okuyormuş. Bana okulunu anlatıyor. Bir öğretmeni varmış ben de adını duymuştum daha evvel, hatırlar gibi oluyorum. Ona çok özel şeyler anlatıyormuş dilinden düşüremiyor bir türlü. Öğretmenin izinden gidip büyük bir şair olacağına inandığı hakkında bir şeyler de söylüyor. Destekliyorum dediklerini elimden geldiğince ama zaten o pek konuşmama izin vermiyor. İncecek bir şeyler ikram ediyorum, biraz daha lisesinden konuşuyoruz derken kapı çalıyor bu tuhaf akşamda beklenmedik bir şekilde ikinci kez. Genç dostum siz yorulmayın diyerek koşturuyor kapıya. Az sonra yanından bir başka tanıdık suretle beliriyor. Selamlaşıp aramıza katılıyor o da. Bir dergide baş editör diye işe almışlar onu. Bir edebiyat dergisi değilmiş esasında ama üzerinde çalışacağından onu güzel bir edebiyat dergisine dönüştüreceğinden bahsediyor. Ben çok katılmıyorum yine sohbete bir iki kafa sallayışla geçiştiriyorum söylenenleri. Genç dostumsa hoş bir muhabbet kurmuş aralarında yakalayabildiğim kadarıyla şiir yazmanın onu nasıl rahatlatığından bahsediyor. Bu rahatlatma ona pekâlâ yetermiş toplumu da rahatlatmak ile görevli değilmiş ki. Konu konuyu aşılıyor bir dergiden bir liseden konuşurlarken yıllardır kimsenin çalmadığı kapım aynı gece üçüncü defa çalıyor. Belki tüm varlığı boyunca bu kadar tıklatılmadı bu kapı. Hayret. Bu

defa diğlerleri şaşırmıyorum ama nedense kadar. Dostlarım konuşurken ben kalkıp açıyorum kapıyı. Karşımda eskilerden biri daha. Ama bana en yakın bu geliyor içlerinden. Adım atmaya hali yok gibi. Kapıyı çaldığından, buraya geldiğinden bin pişman bir halde ilerliyor salona. Öylece aralarına oturuyor. Bir şeyler düşündüğü belli ama kimse sormaya cesaret edemiyor bile. Dergi editörü ile genç talebe yeniden muhabbete dönüyor ben de mutfaktan birkaç bir şey getirmeye gidiyorum çünkü pek evi terk edecekleri yok gibi. Tam meşrubatlarımızı koyacağım ki salonda korkunç bir gürültü patlak veriyor. Üç dostum birbirlerine girmiş. Her kafadan bir ses salonun duvarlarına çarpıyor. İlk önce genç olan terk ediyor evi şehir sakinlerine dert anlatmak için şiir mi kullanılmış diye söylenerek. Kalan ikisi de aynı konudan muzdarip. Konuştukça konuşuyorlar biri İstanbul'da yaşanmaz bu devirde diye çığırıyor. Diğeri hali iyiye getirmenin hürriyete kavuşmanın mümkün olduğu kanısında oysa. Bağırıp çağırıyorlar. Bilsem nereden çıkıp geldiler başıma? Bunlarla uğraşılmaz. Ben de resmimin başına dönüyorum.

20 yaşında ben,

35 yaşında ben,

40 yaşında ben ve

*bugünkü ben dördümüz.**

İnci TÜTÜNCÜ 11-D

** Can Yücel "Davet" isimli şiirinden alıntıdır.*

HAYAT DEVAM EDİYORSA...

Türkiye'deki insanların yaklaşık beş milyonunu engelliler oluşturuyor. Hayat onlar için engelsizlere göre çok daha zor.

Bir şekilde yaşama tutunuyorlar...

Ekonomik durumu el verenler olabildiğince tedavi olmaya çalışıyor, derneklere başvurarak destek alıyorlar. Hayat yine de güzel diye düşünüyorlar ama karşılıklarına farklı engeller çıkıyor. En basiti tekerlekli sandalye ile hareket edebilen biri evlerinin önündeki merdivenlerden tek başına inemez. Ya da görme engeli olan biri işlek bir caddede karşıdan karşıya geçerken çok zorlanır. Onların aşamadığı tek engel bununla sınırlı kalmıyor ne yazık ki...

Engellilerin de herkes gibi çalışmaya ve para kazanmaya ihtiyacı var. Fakat iş hayatına katılabilenlerin sayısı fazla değil. Onlar engelleri var diye evlerine kapanmamalı, hayatın daha da içinde olmalı. Sırf görme engeli var diye biri en basitinden bir daha kitap okuyamaz mı? Hayır okuyabilir. Gültekin Yazgan okudu ve okuttu. 11 yaşında iken bir kaza sonucu görme yetisini kaybetti ama o umudunu kaybetmedi. Üniversiteyi bitirdi ve günümüzdeki Altı Nokta Körleri Eğitim ve Kalkınma Derneğini kurdu. Aynı yıllarda başka bir körler okulunda öğretmenlik yaptı. Yaşlandı ama yine de bir köşeye çekilmedi. Kabartma ve sesli kitapları ücretsiz gönderen Türkiye Görme Özürlüler Kitaplığı'nı kurdu. 85 yaşına geldiğinde ise hayata veda etti. Çocukluğundan beri renkleri, taşıtları, evleri görmeyişi onun için dezavantajdı ama eşinin de yardımıyla bunlar ona engel olmadı. Kendinden başka görme engelliler için de bir umut oldu. Ufuk Koçak, 1999 depreminde bacaklarını kaybetti ve protezleri yapıldı. Eskisi gibi rahatça yürüyemiyordu ama kendisine "Hayat devam ediyorsa yaşayacaksın." dedi.

Bir su altı kulübü ile çalışmaya başladı ve sudayken bacakları olan insanlardan aslında hiçbir farkı olmadığını gördü. Kendini özgür hissetti. Çalışmalarının ardından Türkiye'nin ilk engelli dalış eğitmeni oldu. 2014 yılında da 22 metreye dalarak Dünya Bedensel Engelli Değişken Ağırlık İp Destekli Paletsiz Serbest Dalış Rekoru'nu kırdı. Beytullah Eroğlu, yüzmenin kralı olarak anılıyor. Doğuştan iki koluna sahip değil ama o ülkemize altın madalya getirmiş harika bir yüzücü. Kolları olmadığı için yazamıyordu, o da ayağı ile yazmaya başladı. Filiznur İmer zihinsel engelliydi. Doktorlar onun için konuşamaz, yiyemez, yürüyemez diyordu ama Filiznur bu engelini annesinin yardımları ile yendi. Spora başladıklarında birkaç dakika bile çok zor geliyordu, hırçınlaşıyordu ama azimle devam etti ve bu zorlu çalışmaların sonucunda Türkiye Özel Sporcular Spor Federasyonunun düzenlediği jimnastik şampiyonasında birinci oldu. Şu anda ortalama 100 kelime ile konuşabiliyor, bu engeli de aşacağını düşünüyor.

Bu başarılı insanlar sadece fiziksel ya da zihinsel engellerini aşmadı, tüm ön yargıları yıktı. Sağlıklı bir insanın bile belki elde edemeyeceği başarılarla ulaştılar. Sağlıklılarla kıyasla kat kat fazla çabaladılar, değdi ve sonunda başardılar.

Aysel Ceren Ünlü 8/C

KAYNAKÇA:

<http://www.leblebitozu.com/engelli-engel-tanimayanlar/>

<http://zeynepaycan.net/doc/yoneticiler-egitim.pdf>

<http://www.aljazeera.com.tr/al-jazeera-ozel/sayilarla-turkiyede-engellilik>

<http://ozcekim.com.tr/kategoriler/spor/engelli-turk-sporcularin-asil-engel-kalpte-dedirtten-basari-oykuleri/>

<http://www.milliyet.com.tr/tip-dunyasi-bu-kizi-konusuyor--gundem-1940536/>

PASTALAND

Merhaba arkadaşlar! Pastaland'e hoş geldiniz. Burası Pastaland. Pastaland'de genellikle her şey pastadandır. Yani burası çok güzel ve çok eğlenceli bir yerdir. Bizler, pastadan evler yaparız. Yaptığımız evlerin kremadan da çatısı olur. Herkes bu evleri çok sever. Bu evlerde yaşamak ister. Pastaland'e gelen turistler, pastadan yapılmış otellerde kalır.

Çevredeki her şey çok güzeldir. Buraya gelen turistler, gördükleri her şeyi almak ve yemek ister. Turistler, Pastaland'in yöresel alanlarını gezer ve bizim yöresel eşyalarımızı tanır; alışveriş merkezlerine gider. Turistler, bizim yataklarımızı çok sever ve almak ister çünkü yataklar pastadan olduğu için özellikle de çocukların çok ilgisini çeker. Pastaland ülkesinin en önemli şehri Kapkek'tir. Kapkek şehri çok güzeldir. Pastaland'a gelince kesinlikle burayı da ziyaret etmelisiniz. Kapkek şehrinde, pasta ve kapkekin dışında aynı zamanda çiçek bahçeleri, oyun alanları, kapkek ve pasta yapmak için eğlence alanları ve daha birçok şey vardır. Pastaland genellikle güneşlidir. Bu sebeple turistlerin de en çok ziyaret ettikleri yerlerden biridir. Ben burasının yerlilerindenim. Bizler burada kapkek ve pasta şeklindeyiz. Bu sebeple bizi görenler çok şaşırır. Bizim saçlarımız kremadandır. Bizi görenler, aynı zamanda bizi yemek ister çünkü bizi yenilebilir kapkek sanırlar, biz konuşunca da şaşkınlıktan donup kalırlar. Böylelikle bizi yemekten de son anda vazgeçmiş olurlar. Ardından bizle iletişime geçerler. Kapkek ile konuşmak onlara çok değişik bir his verir. Konuştukça da sohbetimiz ilerler ve bu şekilde arkadaş oluruz. Bu, bize de çok güzel bir

his verir; çok mutlu oluruz. Ülkemizin kuralları çok iyi şekilde tasarlanmıştır. Kurallarımıza örnek verecek olursak okul kurallarından başlayabiliriz. Buradaki okullar 38 gün tatil yapar ve ardından 12 gün okul olur. Özellikle çocuklar, bu kuralı çok sever çünkü okula gitmek onların görevidir. Fakat bu kadar uzun bir süre okulun tatil olmasına rağmen bir işte çalışan insanlar 38 gün tatil yapar fakat 10 gün çalışır.

Bence şu andan itibaren siz de burada yaşamak istiyorsunuz. Belki burada yaşayamazsınız fakat ülkemizi yani Pastaland'i görmeye gelebilirsiniz. Pastaland'i görmek ve burada dolaşmak sizi dinlendirecektir. Bu sebeple burayı görmeye kesinlikle ama kesinlikle gelmelisiniz. Benim bu anlattıklarımı okuduğunuz için sizlere çok teşekkür ederim. İnşallah sizler de burayı görmeye gelirsiniz ve umarım sizlerle görüşüp iyi dostluklar kurarız. Benim anlattıklarımı dinlediğiniz için çok teşekkür ederim. Görüşmek dileği ile... Hoşça kalın.

İzel Arslantürk 5-A

GÜNDÜZ İLE GECE

→ Gündüz, geceye seslendi:

- Ben geldim. Sen gitmelisin

Gece:

- Acele etme. Herkes dinleniyor. Çocuklar rüya görüyor.

Gündüz:

- Uyku ve rüya ne işe yarar? Herkes daha çok çalışmalı.

Gece:

- Seni istemiyorlar.

Gündüz:

- Hayır, Seni istemiyorlar

O sırada güneş doğdu. Onlara:

- Kavgayı bırakın. İnsanlar gündüz çalışır, gece dinlenir. Onlara
ikiniz de gereklisiniz dedi.

İpek Derin Demez

1A

İNSANLAR

Bu zamanlarda insanlar

Egoyla öz güveni karıştırır,

Dinle bilimi,

Yardımla gösterişi karıştırır.

Yanlışlar yapar

Renkleri gecelerle karartır

Yeni kuşakları korkuyla donatır

Ormanları binalarla kuşatır.

İnsanlar, zorlar

Düşündüklerini düşünmeye

İnandıklarına inanmaya

Özgürlüklerini kısıtlayıp

Bağlı yaşamaya

İnsanlar,

Paraya sevgiden çok önem verirler

Satın alamayacakları tek şeyin sevgi olduğunu bilmeyerek,

Hayallerini gerçeklerle bastırırlar

Umut kadar gerçekçi bir şey olmadığını bilmeyerek.

İnsanlar,

Kaçınca özgür olabileceklerini sanırlar

Asıl özgürlüğün bağımsız yaşamak değil

Bağımsız düşünmek olduğunu,

Bilmeyerek...

Doğa Aslan 8-B

SUSTURULMUŞ BİR ÇIĞLIK

Zaman bir yağmur damlasının gökyüzünden denize düşüşü kadar hızlı akıyor. Elimizdeki bir avuç kumu geniş sahillere bakarken kaybediyoruz. Biz daha fazlasını hayal ederken parmaklarımızdan kaydığını hissetmiyoruz. Yavaşça geliyor her şey. Tek tek... Gözlerimiz bir yere odaklanmış, fark etmiyoruz. Sonra aşağıya baktığımızda yerde kum tanecikleri görüyoruz. Binlerce. Hepsi hayatın farklı yerlerinde ve artık toplanması imkansız. O zaman anlıyoruz elimizdeki kum tanelerinin fazlalığını. Hepsini teker teker düşününce küçük bir evren yarattıklarını. Sonra kafamızı kaldırıyoruz sahile bakmak için. Ve o sahil artık daha da uzak...

Dün o odanın zeminine binlerce kum tanesi vardı. Ben onları toplamaya çalışırken üstlerine bastılar. Ben onları toplamaya çalışırken ellerim ezildi. Toplayamadım. Yerde öylece kalakaldım. Saçılmış kum tanelerine bakarak. Çünkü o kum taneleri artık canımı acıtan cam parçalarına dönüşmüştü. Her biri, her anı, her hatırlama canımı acıtıyordu. Çünkü sen gitmiştin ve giderken sahilleri de götürmüştün. Çünkü yeni kum taneleri bulmak için çok geçti. Çünkü yeni kum taneleri beraberinde cam kırıkları da getirecekti. Çünkü sen gitmiştin.

Sana bu mektubu yazmam ne kadar da zavallica. Ben bir okyanusun ortasındayım ve mektubu içine koyabileceğim bir şişe yok etrafta. Okyanusun ortasındayım ve nefes almakta bile zorlanıyorum. Dalgaların beni karaya çıkarmalarını bekliyorum ama akıntı ters yönde. Aldığım her nefesle suya daha da çok batıyorum. Yaptığım her hareketle karadan uzaklaşıyorum. Sana mektup yazıyorum ama mektubu içine koyabileceğim bir şişe yok etrafta. Ve kumsal çok uzak.

Janset Güney 11-D

“BİZ”

Ben diye bir şeyin olmadığı, benlik ve teklik duygusunun tamamen yok edildiği ve sadece biz'in var olduğu bir dünyada insan denen makineleşmiş varlıkların isim yerine sayılarla belirlendikleri bir dünya düşünün. Özgürlüklerinden tamamen uzaklaştırılmış, düşünmenin ve hayal kurmanın, kısacası herhangi bir konuda bir birey gibi hareket etmenin mutluluğun en büyük düşmanı olduğuna inanılan bir rejim 20. yüzyılda kaleme alınıyor. Aslında 21. yüzyıl dünyasıyla karşılaştırılırsa durum o kadar da şaşırtıcı değil. Kitap, D-503 adı verilen bir kişinin anılarının kaydı şeklinde anlatılıyor ve bu kayıtlar biz öznesi kullanılarak başlıyor. Ancak Tek Devlet'in izin vermediği eylemler D-503 tarafından gerçekleştirilmeye başlanınca biz öznesinin yerini ben alıyor ve bu totaliter, baskıcı rejime karşı bir başkaldırı oluşuyor.

Kalktığınız saatin, kahvaltınızın, mesainizin dünyadaki tüm insanlarla aynı olduğu; attığınız her adımın izlendiğini ve herkesin varlığına ve gücüne hayran kaldığı “Tek Devlet” yönetimi kitapta baskıcı yöneticileri simgeliyor. Tek Devlet'in varlığına ve birliğine gönülden bağlanmış, bir sistemin içine sokulmuş ve kısacası insanlıktan çıkıp makineleşmiş toplum da bu baskıcı yönetimin yaratmak istediği yapıyı gösteriyor. Bu makineleşmiş toplum bireysel özgürlüklerden, ben olmaktan, doğadan ve kendinden nefret eder ve kaçır durumdadır. Tek Devlet'e göre ben olmak ve kendine ait bir şeyin olması mutsuzluğun birinci nedenidir ve çok tehlikelidir. Özgürlük, beraberinde mutsuzluğu ve huzursuzluğu getirir. Yönetici; devlet karşısındaki topluluğun düşünebilmesini, hayal kurabilmesini ve özgürce hareket edebilmesini istemez. Bu durumları engellemek için de insanın, en güçlü canlı yapan, birey olma farkındalığını yok eder. Bu sebeple toplumun her yaptığı izlenir ve kontrol altına alınır. Özel mülk diye bir şey yoktur ve kimse hayatını birey olarak devam ettirmez. Ben değil biz vardır ve her şey ve herkes Tek Devlet'e tabidir. İnsanlar duygularından tamamen arındırılmışlardır ve bir sistem ve bürokrasinin kontrolü altındadırlar. İnsanın özgür olmasının suçu beraberinde getirdiğine ve Tek Devlet'te özgürlük olmadığından hiç suç işlenmediğine vurgu yapılır. İnsanların hayal gücünü ve özgürlüğünü de ellerinden alacak bir

makineyle de mutluluğu yakaladıklarını iddia ederler. İnsanları benliklerinden tamamen sıyrıp bir düzenle tıkr tıkr işleyen bir makineye dönüştürme çabası vardır. İnsanların isimleri yoktur ve herkes bir numarayla adlandırılır. Buradaki amaç insanları "ben olma" duygusundan sıyırmaktır. Onlar birer benlik değil sistemdeki numaralardır. Kimsenin anne babası yoktur ve doğan çocuklar dahi Tek Devlet' e aittir.

İnsanlar cam duvarların arkasında yaşar, özel yaşam diye bir şey yoktur. Herkes toplumun içindedir ve biz ne yaparsa onu yapar. Bizden bağımsız hareket etmek yasaktır ve mutsuzluğun temelini bu olduğuna inanılır. Devlet de cam duvarların arkasında yaşar ve gerçek dünya diye bir şeyin var olmadığına ve orasıyla iletişimlerinin olmadığına dikkat çekilir. Duvarların arkasına yaşam yoktur Tek Devlet' e göre. Aslında duvarların arkasındaki yaşam özgürlüğün ve duyguları en içtenlikle hissedebildiğiniz bir başkaldırı mekânıdır. Ana karakter D-503 de kendisine orada ulaşmıştır. Tek Devlet'in yasakladığı aşk duygusunu hissederek bizden, sistemden ve makine olmaktan kurtulup ben olmuştur. Kayıtları biz derken ben demeye başlamış, düşünceleri bireyselleşmiştir. Bir bireye dönüşmenin geçirdiği safhaları yaşar, biz toplumunun yaptığı işleri yapamaz, Tek Devlet'e karşı suç işler sırf ben olduğu için. Ben olmak yasaktır, özgürlük en büyük suçtur. Benim diye bir şey olmaz her şey bizim yani aslında devletindir. Devlet en yüce en doğru makamdır. Biz, sefalet içinde veya çok ağır şartlar altında çalışıyor olsak bile devletin serveti ve gücü hak edilendir. Devlet her şeyimize karışabilir ve bizi dilediğinde sanki bizim bir benliğimiz ve karar verme yetimiz yokmuşçasına yönetebilir. Bizim adımıza daha doğrusu ben, bir tek birey adına karar alabilme yetkisine sahip olabilir. Bu durumda ben de yani biz de bu totaliter rejime bir şey diyemem ve kendimi sistemin içine bırakırım. Hayal gücümü silmesine ve bunun bana en büyük mutluluğu ve özgür olmamayı getirmesine biz olarak izin veririm. Çünkü artık devlet toplumu tam istediği ve yönetebileceği kıvama getirmiştir. Toplumu her alanda kontrol edebilecek ve yönetebilecek ayrıca karşılığında bir tepki görmeyecek konuma sahiptir.

"Biz", devletin insanı ve beraberinde toplumu bir sistem haline getirip kendi kararları ve düşünceleri olmayan ve sadece kendi istediği şekilde yönetebileceği bir makineye dönüştürmesinin oluşturacağı toplum ve devlet yapısını konu alan bir kitaptır. Sistemden aşk sayesinde kurtulan ve totaliter rejime başkaldıran bir ben'e dönüşen D-503, isyanını tamamlayamaz ve Tek Devlet'in karşısında yenik düşer. Sonunda hayal gücü silinir ve sonsuz mutluluğu yakalar. Artık kafasının içinde de özgür değildir ve bir ben değil, tam olarak biz'dir. Biz ise neye inanır? Yaşasın İyilikçi! Yaşasın Tek Toplum! Yaşasın Tek Devlet!

Nilüfer Kemer 10-E

KIRLANGIÇ KUŞUNUN MACERASI

Merhaba! Ben bir kırlangıç kuşuyum.

Hava soğuduğu için arkadaşlarımla güneye, sıcak ülkelere göç etmeye karar verdik. Ankara'dan Afrika'ya göç ederken yolda fırtınaya yakalandık. Aşağıda gördüğümüz mağaralara saklandık. İçeride güvercinlerle karşılaştık ve arkadaş olduk. Meğer insanlar güvercinlere kayaları oyarak evler yapmış. Ne iyi insanlar varmış! Burasının 'Kapadokya' olduğunu öğrendik. Kapadokya'nın anlamını biliyor musunuz? "Güzel Atlar Diyarı" demekmiş.

Fırtına dindikten sonra güvercin arkadaşım beni gezdirdi. İlk önce peri bacalarına gittik. Orada deve şeklinde bir peri bacası gördük. Peri bacaları yıllar içinde rüzgâr ve suların kayaları şekillendirmesiyle oluşmuş. Çok ilginç geldi bu bana.

Sonra havada uçan renkli kuşlar gördüm. Ama bunlar aslında kuş değil balonmuş! Yakından görelim derken az kalsın balonlara çarpıyorduk. Gezerken güvercinler vadisinde mola verdik. Orada güzel bir kız güvercinlere yem verdi. Karnımızı güzelce doyurduk.

Sonra çok güzel atlar gördük. Zaten Kapadokya güzel atlar diyarı demek değil miydi?

Ayşe ve Sultan adında iki deve ile de tanıştım. Turistleri gezdiriyorlardı sallana sallana. Turistler develerin fotoğraflarını çekerken bizim de fotoğraflarımızı çektiler. Çok güzel bir gündü.

Akşama doğru tekrar yola koyulduk. Dönüşte buraya uğrama sözü vererek güvercin arkadaşlarımızla da vedalaştık. Yolda bizi kim bilir daha ne maceralar bekliyordu.

Tekrar görüşmek üzere...

Hoşça kalın...

Miray Yalaz 4-B

YAŞAMDAKİ YANSIMALAR

O, sabahları alarmla uyanmazdı ya da gelip annesi başında hadi uyan diye dikilmezdi. Her sabah küçük penceresinden içeri süzülen güneş ışınları yüzüne vurunca sıcaklığın rahatsızlığıyla kendiliğinden uyanırdı. Kısacası güne güneşle beraber başlardı.

O olaydan sonra neredeyse her günü aynı geçmeye başlamıştı. Evdekiler artık hayattan zevk almayan, her gün ölmek için yaşayan insanlara dönmüşlerdi. Ama o daha önünde kocaman bir hayat olduğunu düşünmeye başlamış, bunun ona yapılan çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Evet, abisi ölmüştü ve onu bir kere gömmüşlerdi ama annesi ve babası her gün ölüyor ve o onları her gün gömüyordu.

Yatağından nihayet ayrılmayı başarmış abisinden ona kalan ailesinin pek önemsemediği fakat ona göre abisinin en büyük mirası olan sardunyasının ihtiyaçlarını her zamanki gibi karşılamış ve nihayet üstüne kıyafetlerini geçirip odasından da çıkabilmişti. Bir şeyler atıştırmak için mutfağa girince annesini ve babasını kahvaltı ederken gördü. Masanın iki ayrı köşesine oturan çift, sanki o üç yıl önce birbirine aşk ile bakan, her yaptığı işi severek yapan, kötü bir şey olduğunda birbirlerine arka çıkan, çocuklarının hayran olduğu çift değildi. Dolaptan aldığı yarısı dolu sütün geri kalanını da mısır gevreğinin üstüne döktü.

Mutfağın eskimiş duvarlarından çatal bıçak sesleri yankılanıyordu. En sonunda baba, yemeğini bitirdi ve gayet ciddi bir şekilde ortamdaki sessizliği bozdu: "Yemeğinizi bitirin, dışarıda bekliyorum." Bunun üzerine yemeğini daha bitirmeden annesiyle beraber tabağını toplayıp dış kapının hemen yanında bekleyen babanın yanına gittiler. Paltosunu ve ayakkabılarını giydikten sonra yola çıktılar. Evlerinden tam yüz seksen altı adım ötedeki otobüs durağında aynı yerde bekliyorlardı. Annesi, çocuğun elini tutuyordu ama o eski sıcaklığı yoktu; sadece zorunlu olduğunu düşündüğü için yapıyordu bunu. Babası durağın bir köşesinde elleri ceplerinde uzaklara bakıyordu. Hava biraz yağmurluydu, önceki gece bastıran yağmur etkisini kaybetse de su birikintileri yolların kenarında duruyordu. Otobüsün geleceği pek yok gibiydi. Çocuk düşünmeye başladı ve annesinin yüzüne baktı ama her zamanki gibi değil bakmak için değil de sanki anlamak için bakıyordu. O, annesini hep küçüklüğündeki anılarda sevmiştir. Annesinin onda bıraktığı o güzel anılar, o şefkat, o sıcaklık ne olmuştu? Fark etti ki annesini hep o güzel anılarda bırakmıştı, yanındaki kadın annesi olamazdı. Bu soğuk, kireç gibi surat, bu soğuk eller, nerede o eski bakışlarından sıcaklık yayılan annesi, nerede bu kadın? Annesinin kırışmış suratında bir umut, ufak bir umut eskilerin izini aradı, bulamadı. Bir ölüm bir insanı nasıl bu kadar değiştirebilir ki? Hem daha abisinin öldüğü kesin bile değildi. Annesinden umudunu yitirince gözlerini babasına çevirdi. Otobüs hâlâ gelmemiştir, yaklaşık on beş dakikadır durakta bekliyorlardı, hava iyice bozmaya başlamış; çiseleyen yağmur, yerini hafif bir sağanağa bırakmıştı. Babasının uzaklara bakan gözleri oğlunun son yıllarda alıştığı bir şeydi. Elleri ceplerinde olan bu adam eskiden de çok mutlu bir adam değildi. Evet, sesi çok güzeldi ama o sesinin bu özelliğini genelde hüznü türküler için kullanırdı. Son zamanlarda bırak türkü söylemeyi, sesini günde bir ya da iki kere duyar olmuştu. O sesi huzur dolu, her türküsünde insanı ayrı bir diyara götüren adamın yerini şimdi elleri cebinde olan, donuk bakışlı, sevgi yoksunu bir insan almıştı. Evet, bir insan, hiçbir özelliği olmayan ölmek için yaşayan bir insan... Artık söylediği hüznü şarkılardan bir farkı kalmamıştı, tıpkı söylediği hüznü şarkılar gibi hüznü bir adama dönüşmüştü. Son olarak dönüp abisinin ölümünden sonra kendisindeki değişimlere baktı. Peki, ona ne olmuştu, bu soruyu ailesine sorsa büyük ihtimal cevap olarak kocaman bir sessizlik alacaktı. En iyisi cevabı kendinde aramaktı. Ona göre maddelerin en başında sorumluluk vardı, o günden sonra daha çocuk yaşında aile sevgisi nedir bilmeden her işini kendi yaparak büyümüştü. Bütün bunlar aklından geçerken karşıdan gelen bir otobüsün sesiyle irkildi ve otobüsün numarasına baktı onun bineceği numara iki yüz otuz yedi ya da iki yüz otuz sekizdi ancak gelen otobüsün bu numaralarla pek bir alâkası yoktu. Otobüs durağı geçerken içerdeki bir insan dikkatini çekti. Sanki yıllardır tanıdığı ama uzun süredir görmeye hasret kaldığı bir insan... Bir anda içini bir heyecan kapladı. Bu insan abisiydi, evet kesinlikle abisiydi, o içi derin siyah gözleri karıştırmaları imkânsızdı. Bir an otobüsün peşinden koşmayı düşündü ama mantıklı bir karar vermesi gerekirdi. Durdu, düşünmeye başladı, ne yapacaktı?

Aradan üç sene geçmesi onun için pek bir şey ifade etmiyordu, abisinin yüzünü unutmaması için onu her gün görmesine gerek yoktu. Kokusunu bile herkesin, her şeyin içinden saniyesinde ayırabilirdi. Ama bir şeyler yapması gerekiyordu, burada öylece dikilemezdi. Annesine veya babasına söylese onlar bu durumu kaldıramazdı ve hepten yıkılırlardı. Her ne kadar emin olsa da bu işi kendisi çözmeliydi tıpkı diğer bütün işleri gibi. Bütün bunları düşünmeyi bir anda bırakıp otobüsün numarasına odaklandı üç yüz altmış iki. Hemen annesinin elini bırakıp çantasından bir defter çıkardı ve bulduğu ilk beyazlığa üç yüz altmış iki sayısını kazıdı. Annesi onun bu hareketliliğini fark etmişse de fark etmemiş gibi gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmadı. Bu sayı onun için çok şey ifade ediyordu. Belki de o eski aile huzuruna kavuşacak, bu sağanak yağışlar bir son bulacaktı. Bu arada otobüsleri uzaktan yavaş yavaş geliyordu, tepesindeki iki yüz otuz yedi sayısını zar zor seçebiliyordu. Su birikintilerinden biraz uzaklaşıp şoföre el işareti yaptılar. Durağa yanaşan otobüs, her ne kadar geriye çekilseler de paçalarını ıslatmadan edemedi. Babası farklı bir otobüse binecekti, bu yüzden annesiyle beraber gelen otobüse bindiler. Dışarıdaki bu erken saatte yağın yağmur ve otobüsün eski kaloriferi otobüsün içini bunaltıcı hâle getiriyordu. Evleri merkeze uzak olduğu için otobüs, hiçbir zaman kalabalık olmazdı. Bugün de değildi, orta kapının iki koltuk önüne kendisi koridor tarafına gelecek şekilde annesiyle beraber oturdu. Son yıllarda hep böyle oturdular, önce kendisi ineceği için koridor tarafına o otururdu. Kafasında bu kadar soru işareti varken durağı kaçıracaktı nerdeyse, son anda annesinin ufak bir dürtmesiyle kendine geldi ve "Dur" tuşuna bastı. Otobüsten indikten sonra okulunun kapısına olan dört yüz on iki adımlık yolu son zamanlarda ilk defa saymadı. Aklını kurcalayan sorulardan bir türlü kurtulamıyordu ve ne yapacağını da pek bilmiyor sayılmazdı. Okulda pek arkadaşı olduğu söylenemezdi, insanlar genelde ondan kaçır ve yaklaşmazdı, eh onunda bu durumdan şikâyetçi de olduğu söylenemezdi. Aslında bakılırsa okuldaki bir avuç zekâ yoksunu arkadaşlarla bütün gün koşup küfürlü konuşup oyun oynamak pek ona göre değildi. Sınıfta sadece bir tane tek kişilik sıra vardı ve senenin başından beri o sıranın bir tane sahibi vardı. Sınıfın en arkasındaki tekli sırasına oturup bir an önce akşamın olmasını bekledi, yerinde duramıyordu ama mantıklı karar vermesi gerekirdi. Okul saat birde bitiyordu eve gittiğinde annesi, babası gelene kadar yaklaşık beş saati oluyordu. Genelde bu zaman zarfında ilk olarak abisinin çiçeklerini sular, daha sonra ödevlerini yapar, kitaplarını okur, annesinin önceki günden bıraktığı yemekleri bitirir ve uykuya dalar. Ama bugün farklı olacak gibi görünüyordu.

Bugün onun için neredeyse hiç geçmedi, içini kaplayan anlatılamaz heyecan ve sabırsızlık yüzünden her dakika ona bir saat gibi geliyordu. Sosyal bilgiler dersini de bitirdikten sonra nihayet evin yolunu tuttu, hızlı bir şekilde durağa gitti ve otobüsü beklemeye başladı. Bugün şanslı gününde olmalıydı ki otobüs beklemek zorunda kalmadı, her zamanki gibi geri dönerken en arka koltuktaki sol köşede yerini aldı ve durağın gelmesini bekledi, tek isteği eve gidip bilgisayarından sabah gördüğü otobüsün numarasından otobüs güzergahını görmektir. Yine dışarıyı izlerken durakta yanlarına yaklaşan başka bir otobüsü izlemeye

başladı. İçi kalabalık olan bu otobüste yine aynı iki gözü gördü ve yerinden sıçradı. Tam o sırada otobüs hareket etmeye başladı. Kaptana "Dur!" diye bağırmasına rağmen değişen pek bir şey olmadı. Durağı geçtik, başka yerde indiremem, dedi katı bir ses o kadar. Bu haksızlıktı, nasıl oluyordu da her seferinde bu kadar yaklaşıp abisine ulaşamıyordu? Ancak bu sefer daha uzun süre görme şansı olmuştu, üstünde okul kıyafeti olduğuna emindi. Bu sefer daha fazla yaklaştığını düşündü ve inmesi gereken durağa yaklaştıklarını fark etti. Otobüsün içinde koşar adım hareket edip otobüsten kurtulunca tamamen koşmaya başladı. Anahtarı altıncı deneyişinde sokmayı başardıktan sonra nihayet odasına koştu, kazağından ve gömleğinden tek hamlede kurtulup bilgisayarın başına oturdu. Bilgisayarına şehirlerindeki otobüslerin ismini ve aradığı numarayı yazdı birkaç site sonra nihayet istediğine ulaştı. Anladığı kadarıyla abisi okuyordu, bu güzergahta sadece iki tane okul vardı: biri ortaokul biri lise. Kendi hesabına göre şu an orta sonda olması gerekiyordu ama her şeye rağmen ikisine de gitmeyi kafasına sokmuştu. Adreslerini aldıktan sonra altına mavi kot pantolonunu giyip üstüne siyah ceketini attı ve üstüne bir miktar para alıp evden çıktı, durağa doğru yürüdü. Durakta bir süre bekledikten sonra nihayet beklediği otobüs geldi. Ortaokul çarşısı içindeydi önce ona gitmeye karar verdi. Planı önce ona gitmekti çünkü abisi orta sonda olmalıydı. Yol boyunca aklında tek bir soru vardı: Bunca yıldır neredeydin? Göz göze geldik iki kere, tanımadın mı beni? Bu sorular kafasının içini yerken en nefret ettiği yere gelmişti yine. Çarşının tam ortasındaydı. Caddede o kadar fazla insan vardı ki iğne atsan yere düşmeyecek vaziyetteydi. Okulun sokağını bulmak için etrafına bakarken büyük bir dükkanın vitrininde aynı gözleri gördü, her zamanki gibi ona bakıyordu. Yansımaya göre arkasında olmalıydı. Belki de içerideydi buna karar vermek için pek vakti yoktu, bir hışımla arkasını döndü kalabalık daha da yoğunlaşmış gibi görünüyordu, sanki bütün suratlar ona bakıyordu. Kalabalığın arasında abisinin suratını aradı ve bulamadı. Kafayı yediğini düşünmeye başlamıştı artık. Bir koşu dükkanın içine daldı. Burası bir giyim dükkanıydı, içeri böylesine heyecanlı ve nefes nefese bir insan girince insanların büyük kısmı elindekileri bırakıp ona döndü. İçeride de bir süre meraklı bakışlar ardında abisini aradıktan sonra yine eli boş çıktı. Anlam veremiyordu her seferinde daha çok yaklaşıp nasıl olur da her seferinde elleri boş kalırdı? Kaybedecek zamanı yoktu dükkandan çıkıp gözlerindeki yaşı sildi ve yoluna devam etti. Okula on beş dakika sonra vardı. Okul dışarıdan gayet güzel, temiz ve yeni görünüyordu. Altı basamaklı merdivenleri çıktıktan sonra içeri girdi, içerisi kendi okulundan çok daha farklıydı, etrafına baktı ve bir tabela dikkatini çekti. Okul tabi ki bir özel okuldu. Her haliyle belli oluyordu zaten özel okul olduğu. Koridoru geçtikten sonra dikkatini sağdaki bir oda dikkatini çekti. Burası sekreterlik olmalıydı. Kapıyı iki kez tıklatıp içeri girdikten sonra sekreterin keskin gözleriyle karşılaştı. Sekretere durumu kısaca anlattıktan sonra sekreter yardımcı olmayı kabul etti ve abisinin ismini söyledi. Sekreter üç farklı yoldan denedi ama bir türlü istediği ismi bulamadı, buradan da elleri boş döneceğini anlayınca lafını uzatmadan odadan çıktı. Kabullenemiyordu artık, koridoru sıkkin bir şekilde yürürken karşısında yine o gözleri

gördü tam karşısında kapının camından ona bakıyordu. Üstüne bu sefer okul kıyafeti yoktu siyah bir ceket, mavi bir kot pantolon vardı tıpkı kendi kıyafetleri gibi. İşte tam olarak o zaman anladı her şeyi. Şu an abisinin kaybolduğu yaşıydı, yani abisine en çok benzediği yaşta. İçinden en son ne zaman aynaya doya doya baktım diye düşündü. İşte şimdi her şey daha net oturuyordu. Abisi sandığı kendisini sadece yansılarda görüyordu ama aralarındaki bu müthiş benzerlik onu ne hale sokmuştu. Her seferinde abisine daha yaklaştığını düşünmüş ama her seferinde kendisine yenilmişti.

Orhun Sarı 10-F

OTOMATİK PORTAKAL

"Otomatik Portakal" kitabı, yazarı Anthony Burgess'in en ünlü yapıtı olarak geçiyor. Bu çok şaşırtıcı değil çünkü kitabı okuduğunuz zaman neden bu kadar çok bilindiğini anlamanız hiç de zor olmuyor. Kitabı araştırdıkça karşınıza çıkan şeyler, kitabın yazarla olan bağlantısı ve o sizi hayrete düşüren üslubu ile "Otomatik Portakal" çok dehşet bir eser. Kitap elime çok kalın görünmese de kesinlikle ama kesinlikle bir oturuşta bitirebileceğiniz bir eser değil. Akıcı olmasına karşın kitabın yoğunluğu ve çoğu zaman denk geldiğiniz mübalağalar ve ana karakterin -Mütevazı Anlatıcınız- kendi düşünceleri sayfalara gömülme sürenizi kesinlikle uzatıyor.

Kitabın ayrıntılarına girmeden önce yazardan biraz bahsedeyim: Anthony Burgess. Anthony Burgess (25 Şubat 1917 - 22 Kasım 1993) İngiliz bir yazar, şair, dil bilimci ve çevirmen olarak karşımıza çıkıyor. Ayrıca kitapta kendisi de yer alıyor! Anthony Burgess'in "Otomatik Portakal" dışında yazdığı pek çok eser vardır ki eser yazma konusundaki hikayesi oldukça ilginç ve dehşete düşürücüdür. 1959 yılında Anthony Burgess'a ameliyat edilemez bir beyin tümörü tanısı konuyor ve kendisine bir yıldan az ömür biçiliyor. İlk karısı Lynne'in geçimini sağlamak için yazar, 12 ay içinde beş buçuk roman yazdıktan sonra teşhisin yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Ne var ki kendisi de artık tanınan bir yazar haline geliyor ve tüm dünya tarafından tanınmaya başlıyor. Bu süreçte yazdığı en ünlü eser ise işte bu "Otomatik Portakal"dır.

Kitaba baktığımızda genel olarak distopya tarzında bir kurguyla karşılaşırız: her türlü kötölük, şiddet ve caniliğin bürüdüğü adi bir dünya, kanunlara kimsenin aldırış etmediği kontrolsüz bir yaşam biçimi; sokaklarda terör estiren gözü kara ve hayata onları bağlayan pek bir şey olmayan, zevksiz, inançsız bir genç nesil... Bu neslin bir parçası olan bir çete ve kendini çetenin lideri ilan eden Alex karakteri. Alex karakteri kitabın ana karakteri ve anlatıcısıdır, yani kitap birinci kişi ağzından (kahraman bakış açısından) yazılmıştır. Hatta bu kahraman bakış açısı o kadar güzel yansıtılmıştır ki kendinizi Alex ile bir mekanda oturup sohbet ediyormuş gibi hissediyorsunuz. Kitabın sahip olduğu argo ve espiritu el dil de cabası. Kitabı okurken yazarın nasıl bu kadar kirli, i neleyici ve sert bir dille yazdığını sorgulamadım değil.  st ne  st l k kendisine has üslubu ve içten, doğal anlatımı sizi deh ete d   rd   gibi değişik bir şekilde e lendiriyor da.

Kitap çok zengin, her anlamda. Özellikle de düşündürücü c mler bakımından çok zengin. Kitabı okurken hemen hemen her bölümden sizi düşünmeye iten c mler bulabiliyorsunuz. Ayrıca yazarın bizlere vermek istediği mesajlara, bize göstermek istediği "hayatta var olan" gerçeklere rastladığınız zaman bu kitabın aslında günümüzden çok da uzak olmadığını anlıyorsunuz. Anthony Burgess, böylelikle günümüz dünyasına kendi a dalı diliyle dokundurmada bulunuyor, tıpkı kendisinin de kitapta dediği gibi: "Tüm hayvanların en zekisi, iyiliğin ne demek olduğunu bilen insanoğluna sistematik bir baskı uygulayarak onu otomatik olarak işleyen bir makine haline getirenlere kılıç kadar keskin olan kalemimle saldırmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum..."

Gökçe Lara Bodur 12-B

19 Mayıs günü,
Yaşıyor kalbimizde.
Atatürk güneş gibi,
Her zaman içimizde.

Tembellik yasak bize,
Parolamız ileri.
Dünyaya örnek olsun,
Çalışkan Türk gençleri.

Ülkü verir hız verir.
Bize 19 Mayıs
Yurdumuzu kurtaran,
Atayı unutmayız.

Tembellik yasak bize,
Parolamız ileri.
Dünyaya örnek olsun,
Çalışkan Türk gençleri.

Seray Adıgüzel
1-A

SEVGİ PENCERESİ

Bağıramadım. Kuvvetim yettiğinde, soluğumun sonuna, sesim kısılıncaya, boğazım acıdan yanana kadar bağıramadım. Belki, bir umut dedim, sesimi duyan olur da bu aciz durumdan beni kurtarır. Ama kimse yoktu, ne gelen ne de giden... Yapamamıştım işte yine her şeyde olduğu gibi bunu da başaramayıp beni her seferinde uzaklara daldıran sersemlik hissiyle etrafa deli misali bakınıp durmuştum. İçime attığım çığlıkları kulak arkası edenlere de kinle, öfkeyle bakıp tekrar önüme dönerek kucağımdaki kitabı biraz daha okumaya devam ettim. Her okuduğumda cümleler, bana daha da acı veriyordu ve tekrar bağırabama yol açıyordu. Düşünceler kafamı kurcalıyor, gerçek dünyadan soyutlanmamı, sarhoş gibi kendimin farkına varmadan günümü geçirmeme neden oluyor ve gerçek dünyayla bağlantımın kesilmesiyle de her günümü alışık olduğum bir baş ağrısıyla geçirmeme neden oluyorlardı. Bu baş ağrılarına o kadar alışmıştım ki olmaması anormal olurdu fakat bugünkü daha farklıydı.

Keskin çığlıklarım, bulunduğum hastaneyi inim inim inletiyordu fakat hiçbir doktorun ya da hemşirenin umurunda değildim. Onlar da benim umurumda değildi gerçi. Sadece okuyup kitabı oluşturan her sözcüğün bana acı vermesini istiyordum. Acı çekmekten zevk aldığımı düşünüyor olabilirsiniz ama hayır! Ben sadece kitaplarla yalnız kalınca kitapların içinde sıkışan karakterleri, ruhları dile getirip onları kurtarmayı hedefliyordum. Beynimden geçen düşüncelerle o kadar güçsüz kalmıştım ki bayılmayı bu durumuma yeğler olmuştum. Son kez, son nefesimle avazım çıktığı kadar bağırdım. Bağırışımın sonu ise uzun bir yoldaki bitmeyecek bir yolculuk gibi kapkaranlık derin bir uyku olmuştu. Gözüme tutulan keskin, beyaz ışık yüzünden uyanmak zorunda kalmıştım. Neden uyandırılmıştım ki? Oysaki düşüncelerin beni rahat bıraktığı tek yer, uykunun tatlı kollarıydı ama işte şimdi yine kabus başlamıştı. Verilen ağrı kesiciler sayesinde zaten uyuşuk olan bedenim daha da uyuşmuş ve hareket edemez hale gelmiştim. Yeni yeni uyanmaya başlamıştım, fiziksel olarak buradaysam da ruhsal olarak burada değildim. Uyanmama neden olan doktor, başımda birkaç şey not alırken onu baştan aşağı süzdüğümü fark edince bana samimiyetsiz gelen zoraki bir gülümsemeyle, nasılsınız, diye sordu. Ben de bu gülüşe ve soruya karşılıksız kalmayı tercih ederek onu duymazlıktan geldim ki zaten gerekmedikçe insanlarla diyalog kurma zahmetine girmezdim. Sadece kafamı sallamakla yetinip kafamı doktorun olmadığı diğer yöne çevirdim. Çok konuşkansınız diyerek espri yapmaya çalışan doktora, gözümü devirmekle yetindim. O ise bana durumum hakkında bilgi vermeye devam etti. Klasik bir iki şey söyledikten sonra, dediklerine çok odaklanamıyordum sesi sadece bir uğultudan ibaretti benim için, birazdan buradan çıkabileceğimi söyledi. Buradan çıkınca da çok farklı bir yere gitmeyecektim, her günümün geçtiği, sırf beyazlıktan diğer renkleri unutabilmenize yol açan, aslında kendiniz gibi olduğunuz için deli olarak nitelendirildiğiniz ve hapishaneden farkı olmayan o yere geri dönecektim.

İşte o his yine geri gelmişti, boğazımda geçmek bilmeyen o yumru gene içimi daraltmaya başlamıştı ama dışarıdan her şey normal görünüyordu. Beni sakinleştirebilen tek şey kitaplar, kitapların içindeki karakterlerdi. Her ne kadar onlar sembolik de olsa onlar da benim gibi sıkışmışlardı, oldukları yerden çıkamıyor, diledikleri gibi yaşayamıyorlardı. Bana onlar lazımdı, her zaman yanımda oldukları gibi şimdi de olmalılardı.

Sonunda onlarla baş başa kalabilmişim. Okudukça kendime geldim ve kendimi buldum, benliğime döndüm. Odanın küçük penceresinden içeriye sızmaya çalışan güneş ışınlarıyla hapisanemin içi az da olsa aydınlanıyordu. Birden bir kuş sesi duydum, yıllardır duymamış gibi mutlu oldum ve hemen pencereye koşturdum. O küçük aralıktan ona elimi uzattım, yumuşacık tüylerini okşamaya başladım. Onun da sanki benim gibi sevgiye ihtiyacı vardı, hepimizin yok muydu zaten? Bu güzelliğe uğraşırken saat su gibi akıyordu. Saat kavramımı yitirmiştim. Masanın üstünde duran tepsinin içindeki bir dilim ekmeği alıp güzelliğimin ağzına göre ellerimle ufaladım, o da büyük bir istekle kırıntıları yedi. Verdiklerimden sonra da oracıkta uyuyakaldı, onu maalesef içeri alamıyordum çünkü parmaklıklar vardı pencerede, sadece parmağım girebiliyordu o aralıktan. Kuş uyuduktan sonra yine kendimle baş başa kalmış ve o boşluğa düşmüştüm. Kitaplarıma geri döndüm. İlginç bir şekilde odaklanamıyordum, böyle bir şey başıma ilk kez gelmişti. Nedendir bilmem ama ilk kez sevmeye, sevmeye özlem duydum. Kuşu sevmek bana iyi gelmiş, sonunda onun da nasıl mutlu olduğunu görmüştüm. Mutluluğun, sevildikçe tıpkı denize atılan bir taş dalgasının halka halka yayılması gibi içime yayıldığını hissettim. Hissettiğim bu huzurla kitabımı okumaya devam ettim. Minicik bir sevgi kırıntısı okuduğum kitabın bende yarattığı algıyı değiştirdi. Başımı pencereye çevirip dışarıya baktığımda vaktin aslında sabahın erken saatleri olduğunu, önceden beni rahatsız eden arı, böcek, sinek ve kuş seslerinin aslında ne kadar da huzur verici olduğunu fark ettim. İçime yayılan bu mutluluk ve huzurla gözlerimi kapatıp bir hayale daldım: Bir gün buradan çıkmıştım ve umut doluydum. Artık daha güçlüydüm, etrafımdaki insanlara sevgi doluydum, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjim vardı, hiç olmadığım kadar mutluydum, hayatta en çok arzu ettiğim duyguyu yaşıyordum çünkü ben bir anneydim.

Begüm Çelikkıran 10-F

BELİRSİZLİK

Dünyadaki uzun sarı boşluklardan birinde yürüyen, nedensiz yere takım elbiseli bir adam koşması gerekirken yavaşladığını hissetti; daha az önce bir su kaynağı gördüğüne yemin edebilirdi oysaki. Elbette devam edecekti yürümeye, etmemesi onun gibi mantıklı birinden beklenmezdi. Dakikalar sonra o su kaynağına varacak, dinlenecek ve günlerdir takip ettiği çizgide yalpalayarak yürümeye devam edecekti. Ama öylesine uzaktı ki... Ayağının altındaki kum öyle soğuk ve sinirli bakıyordu ki ona. Saniyeler önce varlığını umduğu su şimdi kilometrelerce ötede yoktu, kendisinden ve ayaklarının bastığı yerden başka kimsesi yoktu. Kravatı, saati, kalbi onu boğuyordu. Bir insanı kalbi nasıl boğardı ki? Bilmiyordu, zihninden geçen onca düşünce içinden bu saçma fikri yakaladığı için gülmek istedi.

İçinde susuzluk ve umutsuzluktan kısık, çatlayıp duran bir ses bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu. Başka bir ses, daha güçlü ve kendine güvenen, hep aynı soruyla karşılık veriyordu: Ne olurdu biraz daha dinlenseydi? İçindeki her şey acıtacak bir anilikle ona durmasını söylüyordu. Ne olurdu biraz daha dinlenseydi? Hiçbir şey yapmama hissinin verdiği uyuşukluk, bir hedefe ulaşma isteğini ne çabuk bastırmıştı.

Bacakları iki sesi de susturan bir kesinlikle, kafasında yankılanan soruyu cevaplayacak bir çılgılla yere düştü. Bu düşüşü kravatı, saati takip etti.

Bütün bu arada kalma, uyuşukluk ve ait olamayış hisleri yıllar önce okuduğu, adını bile hatırlayamadığı - normalde oldukça iyi bir hafızaya sahip olmasına rağmen hatırlayamaması o günkü her şey gibi susuzluğuna vurulabilirdi- bir kitaptaki sözü hatırlattı; Araf'ın hava delikleri. Kendisi havada yavaşça süzülürken -ne düşüyor ne yükseliyordu- cenneti de cehennemi de çok net görebiliyordu. Ne hoş bir perspektif; diye düşündü o anki neredeyse çakırkeyif haliyle. Nasıl aklına gelmişti ki bu şimdi? O kadar sevdiğini de hatırlamıyordu kitabı. Neyse, diye düşündü gülümseyerek; şu an aklımdan geçen her şey koca garip bir fikirden ibaret zaten.

O sarhoş, deli, belirsiz silüete sonunda ne yaptığını sorabilsek 'Ne olur biraz dinlensem?' diye sayıklamaya devam eder, bizi duymazdı. Ya da hiçbir zaman var olmamış bir su kaynağına ulaşmak için yerde sürünmeye ve suratını yakan kumu sanki etrafını çoktan kaplamıyormuş gibi kendisinden uzaklaştırmaya çalışmaya devam ederdi.

Simay Gülgün 11-D

ALEJANDRO RODRİGUEZ

Yirmi yaşına geldiğim o ilk günlerde hayata başka bir pencereden bakmaya başlamıştım. Oysa bundan tam üç yıl öncesine kadar benim için hayat, doğup büyüdüğüm küçük sahil kasabasından ibaretti. Bahçeli bir evde yaşayan ben, şimdiki hayatımda balkonumdaki çiçeklerin kokusunda huzuru kovalıyordum. Bir zamanlar en büyük keyfim, dedem ile balığa gitmekti. Şimdilerde ise odamdaki dünya haritasını ezberlemiş, son nefesimi vermeden önce tüm dünyayı dolaşıp yeni hayatlar keşfetmenin hazzını yaşamak isteyen genç bir karaktere dönüşmüştüm. Bu dönüşüm ne kadar bir zamanda gerçekleşmişti, henüz hiçbir fikrim de yoktu. Şimdiye kadar küçük bir rafı dolduracak kadar pasaportum olmuştu, ama daha gezecek çok ülke vardı benim için. Doğduğum sahil kasabası Baracoa, Küba'nın başkenti Havana'ya sadece 50 km uzaklıkta. Eskiden küçük bir kasabaydı, ama şimdi turistler için çok güzel bir yer. Havana Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler okuduktan sonra, iki yıl boyunca nüfus idaresinde çalıştım. Küba'ya çok fazla İspanyol geliyordu, ben de bu yüzden İspanya'yı hep merak etmiştim. Aslında bu 'Dünya'yı keşfetme' işi benim için bu zamanlarda başladı. Kendi kendime Avrupa'dan başlayıp Asya'ya doğru gitme kararı almıştım. İspanya'da başıma gelen en garip olay gümrük girişlerinde olmuştu. Gümrük görevlisi -aksanımdan olsa gerek- Kübalı olduğumu anladı ve ülkeye girişimi kolaylaştırdı. Adımımı gümrükten dışarı attığım anda kendimi başka bir dünyada gibi hissetmiştim; havası, kokusu her şeyi farklıydı, sadece konuşulan diller aynıydı. İspanya'da tam olarak üç hafta kaldım ve İspanyol kültürünü daha yakından tanıdım. Havaalanında bir defter almıştım ve bu deftere çoğu gözlemimi yazdım;

Gümrük girişi yaparken gümrük görevlisi Kübalı olduğumu anladı ve bana girişte kolaylık sağladı. Havaalanı denizin hemen kenarında olduğu için dışarı çıktığım anda beni çok güzel bir görüntü karşıladı. Mimarisi çok eski tarihlere dayanan bir şehir. Ayrıca İspanyollar 'd' harfini 't' harfi gibi okuyorlar, ya da aksandan kaynaklanıyor, beni aksanımdan anlamalarının sebebini anladım.

12 Nisan 2013

Üç haftanın sonunda Baracoa'ya, evime dönmüştüm ve bundan sonraki gezilerim için kocaman bir harita alıp duvarıma astım. Gezdiğim şehirleri bu haritadan işaretleyecektim. Çoğu gezim aynı şekilde geçiyordu, ama aralarında çok farklı olan bir tane vardı, Türkiye gezim.

Türkiye'nin İstanbul isimli kentine gitmiştim, çok iyi hatırlıyorum, ay hazırandı. İstanbul Atatürk Havaalanı'na iniş yapmıştım. Havaalanının isminin nereden geldiğini merak ettiğim için internette bir araştırma yapmıştım ve Atatürk'ün Türkiye için çok önemli bir lider olduğunu öğrenmiştim. Türkiye'de aldığım notlar şu şekildeydi;

Gümrük geçişimi yaptıktan sonra uzun bir süre yürüyüp dışarı çıktım. Araba kiralamak için hiçbir yer bulamadığımdan bir taksiye bindim. Taksi sürücüsüne Taksim Meydanı'nı nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. "Taksim" dedim. Arabadayken babam beni aradı ve uzun bir süre konuştuk. Konuşmam bitince taksi şoförü döndü ve İspanyolca konuşmaya başladı, şaşırmıştım, çünkü Türkiye'de İspanyolca konuşan birini görebileceğimi sanmıyordum. Bana gerçekten çok yardımcı oldu.

28 Haziran 2015

Türkiye'yi gezdikten sonra büyülenmiş gibiydim. O kadar güzel bir ülkeydi ki. İşte, Türkiye'de yaşama kararımı bugün almıştım. Kısa bir sürede Türkçe öğrenip Türkiye'ye yerleştim; boş zamanlarımda İspanyolca kursu veriyordum ve İspanya Konsolosluk'unda çalışıyordum. Başka ülkeleri gezmeyi de ihmal etmiyordum, ama kısa bir süre için Türkiye'nin şehirlerini gezme kararı almıştım. Şu anda 25 yaşındayım ve hâlâ İstanbul'da oturuyorum. Küba'yı yılda iki kere ziyaret ediyorum ve ülke gezilerime devam ediyorum. Şu ana kadar yirmi ülke gezdim ve gezmeye devam edeceğim.

Koray Doruk Gül 9-E

RENK GEZEĞENİ

Sabah çok erken kalktım çünkü ailemle çok değişik bir yere gidecektik: Renk Gezegeni. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemen anneleri uyandırmaya gittim ama daha saatin beş olduğunu görünce vazgeçtim. Sonra kardeşimi uyandırmaya gittim, o erken kalkabilirdi ve çoktan uyanmıştı. Kardeşimle gideceğimiz yeri düşünmeye başladık. Sonuçta Dünya'nın dışına gidecektik. Düşünmeye başladım acaba orada oksijen var mıydı?

Anneleri tekrar uyandırmaya gittiğimde saat 7 olmuştu bizim roket binme saatimiz 11'di. Sonunda kalktılar, kahvaltı ettik ve çıktık. Şansımıza arabanın lastiği patlamıştı ama babam idare ederiz bir şey olmaz dedi. Yolda trafik vardı şimdi neden bu kadar erken çıktığımızı anlamıştım. Geldiğimizde saat dokuzdu bizimle birlikte daha beş aile Renk Gezegeni'ne gidecekti. Rokete bindik ve geri sayım başladı. Uzaya çıktık dünya çok güzel gözüküyordu. Beş günlük bir yolculuktan sonra Renk Gezegeni'ne geldik. Her taraf rengârenkti. Bir sokak vardı bembeyaz başka bir sokak pespembe.. Bir sürü böyle sokak vardı meydana sanki renk bombası patlamış gibi rengârenkti. Orada bir çocukla tanıştım adı Kiya'ydı. Doğrusu adı bana garip gelmişti. Aynı bana benziyordu sadece 3 gözü ve 4 kolu vardı. Kiya'nın kardeşi de vardı adı Miya'ydı. Bizim kalacağımız otel onların evinin yanındaydı. Annem de onun annesiyle tanıştı. Babam da onun babasıyla. Eşyaları yerleştirdikten sonra Kiya beni bir parka götürdü, park çok güzeldi. Parkın yanında gizemli bir orman vardı. Kiya'yla birlikte ormana girdik bir şey yok gibi görünüyordu ama ormanın girişinde yasak orman yazıyordu. Biraz ilerledikten sonra karşımıza beş kollu, tek gözlü ve on bacaklı bir yaratık çıkmıştı. Kiya'yla birlikte var gücümüzle koşmaya başlamıştık. Meydana gelince rahatladık sanmıştık ama canavar bizi takip etmiş ve meydana gelmişti. Her şeyi yerle bir etmişti.

Bunun benim suçum olduğunu düşünmüştüm ama kasabalılardan biri bunun benim suçum olmadığını ve bu yaratığın her yıl temmuz ayında buraya geldiğini söyleyince az da olsa rahatlamıştım. Canavar her yeri yakıp yıktıktan sonra ve bütün yemekleri yedikten sonra gitmişti. Biz de kasabalılara yardım ettik. Ertesi sabah gitme vakti gelmişti ve bu gezi bana çok kısa gelmişti ama bir renk gezegeni günü tam 5 dünya günüymüş. Kiya ile vedalaştıktan sonra roketle binip eve döndük. Olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar arkadaşlarıma anlattım. Gerçekten çok maceralı bir tatildi.

Melis Pehlivan 5-B

ENGEL SİZSİNİZ TÜRKİYE

Gelişmekte olan bir ülke Türkiye. Sosyal alanda bazı eksikleri olduğu su götürmez bir gerçek. Özellikle günümüz Türkiye'sinde bozulan, yıpranan ve eskiyi aratan insan ilişkilerini, sokakta bir saatini geçiren her insan gözlemleyebilir. İnsanın insana sevgisini ve saygısını yitirdiğini hatta insanın insana yaptığı eziyeti görmekte ve duymaktayız artık her yerde. Ne yazık ki bu hızlı bozulma aslında en çok dikkat etmemiz, korumamız gereken insanlarımıza da yansımış durumda. Kör, sağır, dilsiz ve zihinsel bazı problemleri olan yurttaşlarımız... Bu özel insanlara, kendi istekleri doğrultusunda engelli demekten kaçınıyorum. Çünkü onlar birer engelli olmamakla birlikte hepimizden özel insanlar. Onlar yaşam haklarını kısıtlayan hastalıklarıyla hayattalar, ayakta ve yaşamaya çalışıyorlar. O yüzden onlar için asıl engeller, onların hayatlarını zorlaştıran bizleriz.

Bu özel insanlar bazı fiziki sorunlarla karşılaştıkları gibi, bana kalırsa en büyük problem çoğu insanın bu konuda eğitilmemiş, dikkatsiz veya umursamaz olması. Türkiye'nin en gelişmiş şehirlerinden biri olan İzmir'de bile hâlâ bazı toplu alanlarda bu insanlarımız için rampa yok. Daha da acısı, "insanların" olan rampaya araç park ettiğini veya bir şekilde rampayı kapattığını görmek. Bu yapılan, yanlışın da ötesinde bir hareket. Peki, şimdi soruyorum size: "Kim engelli, kim bir engel oldu şimdi?"

Hepsinden ziyade tüm toplumun en büyük problemi bilinçsiz, eğitimsiz ve duyarsız yetişmiş olması. Bu özel insanlara, otobüs ve dolmuş sıralarında öncelik vermemek, rampalarını engellemek, park yerlerine park etmek. Toplu alanlarda (banka, hastane, vb.) onlara öncelik tanımamak, onlar için ayrılan yerleri ("engelli" tuvaletleri gibi) işgal etmek; en basiti ise onlara, hiç tanımasak bile yardım etmemek bir insan için büyük eksikler.

Hayatımızın içinde olan bu özel insanların karşılaştıkları birçok engel var ve bunların sorumluları çoğu zaman bizleriz. Bunları aşmak hepimizin elinde.

Önce bilinçlenelim, sonra bilinçlendirelim ve asla unutmayalım "Engel sensin Türkiye!"

Sude Sümbül 8-B

GÖNÜL BAHÇEM

Yirmi yaşına geldiğim o ilk günlerde hayata başka bir pencereden bakmaya başlamıştım. Oysa bundan tam üç yıl öncesine kadar benim için hayat, doğup büyüdüğüm küçük sahil kasabasından ibaretti. Bahçeli bir evde yaşayan ben şimdiki hayatımda balkonumdaki çiçeklerin kokusunda huzuru kovalıyordum. Bir zamanlar en büyük keyfim, dedem ile balığa gitmekti. Şimdilerde ise odamdaki dünya haritasını ezberlemiş, son nefesimi vermeden önce tüm dünyayı dolaşıp yeni hayatlar keşfetmenin hazzını yaşamak isteyen genç bir karaktere dönüşmüştüm. Bu dönüşüm ne kadar bir zamanda gerçekleşmişti henüz hiçbir fikrim de yoktu.

Bu dönüşümümün temel nedeni annemin hastalığıydı. O gözlerini kapatmadan önce hayallerimi onunla beraber yaşamak istiyordum. Oysa annem ne benim ne de kendisinin yaşamından ve gerçekliğinden haberdardı. Annemin bu durumuna üzülürken ve bunu kabullenmeye çalışırken benim de hasta olduğumu öğrenmek babamı, ablamı, yeğenlerimi kısaca hepimizi mahvetmişti. Toparlanmam biraz zamanımı alsa da bu durum hayallerime daha da bağlanmama neden oldu. Her ne kadar içim el vermese de anneme bakabilecek durumda olmadığım için onu burada bırakıyordum.

Odamda asılı olan dünya haritasına bakıp her zaman gitmek istediğim ve şimdi de gidecek olduğum Newyork'un üzerine bir çarpı koydum. İlk olarak burayı seçmemdeki bir diğer etken ablamın üniversitesinden çok yakın bir arkadaşının orada yaşamasıydı. Ayrıca arkadaşı Jeny bir doktordu ve tedavi görmemde yardımcı olacağını söylemişti. Şahsen bunusöylemek ne kadar üzücü olsa da tedavi sürecinin nasıl işleyeceğini annemle görmüştüm ve bu tedaviyi yaşamayı pek istemiyordum ancak bildiğim kadarıyla en iyi tedavi yöntemleri bu büyülü şehirdeydi ve eğer çok geç değilse hayallerime tutunmaktansa hayatıma tutunmayı tercih edecektim.

Havaalanında beni karşılayan Jeny ve aramızdaki tüm mesafelere rağmen telefonlarıyla yanımda olan ailem sanki hiç hastalığım yokmuş gibi davranıyordu bana. Jeny bana bu büyük ve görkemli şehrin en güzel yerlerini göstermiş ve hep yanımda olmuştu. Bir gün yine gezerken ablamla Jeny'nin birlikte kaldıkları apartmanı da gördük. Ben sadece önünden geçip gideceğimizi düşünürken Jeny'nin bana orada bir oda kiraladığını öğrenmek benim için büyük bir sürpriz oldu. Jeny, kalacağım yer olsun, şehirdeki ulaşımım olsun her konuda benimle ilgilendi. Hastalığım nedeniyle uzun zamandır akrabalarım haricinde kimseden bu kadar büyük bir ilgi görmüyordum dolayısıyla

Jeny'nin bana karşı olan tavırları oldukça hoşuma gidiyordu. İçinde bulunduğum durumu bana unutturuyor ve sanki gerçekten sadece ülkeyi görmek için gelmiş olan sağlıklı bir turist gibi hissetmemi sağlıyordu.

İlk geldiğim andan beri hastalığım bir anda gelen baş dönmeleri haricinde kendini hiç belli etmiyordu, dolayısıyla bütün düşüncelerime Jeny veburadan sonra hangi şehire gidip hangi kültürlerle tanışacağım hâkimdi. Tedavi günleri başladığında ise gerçekten işe yarayıp yaramayacağı ve eski sağlıklı günlerime dönüp dönemeyeceğim duygusu bütün düşüncelerimde hakimiyet kurdu ve planladığım her şey bir süreliğine rafa kalktı. Başta ablam olmak üzere ailedeki herkes ve tabi Jeny her şeyin yolunda gideceğine inanmamı istiyordu. Şehirde geçirdiğim o güzel günlerden sonra hastaneye dönmek benim için oldukça zor oldu. Şimdi ise günlerim ilaçlar, serum şişeleri, kan tahlilleri, uykusuz ve yorucu geçen günlerden ibaretti.

Tedavinin birinci aşamasını tamamladığımda Jeny ile tatil planı yaptık. O da aylardır hiç ara vermeden çalışmış ve tezini hazırlamıştı. Karşımıza haritayı koyduk ve Ümit Burnu, Güney Afrika Cumhuriyeti ikimizin de kalbini heyecanla doldurdu. Uçak biletlerimizi aldık ve bir hafta sonra oradaydık.

Capetown şehir merkezi çok renkli, sıcak ve eğlenceliydi. Okyanusun dev dalgaları kıyıya vuruyordu. Masa Dağı ve tepeye çıkmak için kullanılan teleferik turistlerle doluydu. Tepe'de rüzgar ve okyanusa karşı kendimi çok huzurlu ve sonsuzlukta hissettim. Ümit Burnu ve oradaki deniz fenerini gezdik. Sıra safarideydi. Vahşi hayvanları, safari arabalarını, otantik konaklama yerlerini

görmek her zaman hayal ettiğim bir şeydi. Yanımda Jeny ile bu hayalimi gerçekleştirmek beni çok mutlu etti, annemin de yanımda olmasını çok isterdim.

Jeny ile geçirdiğim kısa olmasına rağmen inanılmaz olan tatilin ardından geri Newyork'a dönmemizle birbirimize söz verdik. Artık tedavimdeki her aşamayı tamamladığımda başka bir ülkeye gidecek başka kültürler öğrenecektik. Bu söz üzerine tedavime daha fazla yüklenmeye başladım. İyileşebileceğime inanıyor ve bir an önce iyileşmek için elimden geleni yapıyordum.

Verdiğimiz bu söz üzerine Jeny ile ikini tatil için Brezilya'ya Rio Karnavalına gittik. Daha sonra her aşama kaydedişimde sırasıyla Venedik'e gidip çılgınlar gibi pizza yedik; Paris'e gidip Eiffel Kulesi'ne çıktık; Küba'ya gidip renkli sokakları hiç yorulmadan gezdik; Amsterdam'da kırmızı iki bisiklet kiralayıp tüm gün şehri dolaştık. Gezilerden her dönüşümüzde hastanede çekilen filmler, tahliller ve yapılan iğneler oldukça kötü olsa da yeni yerler görmek için hepsiyle başa çıkıyordum. Amsterdam'dan

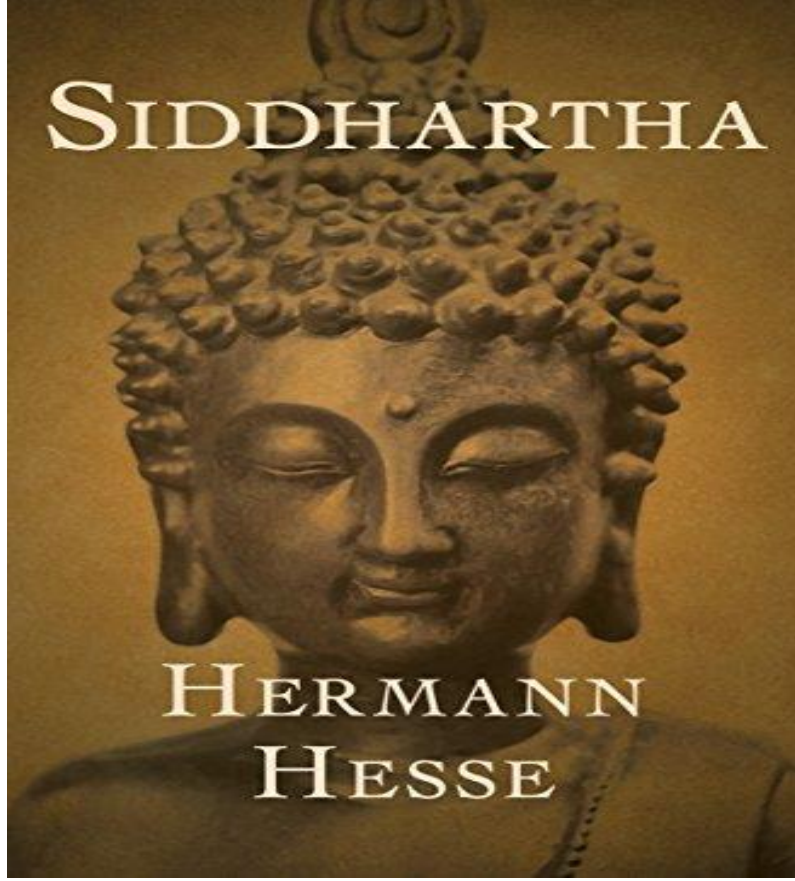
dönünce de hastanede uzun süre tedavi göreceğim fikri beni artık rahatsız etmiyordu, bu duruma alışmıştım.

Dönüşümüz itibariyle hastaneye gidip kontrollerimi bir kez daha yaptırdım. Tam hemşireye tahmini kaç gün sonra başka aşamaya geçeceğimi soracakken hemşirenin yanından bana kocaman gülümseyerek gelen Jeny olduğum yerde kalmama sebep oldu. Düşündüğüm şey sonunda gerçekleşmiş olamazdı değil mi? Kaç senedir bir türlü tam iyileşemeyen ben artık iyileşmiş miydim? Jeny'nin kollarını bana kocaman sarması ve gülümserken ağlaması sanırım sorumun cevabıydı. Yanına gitmek üzere olduğum hemşire ve hep yanımda olan doktorum bana içten bir gülümsemeyle bakıyorlardı. Evet, artık kurtulmuştum, inanması zor biliyorum ama artık hastalığımdan kurtulmuştum!

Şimdi gitmek istediğim yer için haritanın başına geçmeme bile gerek yoktu. Evim burnumda tüt müştü. Jeny de nereye gitmek istediğimin farkındaydı ve bu sefer kalıcı olacağını da biliyordu. Onu yanımda kalmasını o kadar istiyordum ki... Ancak sırf ben istiyorum diye onun da hayatını bu kadar fazla değiştiremezdim. Jeny sanki aklımı okumuş gibi bana benimle geleceğini söyledi. Artık plan belliydi. İlk uçakla o küçük sahil kasabasına gidecektik.

Geri gelmem herkes çok mutlu etti. İyileşmiş olmam da ortama bir kutlama havası katmıştı. Jeny ve kendim için ayrı bir bahçeli ev aldım. Artık eşim olan Jeny ile bahçemize renkli renkli çiçekler dikmiştik. şimdi ise her şeyim olan kadınla her şeyin başladığı yerdeyim. Bir zamanlar huzuru bulamadığım yerde en büyük huzuru tadıyorum.

Umay Tahtasız 9-D

SIDDHARTHA

Hermann Hesse'nin Siddhartha'sı 1922 yılında yayımlanmıştır. Hermann Hesse'nin Siddhartha'sı diye tabir ediyorum çünkü yazarın Buddha'ya ve öğretisine, kendi ve özgün bakış açısını dile getirir kitap.

Buddha'nın bilinen imgesinin, kulaklarda dolaşmakta olan öğretisinin dışında bir Buddha gösterir bize. Bir din haline getirilmiş Budizm'i çoğu kişiye göre farklı ama aslında öğretinin aslına uygun bir bakışla aktarmıştır.

Hermann Hesse; şiirlerinde, romanlarında ve resimlerinde tinselliği ve arayışı aktaran bir sanatçıdır. Hesse'nin savaş ve milliyetçiliğe karşı düşünceleri I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla beraber Alman Hükümeti'yle sorun yaşamasına sebep olmuştur. Savaşın patlak verdiği yıllarda İsviçre'de yaşayan Hesse, bir süre sonra Alman vatandaşlığından vazgeçip İsviçre vatandaşlığına başvurmuştur. Bu dönemdeki eserleri Nazi baskısıyla Almanya'da yayımlanmamıştır. Batı felsefesiyle bir süre ilgilense de Hint ve ardından Çin felsefesinden daha çok etkilendiğini dile getirmiştir.

1946 yılında *ilham verici ve cesur yazımı, hümanist yaklaşımı ve yazımındaki başarıyla* Nobel Edebiyat Ödülü'nü almıştır. Siddhartha Gautama Buddha'nın yaşamının ilk safhalarını, hatta ilk yaşamlarını anlatır kitap .

Buddha'nın "ben"ini, özünü bulmasını izleriz. Hint kast sisteminin en üst kastından, Brahmanlardan olan Siddhartha, daha ilk aylıkken mükemmellik, "Om", sözcüğünü dile getirmiştir ve gençliğine kadar dinin tüm öğretilerini öğrenmiştir. Zamanının çoğunu meditasyonla ve duayla geçiren genç, herkes tarafından sevilmektedir ve gurur duyulmaktadır. Ama öğretiler Siddhartha'ya yetmez. İnsanın özü, Ben'i, tözü neydi, neredeydi? Kendi yaşamının pınarını bulmak için dostu Govinda'yla arayışa çıkar. Çok fazla kişiye dönüşür ve onlarla beraber ölür Siddhartha.

Siddhartha'ya göre hiçbir öğretisi, bir insanı Nirvana'ya çıkaramaz. Bir kişinin öğretisi başkasının öğretisi olamaz. Ancak yol gösterebilir. Buna rağmen pek çok öğretmeni olmuştur onun. Samanalar, Gotama, Kamala, Vesudeva ve ırmak. Ama her öğretmeni onu biraz daha dönüştürmüştür, kendi öğretilerine yöneltmiştir. Hiçbir şeyi olmadan yaşamış, nesnelerle yaşamış, dünyanın hazlarıyla yaşamış, çocuk insanlarla yaşayıp ölmüştür.

Düşünerek değil dönüşerek ermiştir. Budizm'in bir din olduğu veya kesin kuralları olan bir öğretisi olduğu algısını yok eder Hesse. Dönüşmenin hikâyesini ve yolunu gösterir ama bu kitap da kimse için bir harita değildir.

Siddhartha, kendi yolunu arayan birinin başlangıç noktası olabilir ancak.

Şebnem Türkoğlu 11- E

ENGELLİ OLMAK ENGEL DEĞİLDİR

Yapılan araştırmalara göre Türkiye’de yaklaşık dokuz milyonu aşkın engelli vardır. Engelli bireylerin gündelik yaşama katılabilmesi için olanaklar ise neredeyse yok denilecek kadar azdır. Bazı kolaylıklar sağlanılmaya çalışılsa bile, duyarlı ‘insan’ sayısı çok azdır. İnsanlar üstlerine düşen görevleri ve sorumluluklarını yerine getirmede için hayat engelli bireylere daha da zorlaşır. Peki, ya hepimizin birer potansiyel engelli olduğumuzdan bazılarının haberi var mı?

Yapılan bilimsel araştırmalara göre her sağlıklı insan sonradan engelli olabilir. Yani hepimiz ‘potansiyel birer engelliyiz’. Bu yüzden etrafımızdaki engellilere karşı duyarlı olmalıyız, empati kurmaya, onları anlamaya çalışmalıyız. Elimizden geldiğince onlara destek olmalı; onların hayatına engeller koymamalı, engelleri kaldırmalıyız. Bazı belediyeler veya şehirler engellilerin hayatını kolaylaştırmak için yeni uygulamalar yapıyor, projeler geliştiriyor. Bunlar çok anlamlı ve düşünceli uygulamalar tabii ki ama maalesef sorun bunlarla çözülmüyor. Bazı ‘insanlar’ hâlâ düşüncesizce ve duyarsızca davranmaya devam ediyor.

Engelliler için maalesef ki ülkemizde birçok engel var: ayrımcılık, dışlanma, eşitsizlik, adaletsizlik, eğitim yetersizliği, işsizlik, sosyalleşememe, mimari sorunlar... Maalesef ki uzayıp giden bir liste...

Engelli bireylerin karşılaştığı sorunlardan biri ayrımcılığa uğramalarıdır. Diğer ‘engeli olmayan’ bireyler istedikleri işlerde çalışabilmelerine rağmen engelli bireyler iş dünyasında çok az bir statüye sahiptir. Peki ya bunun nedeni ne? Diğer bireylerden ‘eksik’ olmaları mı? Yoksa yetersiz olmaları mı? Hayır. Bunun tek nedeni ‘duyarsızlık’.

Başkalarının hak ve özgürlüklerinin başladığı yerde, bizim hak ve özgürlüklerimiz biter. Herkes eşittir. Hiçbir kimse, bir kimseyi yargılayamaz, onları kötü duruma düşüremez. Sosyal yaşamlarında onlara güçlük çıkartamaz. Fakat gerçekten de bu kadar düşünceli ve anlayışlı mıyız? Engelli bireylerin hareket özgürlüklerini kısıtlama hakkına sahip değiliz fakat her gün her yerde kaldırımlara ve yayaalara ayrılmış yollara park eden arabaları görüyoruz. Engellilerin kullanabildikleri tümsekleri yaygınlaştırmak yerine kullanabildikleri az sayıda yerleri işgal ediyoruz. Ve biz hâlâ duyarlı olmaktan bahsediyoruz.

Her şahsın öğrenim görme hakkı vardır. Herkes eğitim hakkına sahiptir. Okula gidebilme hakkına sahiptir, bir işte çalışabilir. Fakat engellilere iş ve eğitim hayatında çok az yer verilmektedir. İmkânları ve olanakları çok sınırlıdır. Onlara destek olmalı ve eğitim ve iş hayatına katılmalarını sağlamalıyız. Engelli olmak üretime engel değildir. Yeter ki fırsat verilsin.

En büyük engel 'sevgisizliktir'. Engelli bireyleri sadece 3 Aralık'ta hatırlamamalıyız. Her zaman duyarlı olmalıyız. Ne olursa olsun unutmayın, asıl engelliler onları görmeyenlerdir.

Vera Seven 8-A

ÇEVREMİZE VEREBİLECEĞİMİZ EN GÜZEL HEDİYE: İŞTE BUGÜN

Etrafımı gözlemledim de aslında dünyanın ne kadar kirli bir yer olduğunu fark ettim. Geri Dönüşüm Haftası gibi temiz çevrede yaşamak için ve insanların dikkatini çekmek amacıyla yapılan bu aktiviteler ne yazık ki işe yaramamış. Yaşadığım evin bahçesi, sokaklar, yürüyüş yapmaya gittiğim park, yüzmek için girdiğim deniz... Toplumca duyarsız ve pis olduğumuz buradan belli oluyor. Ben de kendimce bu konuya dikkat çekebilmek için ne yapabilirim diye düşündüm ve çöp toplama günü oluşturmaya karar verdim. Bunu tüm halka yayabilmek için bir ödülle sonlandırmaya karar verdim. Önce neden böyle bir gün tasarladığımı açıklamama izin verin.

Çöp, geri dönüşümü mümkün olmayan maddelere denir ve bizler aslında ne kadar çöp üretiyoruz, bir düşünelim.

Türkiye’de, günde 70 bin ton civarında çöp atıldığı gözlemlenmiştir. Bunların yüzde yirmisini pet şişe ve teneke gibi ambalajlar oluşturuyor. 2012 verilerine göre İstanbul’da günde yaklaşık 15 bin 500 ton evsel atık oluşuyor. Yani kişi başına 1,2 kilogram çöp düşüyor. Ankara’da ise bir günde yaklaşık 5 bin ton katı atık üretiliyor. Bir de evsel atık var. İstatistiklerde, günlük evsel atık olarak en az Mardin gözüküyor. Günde 0,4 kilogram. 2016 Belediye Atık

İstatistikleri’ne bakılırsa üç büyük şehrimizdeki kişi başı günlük ortalama atık miktarları: İstanbul 1,30 kilogram, Ankara 1,14 kilogram, İzmir 1,32 kilogram.

Değinmek istediğim diğer konu ise yağlar. Geri dönüşebilir plastik, cam ve kâğıt dışında atık yağlar çevreyi çok kirletiyor. Lavabodan döktüğümüz her 1 litre atık yağ, 1 milyon temiz suyu kirletiyor. Hâlbuki yağlar toplanabilir. Bu yüzden yağları lavabodan akıtmak yerine biriktirerek çevrenin temiz olmasına, doğal kaynaklarımızın, suyumuzun eksilmemesine destek olabilirsiniz. Ayrıca "Alo Atık Hattı"nı arayarak bitkisel yağlarınızı teslim almasını isteyebilirsiniz.

Çevreye atılan çöplerin insan sağlığına verdiği zarara baktığımızdaysa çok vahim bir tablo karşımıza çıkıyor. Çöplerdeki hastalığı taşıyan hayvanlardan en önemlileri sinekler ve farelerdir. Sinekler çok çabuk ve fazla üreyebildikleri için küçük alan kaplayan çöplerde

bile inanılmaz sayıda bulunabiliyorlar. Çöplerin ve katı atıkların, 200 bulaşıcı hastalık taşıdığı bilinmektedir.

Konunun özüne dönersek geri dönüşüm oldukça önemlidir çünkü biz insanların tükettikleri atıklardan tekrar kullanılabilir olacak olanlarının, fiziksel veya kimyasal değişimden geçtikten sonra tekrar üretilmiş olmasına geri dönüşüm denir. Geri dönüşüm ile doğal kaynaklarımız korunur. Tükettiğimiz maddeleri tekrar hammadde olarak kullanabildiğimiz için artan insan nüfusu ile doğal dengenin bozulmasını azaltmış oluruz. Ayrıca geri dönüşüm ile çevre kirliliğinin artmasını önleyebiliriz.

Geri dönüşüm sırasında uygulanan fiziksel ve kimyasal işlem için harcanan enerji, normal üretim sırasında kullanılan enerjiden az olduğu için, geri dönüşümle enerji tasarrufu da yaparız. Geri dönüşüm sayesinde hammaddeler azalmayacağı için dünya tükenmez ve ekonomiye katkı sağlanır. Bu yüzden geri dönüşüm önemlidir ve herkes uygulamalıdır.

Bizler de evimizde ve okulumuzda geri dönüşüm için bazı şeyler yapabiliriz. Çünkü doğa ve çevrenin korunması, tüm canlıların sağlığı için önemlidir. Cam, plastik ve kâğıt malzemeleri diğer çöplerle birlikte atmamalıyız. Biriktirip geri dönüşüm kutularına atmamızdır. Ayrıca geri dönüşüm evde başlar. Evimize, geri dönüşebilir malzemeler (plastik, cam ve kâğıt) için ayrı bölümler oluşturmamızdır. Alışveriş sırasında daha az plastik poşet kullanmalıyız. Şişe ve kavanoz gibi cam olan saklama malzemelerini tekrar kullanabiliriz.

Tüm bunlara bakarsak çevremizin temiz kalması ve kaynaklarımızı korumak için bilinçli şekilde davranmalıyız. Benim oluşturmak istediğim "Çöp Toplama Günü"nde, belediye haber vermeden seçtiği gün sokak, okul, piknik alanı gibi yerleri kontrol edecek. O gün sonunda, örneğin akşam haberlerinde, "en temiz mahalle" ile "en kirli mahalle" açıklanacak. En temiz mahallenin sakinlerini bir miktar altın ile ödüllendirecekler ve en kirli mahalle sakinlerine bir miktar para cezası yazılacak. Bu durumu para ile ödüllendiriyor ve cezalandırıyorum ne yazık ki ama başka türlü insanlar yerinden kıpırdamaz. En azından bu şekilde çevremize duyarlı olmuş oluruz. Yani, benim oluşturduğum bu günün bir tarihi olmayacak. Zaten böyle bir gün bile olmamalı ancak bazı insanlar için ciddiyetinin farkında değil. Duyarsızlıkları yüzünden tüm dünya yavaş yavaş tükeniyor. Daha temiz bir gelecek için hepimize görev düşüyor. Bu gün sayesinde bir farkındalık yaratabildiysem ne mutlu bana!

Nehir Yüksel 7-C

Yirmi yaşıma geldiğim o ilk günlerde hayata başka bir pencereden bakmaya başlamıştım. Oysa bundan tam üç yıl öncesine kadar benim için hayat, doğup büyüdüm küçük sahil kasabasından ibaretti. Bahçeli bir evde yaşayan ben, şimdiki hayatımda balkonumdaki çiçeklerin kokusunda huzuru kovalıyordum. Bir zamanlar en büyük keyfim, dedem ile balığa gitmekti. Şimdilerde ise odamdaki dünya haritasını ezberlemiş, son nefesimi vermeden önceden tüm dünyayı dolaşıp yeni hayatlar keşfetmenin hazzının yaşamak isteyen genç bir karaktere dönüşmüştüm. Bu dönüşüm ne kadar bir zamanda gerçekleşmişti henüz hiçbir fikrim de yoktu.

Geçmişim sıradan genç birininki gibiydi. Ama doğduğum kasabadan ayrılmaya karar verdiğimde hayatım geri dönüşü olmayan bir yola girdi. Tıpkı bir yangında ailemi kaybettiğimdeki gibi. On altıncı yaşımın sonuna doğru hayatın keşmekeşi içinde kaybolduğumu hissetmeye başladım. Artık her şeyden kaçıp kurtulmak için içine sığındığım kitaplar bile işe yaramaz olmuştu. Bu beni o derece sarstı ki kendi içime dönmeye karar verdim. Ruhumun bir labirente dönüşmüş olduğunu böylece fark ettim, hayatın içinde kaybolduğumu düşünürken meğer ben ruhumdaki labirenti arşınılıyormuşum. Bunu fark etmemle kendimle baş başa dünyayı gezme kararı aldım. Böylece başka hayatları uzaktan da olsa keşfedebilecektim... Aldığım kararla kasabadan ayrıldım ve küçük balkonlu denizi az da olsa gören evimde yalnızlığım ile sohbet ediyordum. Ama bu kâfi değildi, hayalimde yalnızlık vardı mamafih ben dünyayı gezerken yalnızlığımı bana yoldaş istiyordum. Ve o gün yine balkondaki çiçeklerimde huzuru kovalarken ani bir kararla sırt çantamı hazırladım. Pasaportumu ve fotoğraf makinemi alıp son bir kez küçük balkonumdan sınırlı olan deniz manzara baktım ardından evden çıktım. Nereye gideceğime dair aklımda tek bir fikir yoktu. Ama içimdeki o dünyayı gezme arzusu kanımı kaynatıyordu. Havaalanına gittim ve ani bir kararla Hindistan'a bir adet bilet aldım. Yıllar geçip hayata bakan pencere genişlese de neden Hindistan'ı seçtiğimi asla anlayamadım. Belki de kader ağlarını örmeye çoktan başlamıştı...

Hindistan ile Bombay kentinde tanıştım. İnsanları bu kadar renkli giyinip esmer olmasa ve caddelerde maymunlar dolaşmasa burası İstanbul gibiydi; kalabalık, aceleci ve hırçın... Yaşamın hızlı aktığı yerlerde hayat gerçek yüzünü göstermese de karanlık sokakların kaldırımlarında gizli kalmış hikâyeler vardı; sefil ve yorucu hayatların hikâyeleri. Karanlık sokaklarda ilerledikçe her köşe başında gerçekleri perdeleyen sis azalıyordu. Böylece benim şahit olduklarım da artıyordu... Asla unutamayacağım o perşembe dikkatle insanları izleyip etrafı fotoğraflarken onu gördüm. Üstündeki paçavralara karşın yüzü güneş gibi parlarken hiç kimse onun bu dar ve pis sokaklara ait olduğuna inanmazdı. Beynimden vurulmuşu döndüm. Aşktan uzaktım ben. Yangından korkan biri kalbinin aşk ateşinde yanmasına nasıl izin verebilirdi ki?

Korkularıma rağmen peşinden gidip onunla tanışmam gerektiğini söylüyordu içimdeki ses. O perşembe onu takip etme isteğim korkuma ağır bastı. Onun aceleci davranışlarıyla bu büyük istek bir karara dönüştü ve ben onu takip etmeye başladım. Kızın acelesi bana da bulaşmıştı. Her an, sanki onu daha adını dahi öğrenemeden gözden kaçıracağım diye daha dikkatli takip ediyor gözümü ondan hiç ayırmıyordum. Kız aniden durdu ve sanki eliyle koymuş gibi bir taşın altından bazı defterler çıkardı. Arkasını döndü ve sanki birilerinden gizli işler yapıyormuşçasına etrafına bakındı. Ardından kırık tahta bir kapıyı açıp içeri girdi. Korktum, belki de onu bir daha hiç göremeyeceğim diye korktum. Kapıya doğru ilerledim. Ve kapının aralığında gördüklerim nutkumun tutulmasına sebep oldu. Eski bir tebeşir tahtasının önünde oturmuş 18-19 yaşlarındaki bir grup kız kendilerinden olsa olsa iki yaş büyük başka bir kızdan alfabeyi öğrenmeye çalışıyorlardı. O perşembe, bütün gün onun harfleri telaffuz etmeye çalışmasını dinleyip harflere bir çocuk gibi ilgi ve merakla bakmasını izledim. Ben galiba o gün onu her şeyiyle sevdim. Tahminen üç saat sonra çıktı, onu her ne kadar korkutmak istemesem de bir o kadar da konuşmak istiyordum. Çekingen ve bir o kadar saygılı bir tavırla ona seslendim. Bana olan ilk bakışı sanki dünmüş gibi hatırımda. Bu ilk bakış bazen buruk bir tebessüme sebep olur bazen de içten gelen hıçkırıslara...

Aşkımız benim o perşembe günü, o kırık tahta kapının önünde ona seslenişimle başladı. Bana, babasının onu okula yollamadığını, okuma yazmayı bu şekilde öğrendiğini anlattı.

Ben de ona küçükken ailemi bir yangında kaybettiğimi, beni dedemin büyüttüğünü anlattım. Kırık bir İngilizceyle konuşuyordu ama ben sanki onun gözlerinden okuyordum ne söyleyeceğini. Böylece biz kendi hayat hikayelerimiz içinde birbirimize aşık olduk. Onu

Mevlana'nın Şems'i sevdiği gibi seviyordum. Onu doya doya seviyordum fakat sevdikçe sevmelere doyamıyordum. O benim Güneş'imdi bense sadece onun yansımasından doğan bir Ay'dım. Aşkımız artmaya devam ederken artık Hindistan'a sığamadığımıza karar verdik. Kaderimi belirleyen bu şehre ilk adım attığım yer olan Bombay havaalanından kaderim olan kadınla ayrıldım.

Onunla tüm dünyayı gezdik: Nijerya, Küba, Çin, Kanada, İskoçya, Azerbaycan... Ve saymakla bitmeyecek bir sürü ülke. Her gittiğimiz yerde onun fotoğraflarını çektim. Çin'de insanlarla geleneksel olarak selamlaşırken, Kanada'da karların arasında, İtalya'da Pisa Kulesi'nde... Her fotoğraf karesinde aşkımızı ve onu ölümsüzleştirdiğimi hissettim. Sanki kıvrırcık kehribar saçları, kahverengi gözleri, hokka burnu ve baldudakları her fotoğrafla tarihe geçiyordu. Mutluyduk. Beraber çok şey yaşadık güzel olan. Ama öyle fena bir şey oldu ki bütün iyi anları silip attı. O aileden gelen bir hastalığa sahipmiş. Yıllar boyu içinde saklamış meğer. Ama şimdi patlak vermiş. Neyse ki tedavisi varmış ama zormuş. Amerika'ya gittik tedavi için. Fakat o ilk andan beri biliyordu bu hayattan göçeceğini. Her gün sararıp solan bir gül gibi yapraklarını döküyordu. Bir buçuk yılın sonunda beni bu yalan dünyada yalnız bırakıp gitti.

Şimdi oturmuş denizi gören pencereimin kenarında bunları yazarken 50 yaşında bir ihtiyar olarak düşünüyorum da içimdeki boşluğu dolduran gezdiğim ülkeler değil Güneş yüzlü yârimin tek bir bakışymış.

Aysen Kurtuluş 9-E

BENİ ASLA BIRAKMA

Bazı insanlar, hayatını ruh eşini aramakla geçirir. Ona tıpatıp benzemese de karakterlerinin bir uyum içinde yaşayabileceğini düşündüğü insanı ararlar. Bulduklarında ise "evet" diyerek hayatının devamını onunla beraber geçireceklerini kesinleştirmiş olurlar.

Ishiguro'nun geleceğinde ise kahramanlar hem aşklarını hem de kendi benliklerini ararlar. Bu gelecek uçan uzay araçları, gökdelenlerle çevrilmiş şehirlerden ibaret değildir. Aksine insanın ta kendisinden ibarettir. Fakat Ishiguro'nun bu düşsel geleceğindeki karakterler, alışkın olduğumuz gibi teknolojinin etkisinde kalmış insanlar değildir, teknolojinin birer kopyalarıdır. Yani kopyalandıkları insanları ararlar. Fakat bunları da Hailsham'da edindikleri kurallardan dolayı gizli gizli aramak zorundadırlar.

Hailsham yatılı bir okuldur. Onlar da normal insanlar gibi bir okulda okurlar fakat normal insanlar Hailsham gibi bir yerde okumazlar. Hailsham'da "bağışçılar" yetiştirilir. Son cümleyi yanlış yazmayı çok isterdim fakat ne yazık ki Hailsham bazı gerçekleri saklayarak bağışçı yetiştiren bir yatılı okuldur. Asıl acı olan durum ise insanlar Hailsham'dan mezun olduklarında başlar. İşte o zaman bilmedikleri bir dış dünyayla gözetmenleri olmadan, tek başlarına tanışırlar. O dış dünyada gerçek benlikleriyle karşılaşmaları sadece bir tesadüfe dayanır. Bu tesadüf onları heyecanlandırırsa da onları bekleyen sonu görmelerini engelleyip kör olmalarına neden olamaz. Artık Hailsham'daki gibi resim çizerek veya derslere girerek geçirdikleri günleri son bulur. Önlerinde iki seçenek vardır. Aslında seçenek olarak sunulamaz bile çünkü sonları bellidir tıpkı bizler gibi.

Tam da bu yüzden Ishiguro'nun geleceği bize çok yakındır. Tabi ki de kör olup bu geleceğe iyi yönünden bakmak isteyenler olabilir. Sonuçta çoğunluğun yaşam süresini uzatmak için küçük bir topluluk yaratılmıştır. Fakat böyle düşünenler, onları sanki duyguları, düşünceleri

yokmuş; sanki acıyı hissetmiyorlarmış gibi düşünüp yalnızca kendi vicdanlarını rahatlatırlar.

Ishiguro bu bencil geleceği bize sindire sindire anlatmıştır tıpkı Hailsham'daki öğrencilerin kendi geleceklerini öğrendikleri gibi. Konu alışıldık olmadığı gibi sonu da alışıldık, mutlu sonlardan değildir fakat sanılanın aksine anlatımda duygu sömürüsü yoktur. Aksine yazar çok normal bir havayla yazmıştır kitabı. Olayları, oldukça sıradanmış gibi anlatmasıyla da okuru daha da korkutmayı başarmıştır.

Kopya olmalarına rağmen duygularının da olduklarını aşk üzerinden anlatmıştır yazar. Bir aşk üçgenini de kitabın merkezinde tutmuştur. Hatta kitaba aşkı çağrıştıran bir ad koymuştur. Özellikle çağrıştıran kelimesini kullandım çünkü yine okudukça kitabın adının aşkla bağlantılı olmadığını anlıyoruz. Fakat ben kitabı okurken kitaptaki aşktansa olası gelecekten ve onun anlatımından etkilendim. Bu yüzden de geleceği yazımın merkezinde tuttum.

Lidya İslamoğlu 11- D

KIRMIZI PAZARTESİ

Bir cinayet romanı düşünün, beklentiniz ne olurdu? Tahmin edeyim: bir katil, bir veya birden fazla kurban ve bunun etrafında gerçekleşen olaylar... Ama kitabı yüksek ihtimalle sizin sevmenizdeki sebep katili ve kurbanı bulmaya çalışırkenki heyecanınız, merakınız olurdu.

Şimdi bir başka cinayet romanı düşünün, kurban kitabın ilk cümlesinden belli, kurban ve cinayetin sebebi de tahmin edilebilir. İşte bütün güzellik ve sürükleyicilik bu noktadaydı Kırmızı Pazartesi'de. Sadece sıradan bir töre cinayetini ele almayan bu roman, büyük ölçekte sosyoloji de barındırıyordu içeriğinde. Kitabın konusundan başlayayım öncelikle: Bir gün köye Bayardo San Roman adlı beyefendinin gelmesi ile değişiyor her şey aslında. Bu kişi köye gelme sebebini evlenecek bir genç kız bulmak şeklinde açıklıyor, bu genç kız ise maddi durumu kötü bir aileye mensup olan Angela Vacario oluyor. Bu kızla evlendikten sonra Bayardo San Roman Angela'nın namusunun kirletilmiş olduğunu fark edip onu kapı dışarı ediyor. Angela eve gittiğinde durumu öğrenen annesi onu yüzü mosmor olasıya kadar dövüyor ve daha sonra eve ağabeyleri olan Pedro ve Pablo geldiğinde Angela'ya kimin namusunu kirlettiğini soruyorlar. Angela ise o kişinin Santiago Nasar olduğunu söylüyor. Tüm olaylar da burada başlıyor aslına bakılırsa, ikizler Santiago'yu öldürmeye gidiyorlar ancak yine alışılmışın aksine gördükleri herkese Santiago'yu öldüreceklerini söyleyerek geçiyorlar. Burada aslında durdurulmayı istiyorlar bence, birinin onlara engel olmasını. Ancak ya insanlar ona inanmıyor ya da namusun önemli bir şey olduğunu ve doğrusunu yapacaklarını düşünüyorlar. Öyle ya da böyle bütün bir kasaba bu cinayete bile bile sessiz kalıyor ve Santiago'nun öldürülüşünü merakla, heyecanla izliyorlar.

Burada görüyoruz işte; toplumun duyarsızlığını, göz göre göre bir cinayete sessiz kalınışını. Aslında hep yaşıyoruz bunu hayatımızda biraz da farkında olmayarak. Örneğin biri yere düştüğünde kafamızı çevirip bakmıyor, kalpsiz, duygusuz varlıklar gibi davranıyoruz. Çünkü uğraşmak, karışmak istemiyoruz. Bir yandan da kimlerin hayatlarına mâl olduğumuzu, kimlerin hayatlarını değiştirebilecekken mahvettiğimizi hiçbir zaman öğrenemeden kendi hayatımızın temposuna karışıp gidiyoruz. Oysaki "Kırmızı Pazartesi", herkesin farkındalığını biraz olsun artırabilecek, eminim ki herkeste büyük bir etki yaratacak bir kitap. Kitabı eleştirebileceğim tek nokta ise bazen karakterlerin hiç yoktan var olup kim

olduğu söylenmeden anlatıma devam edilmesiydi, açıkçası bu durum okurken kafa karışıklığına sebep oluyordu. Belki de bunun sebebi yazarın ayrıntıya girmeden olayı vermeye çalışmasıdır. Bunun dışında ise sonu en başından belli olmasına rağmen en başından itibaren sizi sarıp sarmalayan ve kitabı bitirdikten sonra dahi aklınızı kurcalamaya devam eden muhteşem bir eserdı "Kırmızı Pazartesi".

Arzum Karahan 10-E

YAZA AĞIT

Kimse yaşamaya başlamadan önce yaşamadığının farkında değildir. Galiba ben hayatın en ücra köşesindeki bu kasabada fark ettim bunu. Önünde bir tabak dolusu çilek vardı. Kırmızı sular hâlâ dudaklarındayken söylemişti. 'İnsanlar bizim sahip olduklarımız için bir ömür bekliyorlar.' İnanmak çok zor değildi. O an saçlarından yansıyan güneş ve her şeyden uzak olmanın getirdiği huzurla söylediği her şeye inanabilirdim. Hissettiklerimi tarif etmek çok zor. Onunkileri ise hiç bilmiyorum. Sanki Güney İtalya'da geçen bir aşk filmindeydik ve herkes mutlu, her şey sonsuzdu. Sanki gölgesinde oturduğumuz o ağaçtaki çiçekler hiç dökülmeyecek, sonbahar hiç gelmeyecekti. Ama sonsuz tanımsız bir konseptti ve yaşam tanımsız değildi. Belki korkaklığımdan, belki de hiç başlayamadığımdan yaşamaya; o yaz sona erdi. Yasemin çiçeklerinin yere düşüşü korkuttu beni. Düz bir yolda ilerlerken bir çakıl taşına takılıp düştüm ve sonra geri döndüm.

Galiba en büyük hatası mutlu sonlara inanmaktı. Ben piyano çalarken gözümün önüne düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdığında inanmıştı. Bana kötümser derdi ancak ben sadece gerçekçiymdim. Bu ikisi arasında en büyük fark birinin deneyimlerden yola çıkmasıydı. O gün, o kasabada, üst raftan yere düşmüş porselen bir tabağa aşık oldu. Kırılmış bir tabağa temkinsiz yaklaşırsanız incinirsiniz. Çünkü önceden yara almış tabaklar kendilerini korumaya çalışırlar. Belki bu yüzdendi çantamı sabahtan toplamam. Ben o beyaz arabaya bindikten sonra ona ne oldu bilmiyorum. Belki hala oradadır. Belki bir başkasıyla başlamıştır yaşamaya. Ya da belki o küçük kasabada aynı kalan tek şey artık çiçekleri dökülmüş o ağaçtır.

Bazen keşke kalsaydım diyorum. Keşke ona istediklerini verseydim, verebilseydim. Fakat hayat keşkelerle yaşanmıyor. Bir gün elimizde olan şey ertesi gün kayboluyor. Eğer hayatımız birlikte gökyüzünü izlediğimiz o gölün kenarında durabilseydi, onunla sonsuza dek bulutlara bakabilirdim. Ama artık önüme bakmam gerekiyor. Çünkü akşam oldu ve yavaşça ayağa kalktık. Herkes bizi bekliyordu. Çünkü dünya iki kişilik değildi ve korkutucu bir yerdi. Ve kırık bir tabak sadece yerde durduğu sürece var olabilirdi.

Janset Güney 11-D

23 Kasım 2017

Bu sabah alışılmadık bir heyecan ile uyandım. Hayatın ve yılların ayırdığı dostlarla bir kez daha buluşacaktık. Onca yıl kendi kendimle konuştuğum, duvarlara bağırdığım, kâğıtlara akıttığım düşünceleri birilerine anlatmak, karşılık almak umudu ruhumu doldu.

Zihnimdeki fikirler, yuvasından uçup yeni göklere kanat vurmak isteyen bir kuşun çırpınışları gibi sanki Aşiyân'da yankılandı. Bütün gün kalbimde bu heyecanla elimde kalem oturdum da tek satır yazamadım.

Akşama doğru yardımcım Zehra Hanım sofrayı hazırladı. Öyle fevkalade bir sofraya istemedim. Şair sofrasında abartının, gösterişin yeri yoktur. Yıllar sonra buluşan birkaç ihtiyar, birkaç eski dosttık biz. Fazla bir şeye gerek yoktu zira karnımızı değil, ruhlarımızı doyurmak için bir sofraydı bu. Ve bu sofraya için Yeni Zelanda yahut Manisa misali bu dört duvardan daha güzel bir yer yoktu Akşam olduğunda sofrada yedi arkadaş tek laf etmeden oturuyorduk. Sağ tarafta Mehmet Rauf, Esat Işık; sol tarafta ben, Hüseyin Kazım Kadri ve Hüseyin Cahit Yalçın. Yıllar öncesinin fişekleri, ne fırtınalar atlatmış birkaç ihtiyar. Mehmet ağzını açtı, "Tuzu uzatıver." cümlesi çıktı ağzından. Anladım. "Yıllar oldu" diyordu. "Nasılsın? Amma da yaşlanmışsın. Hiç sevmediğin maziye dönüşmüşsün. Çökmüşsün be azizim." Hafifçe gülümsedim. Tuzu uzatarak "Buyur" der gibi bir ses çıkardım. O da anlamıştı. "Sen kendi şehrene bir bak" diyordum. "Hayrola ne bu çizgiler? Yaşlanmak hiç yakışmamış sana. Eskiden de çok değildi ya, tek tel saçın kalmamış." O da gülümsedi. Cahit Yalçın kıskanmış olacak, "Çorba da nefismiş" gibi bir şeyler söyledi. "Hiç değişmemişsiniz" diyordu. "Bırakın bu 'Kaç yıl geçti' laflarını. Değil yüz yıl, beş yüz yıl geçse aslımız değişmez. Tekrar tanışmaya gerek yok, biz birbirimizi biliriz." Esat Işık, hak verir gibi ağzını şapırdattı. Kazım Kadri de ayıplar gibi Esat'a baktı. Yemeğin kalanında da kimse konuşmadı. Sonra Zehra Hanım meyveleri getirdi.

Mehmet Rauf bir elmayı eline alıp bize döndü. "Ne güzel meyve" dedi. Cahit elmaya baktı "Öyle" dedi. "Sebepsiz yere sadece güzel." Mehmet ekledi, "Tabi birilerine faydası Yoksa bu elma bile Fikret'e hoş görünmez ya..." Onca yıl ne yaptığımızı, kimleri tanıyıp nerelere

gittiğimizi anlatmıyorduk. Çünkü hepimiz o anda bunların zerre önemi olmadığını biliyorduk. "Hoş kelimesi ağzınıza hiç yakışmıyor Mehmet." dedim.

"Ne kadar güçsüz bir kelime. Güzelse güzel denir, çirkinse çirkin. Sıradan şeyler için yeni kelimeler türetmeye lüzum yok." Edebiyattan, kafiye, maziden, hayallerimizden bahsetmiyorduk. O sırada konuşabileceğimiz hiçbir şey o elmadan daha önemli değildi. Çünkü ne konuştuğumuzun bir önemi yoktu. Anladığını bildiğimiz insanlarla sadece yan yana olmak yeterliydi. Aslında konuşmaya bile gerek yoktu. Duygularımı biliyorlardı. Sanki duvarlara konuştuklarımın yankılarını duyuyorlardı. Yıllardır görüşmesek de bir kez birbirimizi tanımıştık. Konuşulabilecek tüm konularda, kurabileceğimiz tüm cümleleri biliyorduk.

O yüzden gecenin sonuna kadar o elmadan konuştuk.

Türkan Deniz Özkırış 11-E

UTANÇTAN ÖLMEK

Arkasına şöyle bir bakınca epey yol almış olduğunu gördü. Şehir çoktan kaybolmuştu. O tarafta pis bir ufuk parçası hareketsiz birikmişti. Bu, bulut değildi. Pis bir hava birikintisi idi. Şehir bu esmer tülün içinde idi. Önünde bir yol, dimdik bir yokuş uzanıyordu. Yolun dik doruğunda ağaçlar gözükiyordu. Orada belki de su vardı: Serin bir kaynak. Ama yol, oraya kadar öyle ağaçsızdı ki, öylesine sıcaktan demiryolları üstü gibi tütüyordu ki yola çıkmadan evvel bir dinlendi.

Koskoca sarılığın ve sessizliğin içinde tek canlı olarak gördüğü ağacın gölgesine uzandı ve öldü.

Sadece bir veya birkaç rakamın bir araya gelerek oluşturduğu yaşınız sizin hakkınızda çok şey söylerdi. Mesela bu rakamlar küçükse okula gitmeniz gerekirdi, evlendirilmeniz değil. Fiziksel acı veren tek şeyin kitap sayfalarını çevirirken oluşan kesik olması gerekirdi, kocanızın size attığı tokat değil. Ama zihninizde inşa ettiğimiz dünya, gerçek olandan çok daha renkliydi. Daha az mavi, çokça pembeydi. Derisindeki renk eşitsizliğini üzerine giydiği kat kat giysilerle kapatırken, yüzüne gülümseyen bir maske taktı. Vücudundaki morlukların zaman geçtikçe iyileşmesi gerekirken, onlar inatla koyulaşp kendilerini daha çok belli ediyorlardı.

Israrla çalan kapıyı açana kadar belki de çoğu kaybolurdu. Her attığı adımda bedeni ona artık durmasını söylerken, kızın düşüncelerini kapıdaki kişi esir almıştı. Kapının tokmağını zarif elleriyle kavradı ve zorlanmadan çevirdi. Kapı aralandı ve arkasında kızın daha önceden görmediğine emin olduğu bir yüz gözüktü. Siyah kabarık saçlı, kara gözlü ve sırık gibi boyuyla bir kadın duruyordu. Üzerindeki tek farklı renk elinde tuttuğu üzeri peçeteyle örtülü beyaz tabak ve tabağın üzerindeki krem rengi küçük not kağıdıydı.

"Yeni komşularımıza merhaba demek istedim." Kızın kapıyı açana kadar iyileşmeyen morlukları daha çok koyulaşp kızın eski ve uzun elbisesinin ardından kadına baktı. Kadının gözlerine acıma duygusu battı, kalbi burkuldu. Gözleri sulanmasına rağmen yüzünden gülümsemesini eksik etmedi. Kız başını yere eğip gülümsemek için fazladan çaba harcarken teşekkür etti. Sonra tekrar kadına bakıp bir şeyler mırıldandı.

Sesi o kadar güçsüzdü ki kadın onu duymadı. Saniyeler sonra kapı kapandı. Üzerinde siyah mürekkepli kalemle karalamaların olduğu kâğıda baktı kız. Belki de okuma yazma bilmediğini ona söylememeliydim diye düşündü ama bazı şeyler için çok geçti. Aynı kızın okula gitmesi için çok geç olması gibi. Yanaklarının utançtan al al olduğunu aynanın önünden geçerken fark etti ve morluklarının daha belirgin olduğunu da.

Kadının gözlerindeki küçümseyici bakış okula gitmemesinden miydi yoksa morluklardan mı? Belki de hiç bilemeyecekti. Ama bundan sonra ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Melisa Doğru 11-D

YAVRU FLAMİNGO BONCUK İZMİR YOLUNDA

Biz dört yavrumuzla birlikte 6 kişiden oluşan ve Paris' te yaşayan bir flamingo ailesiyiz. Ama içinde bulunduğumuz sürümüz çok daha büyük ve kalabalık. Her kış daha kolay beslenebilmek için sürümüzle birlikte güneyde daha sıcak yerlere doğru göç ederiz. Yine havalar soğudu ve kış geliyor.

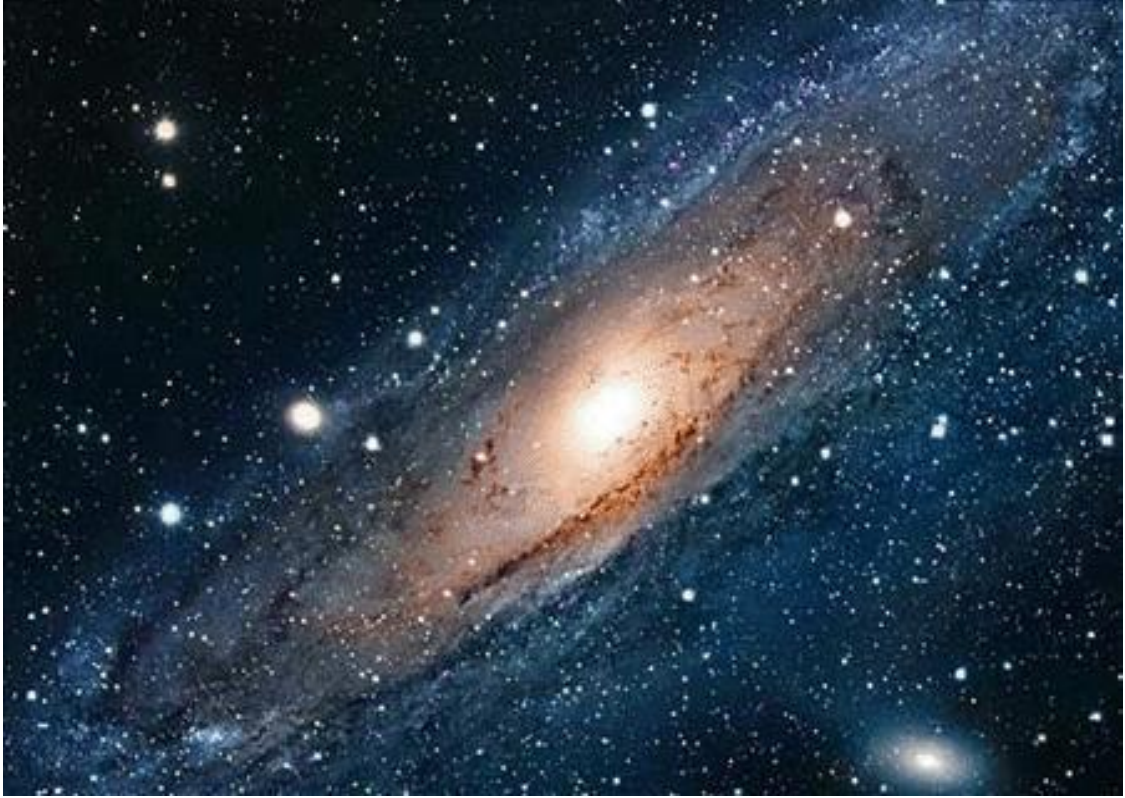

Artık göç etme vakti geldi. Günlerdir hazırlanıyoruz. Artık yola çıkma vakti geldi. Sürü olarak İzmir iline göç ederiz çünkü orada daha kolay balık avlayabiliyoruz. Bu sayede sürümüzün tamamı kolaylıkla doyabiliyor. Hava sıcaklığı da kışı geçirmek için çok elverişli. Hele insanların Sasalı dediği bir yer var, çocuklar bayılıyor oraya.

Yol oldukça uzun sürüyor. Dinlene dinlene sürü ile beraber uçuyoruz. Sürü İzmir'e doğru giderken ailedeki dört yavru flamingodan biri olan Boncuk tam yolun ortasına yani Roma şehrine geldiklerinde birden gagasında yavrularını beslemek için balık avlayıp yuvalarına götürüren bir baba kuş görür. Oldukça aç olan flamingo yavrusu Boncuk, baba Martı kuşunun gagasındaki balığı kapıp yemek ister.

Yavru flamingo Boncuk'un annesi ve babası sohbet ettikleri ve üç kardeşi ile oyun oynadıkları için Boncuk'un geride kaldığını fark etmezler. Böylece yavru flamingo Boncuk sürüden uzaklaşır. Sessizce ama hızlı bir şekilde martı babanın ağzındaki balığı kapar. Ama martı baba kuş yavru flamingodan balığı geri almadan kaçır. Çünkü aşağıda bir avcı görmüştür. Yavru flamingo Boncuk neden baba martı kuşun kendisini kovalamak yerine kaçtığını anlamaz ve bunu umursamaz. Avcı yavru flamingoyu gördüğünde sürünün yanına dönerken ona ateş eder ve yavru flamingo hafif bir şekilde kanadından vurulur. Sonra yere çakılır. Ancak hayvansever bir bahçıvan olan Şükrü amca onu fark eder ve olayın Boncuk'un düştüğü gider. Bahçıvan avcı görmeden yavru flamingoyu kucağına alır, onu saklar ve evine götürür. Yaralarına bakar ve onu iyileştirir. Boncuk birkaç gün bahçıvanın evinde kalır, iyileşince ailesini aramaya başlar. Flamingo sürüsü ise gitmemiş etrafta günlerdir Boncuk'u bulmaya çalışıyormuş. Bir göl kenarında kendisini arayan sürü arkadaşlarına rastlar ve çok sevinir. Yavru flamingo Boncuk ailesinin ve sürünün yanına tekrar döner. Anne babası ve kardeşleri çok sevinir. Başından geçen olayları teker teker anlatır. Bir daha sürüden uzaklaşmayacağına kendine ve ailesine söz verir çünkü başına gelenler onun için çok önemli bir ders olmuştur.

Yağız Ege Karaaslan 4-A

VAHDET-İ VÜCÛD KAVRAMI VE SPİNOZA

Vahdet-i vücûd; 'varlıkta birlik' ve 'varlığın birliği' anlamına gelen tasavvuf terimidir. Muhyiddin İbnü'l Arabî tarafından sistemleştirildiği söylenir ama bazı kaynaklar ise bu terimin Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin değil de, ders verdiği öğrencilerinin sistemleştirdiğini söyler. Vahdet-i vücûd terimi Allah'ın varlığının kesinliği ilkesine dayanır ve varlığın "mümkün" ve "zorunlu" diye yapılan ayırımına karşı bir teoridir. Nitekim Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin, "Varlık birdir, o da Hakk'ın varlığıdır." sözü bunu anlatmaktadır. Yani özetlemek gerekirse vahdet-i vücûd kavramı Allah'ın tek varlık olduğu ve evrenin, Allah'ın dışlaşmış biçimi ve yansıması olduğu ve Allah'ın da evrenin özü olduğu fikridir. Vahdet-i vücûd inancında tek varlık olarak Allah kabul edilmekle birlikte, Allah'ın dışındaki varlıklar ise Allah'ın tezahür ve tecellisi yani yansıması sayılmaktadır. Oysaki Allah yarattığı her şeyi ayrı ve gerçek varlıklar olarak yarattığını bildirmiştir. Örnek vermek gerekirse bunun gibi birçok ayette Allah "...Göklerde ve yerde ne varsa hepsi onundur..." (Bakara, 2/255, 284; Nisâ, 4/131; Yunus, 10/155; Lokman, 31/26) buyurarak bunların gerçek ve ayrı birer varlık olduğunu söylemiştir. Bizim varlığımız da gerçek bir varlıktır. Konu ile ilgili çok sayıda ayetten ikisi de şöyledir: "Allah'ın gökleri, yeri ve ikisinin arasında bulunanları, gerçek olarak ve belirli bir süre için yarattığını kendi kendilerine düşünmezler mi? Doğrusu insanların çoğu, Rablerine kavuşacaklarını inkâr ederler." (Rûm, 30/8) ve "Allah, gökleri ve yeri bir gerçek olarak yaratmıştır. Böylece herkes kazancına göre karşılık görür. Onlara haksızlık edilmez." (Câsiye 45/22). Aynı zamanda Allah, biz insanlara, doğru yolu göstermek için, yarattığı şeylerde işaretler bulundurmıştır. Bir ayette şu şekilde

buyurulmuştur: "Biz yakında belgelerimizi, her yerde olduğu gibi, kendi üzerlerinde de göstereceğiz. Artık Kur'an'ın doğru olduğu onlarca da anlaşılсын diye. Senin Rabbinin her olana bitene tanık olması yetmez mi?" (Fussilet, 41/53). Etrafımıza şöyle bir baktığımızda bile elbette Allah'ın varlığını, birliğini ve kudretini kavrarız ama onları Allah'ın birer parçası veya bizzat kendisi olarak görmek bizim inancımıza aykırıdır. Sonuç olarak vahdet-i vücûd adındaki terim ve aynı zamanda insanı Allah'ın bir parçası sayan inanç, hiçbir şekilde bizim dinimizce kabul edilemez.

Birçok araştırmalara konu olmuş ve 17. Yüzyılda yaşamış sistem filozofu olarak tanınan Spinoza ise, kurduğu sistemini rasyonel ilkelere uygun olacak şekilde kurmuştur. Buna uygun olarak, seçtiği metot matematik metodudur. Çünkü Spinoza'nın düşüncesine göre, matematikteki kanıtlamalar ile en ufak bir şüphe ve kararsızlığa yer bırakılmadan kesinliğe ulaşılabilirdi ve karşılaşılabilecek bütün, herhangi bir tür problem içeren durumlardan kurtulma imkânına sahip oluna bilinirdi. Spinoza, ortaya attığı sisteminde tek bir amacı hedeflemişti. Bu amaç da, evreni, insan için anlaşılır hale getirebilme ve böylece Tanrı'ya ulaşabilmeyi başarmaktı. Spinoza, çokluğu birliğe ve teklığe indirgeme çabası göstermiştir. Bu amaçla, Descartes'in etkisiyle "Tek töz" kavramını geliştirmiştir. Spinoza için bu töz, var olmak için başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan, kendi kendinin sebebi durumundadır. Ayrıca bu konumdaki töz Allah ile özdeştir. "Spinoza, bunu gerçekleştirerek, metafiziğinin merkezine monist bir Tanrı anlayışını yerleştirmiştir." (<http://bilimfelsefeveteoloji.blogspot.com.tr/2013/10/spinoza-ve-ibn-arabinin-tanr.html> sözün alındığı kaynak). Tanrı'yla özdeş olan bu töz tektir. Bu bakımdan, Spinoza'nın düşüncesine göre Tanrısal tözün dışında bir töz düşüncesinin kabul edilmesi mümkün değildir. Descartes'in düalist töz anlayışına karşı çıkması da Tanrısal tözün dışında bir töz düşüncesinin kabul etmenin mümkün olmadığını savunduğundandır.

Son olarak bir konudan daha bahsetmek istiyorum. Yukarıda bahsettiklerimde gördüğüm üzere Spinoza ile Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin ortaya atmış olduğu düşünce biçimleri fazla derece benzerdir. Birçok açıdan aynı yönleri de vardır da. Peki, nasıl oluyor da birbirinden ayrı zamanlarda yaşamış, ayrı kültürlerde yetişmiş ve ayrı iki dine inanan iki düşünürün düşünceleri böyle bir benzerlik gösteriyor? "Hepsinden öte keşf ve şuhud adıyla bilinen, dini tecrübeye dayanan sezgicilik metodunu benimsemiş bir doğu mistiği ile tamamen akla dayanan, matematiksel bir düşünce tarzına sahip olan rasyonalist bir yaklaşımı benimsemiş bir batı filozofu bu kadar benzer düşünce ve fikirlere ulaşabiliyor?" (<http://bilimfelsefeveteoloji.blogspot.com.tr/2013/10/spinoza-ve-ibn-arabinin-tanr.html> sözün alındığı kaynak.). Akıl ya da Sezgi. Hangisi bilgiye ulaşmada daha doğru ve güvenilir bir araçtır? Elbette Muhyiddin İbnü'l Arabî ile Spinoza'nın bambaşka metotları kullanarak çok benzer fikir ve düşüncelere ulaşması bu tartışmayı tamamen çözecek güçte değil. Yine de bu, durumun ilginçliğini örtbas etmiyor.

SİS'E GÜNÜMÜZDEN BİR MERHABA

Gri bulutların gökyüzünü ele geçirdiği bir günde fırçayla tuvale keskin darbeler bırakırken duymuştum ilk kez. Fırçanın tuvale yaptığı keskinlikte bir çığlık. Öyle acı doluydu ki bu çığlık, insanlar duymamak için kulaklarını tıkar, kapılarını kapatır, diğer insanların gözlerinden gözlerini kaçırdı. Duyanlar da vardı elbet, çocuklar bu ses bitene kadar etrafına bakınır, daha sonra ne yapacağını bilemeyerek annelerinin eteğinin ucunu çekiştirirlerdi. Anneleri durumu anladığında küçüklerin yüzüne bile bakmaz, ellerinden tutup etrafa telaşlı birkaç küçük gülümseme gönderirlerdi uzaklaşırken. İstanbul bu gibi günlerde ağlardı. İç çekme seslerini duymanız için çok dikkatli dinlemeniz gerekirdi. Otuz yaşını geçmiş kişilerin asla yapamadığı bir şey... Kendileri çığlık atmakla o kadar meşgul olurlardı ki, yıllardır süren bu ağlamaları duymazlardı ama kulaklarını kapatan bu kişilere hayatımda duyduğum en acı dolu inlemeyi renkler ve kelimelerle anlatmaya kararlıydım.

İstanbul pencereimin arkasından bana baktı. Gözleri yaşlı ve hafif bir tebessümle... Akrep ve yelkovan birbirinden bağımsız bir şekilde hareket ederken çoğu insan popülasyonunun umurunda olmayan bir şey oldu. Bu küçük ve anlamsız, kapının tıklatılma sesi yerimde donmam için yeterliydi. Kapıdaki kim olabileceğine dair aklımdan yüzlerce isim geçti. İsimler bedenimi ele geçirdi ve ben de buna memnuniyetle izin verdim. Çok geçmeden tüm isimler masamın etrafındaydı. Etrafta odayı sarmalayan bir gürültü vardı. Evimdeki huzur yerini vızıltılara ve boş suratlara bırakmıştı. Aynı İstanbul'da her geçen gün olduğu gibi... Eğer buna şu an son vermezsem her zaman duyduğum iç çekişler benim iç çekişlerime; gördüğüm gözyaşları, benim gözyaşlarıma dönüşecekti. Belki de çoktan öyleydi.

Tam bu sırada aklımda bir şimşek çaktı. Yarım kalan resmimin başına döndüm. Bu sefer en beğendiğim fırçamı elime aldım. Ağlayan İstanbul değil, bendim. Renklerin karmaşası o

kadar yoğundu ki gözlerim işlevini yitirdi. Bir renk köründen ne farkım vardı? Renklerin anlamını yitirdiği zamanda kelimelerim beni kurtaracaktı.

"Örtün, evet, ey felâket sahnesi... Örtün artık ey şehir; Örtün ve sonsuz uyu, ey dünyanın koca kahpesi!"

Kelimeler de tıpkı renkler gibi anlamını yitirdiğinde etrafta tek bir karmaşa yoktu. İsimler sessizliğe bürünmüş, beni izliyorlardı. Hayır, hayır! Beni değil, pencereden dışarısını izliyorlardı. İnsanlara, etrafı sarmış gri bulutlara, insanların ağaçları katlederek inşa ettiği binalara bakıyorlardı. Her şey ne çok değişmişti. Şehrin kurtarılmak isteyen vızıltısı artık yoktu. Çılgınlıkları duyabilecek insanlar yoktu. Çünkü insanlar hem sağır, hem dilsiz, hem de kördü. Sağır insanlara müzik nasıl tarif edilirdi? Dilsiz insanlara ses tellerinin titreşmesi nasıl hissettirilirdi? Kör insanlara renkler nasıl açıklanabilirdi? Belki de yapılamazdı. İşte bu yüzden vazgeçtim. İstanbul işte bu yüzden sustu. İsimler bana baktı. Gözleri yaşlı ve hafif bir tebessümle...

Melisa Doğru 11-D

ZAMAN LENSİ

Hiç tanımadığım insanların burun çekme seslerini duymaktan, yarısından fazlasının döktüğü sahte gözyaşlarını silmek için peçete istemelerinden sıkılmışım. Karanlığın ve matem havasının hâkim olduğu bu odada daha fazla kalmak istemiyordum. Mutfakta pişmekte olan helvanın başında duran sekiz kişilik kafile salona geldikten sonra annemi öpüp yanından kalktım. Hani sevinçler paylaştıkça çoğalır, acılar paylaştıkça azalırdı? Evdeki bu kalabalığın anneme daha çok hüznü getirdiğini fark etmişim. Keşke yalnız kalıp beraber ağlayabilseydik.

Odama gittim ve herhangi biri içeri girmesin diye kapımı kilitledim. Mor koltuğuma uzandım. Koltuğun dayandığı duvarda annemle babamın düğün hediyelerinden biri olan eski bir saat asılıydı. Yelkovanın dönüşünü izledim. Geçen her saniye ne kadar boştu. Boş gözlerle bakınıyordum. Babam beni böyle görse kesin kızardı zamanımı boş durarak geçiriyorum diye. Babam için zaman ne kadar önemliydi. Bu saat bile çok değerli gelmişti bana babamı hatırlattığı için. Aslında insan ile eşyanın her buluşması bir hikâyedir. Hikâyeler de zamanda hareket eder. Kim bilir bu saatin hikâyesi neydi? Kim vermişti, veren kişi onu nereden almıştı, verirken ne söylemişti, babam saati asmak için duvara çivi çakarken mutlu muydu yoksa annem duvara zarar gelmesin diye söylenirken kavga mı etmişlerdi? Onların birbirlerine birden parladıkları anı düşününce içimden gülmek geldi ama gülemedim.

Daha sonra gözümü tavana diktim. Rutubetten çatlamış tavan, usta çağırmak istiyordu. Geçen sene de böyle olmuştu. Çatının arasındaki boşluklardan tavana damlayan yağmur suları yüzünden beyaz tavan kahverengi olmuştu. Babamla beraber boyamıştık. Boyarken onun yanağına sürdüğüm boya yüzünden babam: "Pislik yapma." diyerek kızmıştı bana. Ne

kadar çabuk kızan ve ciddi biri gibi dursa da aslında çok duygusal ve çocuksu bir yapısı vardı babamın.

Oda çok havasızdı. Perdeyi çekip camı biraz araladım. Camı açmamla birlikte yüzüme vuran soğuk havanın etkisiyle ürperdim. Ayaklarımda çorap yoktu. An itibariyle babamın kurallarından birini çiğniyordum. "Çıplak ayakla taşlara basılmayacak." Çekmeceyi açtım, babamın karne gününde hediye olarak Fenerium'dan aldığı lacivert çorapları giydim. Babam elinde Fenerium torbasıyla eve geldiğinde annem ona: "Yine mi?" bakışı atmış, babam da: "Kulübümüze destek oluyoruz hayatım." demişti. Annem oradan alışveriş yapmayı sevmiyordu, onun yerine başka bir mağazadan daha güzel kıyafetler alınabilirdi.

Koltuğa oturdum yine. Tam ayaklarımı uzatacakken bir ışık gözümü aldı. Güneş ışığı, kütüphanemin üstünde duran babamın on birinci yaş günümde aldığı fotoğraf makinesi lensine oradan da gözüme yansıyor. Onun orada ne işi vardı? Sonu, babamdan büyük bir hevesle istediğim diğer eşyalarla aynı olmuştu. Unutulup bir köşeye atılmıştı. Onu görünce içimi bir merak sardı. Kim bilir şu an hatırlayamadığım hangi anılarla doldurmuştum belleğini. Kalkıp aldım açma düğmesine bastım ama ekranı hâlâ siyahtı. Muhtemelen pili bitmişti ve ben yeni pil almaya üşendiğim için onu bir kenara koymuştum. Buzdolabında sakladığımız piller geldi aklıma. Onları almak için tehlikeli bir yolculuğa çıkmam gerekiyordu, mutfağa...

Odama geri döndüğümde mutfakta sadece teyzemi gördüğüm için şükrediyordum. Gerçi o da misafirlere ayıp olduğunu söyleyerek beni meşgul etmişti ama umursamamıştım. Kapıyı tekrar kilitledim ve pillere göz attım, sanırım bu pillerin birkaçı bitmişti ama denemeye değerdi. Matematikim hiçbir zaman mükemmel olmadı ama yanılmıyorsam küçük bir kombinasyon işleminden hangilerini koyarsam çalışacağını bulabilirdim. Dört pil için yer vardı elimde olan pil sayısı ise yediydi. Sekiz yüz kırk tane grup karşıma çıktı. "Çok güzel. Bundan sonrası mukadderat." deyip birkaç tane denedim. Şanslıydım ki beşinci denememde makine açıldı. Bin altı yüz seksen iki fotoğraf vardı. Bunların hepsine bugün doya doya bakmam imkânsızdı ama bakabildiğim kadarına bakmak belki acımı hafifletebilirdi.

En eski fotoğraflardan başladım bakmaya. Ne kadar küçükmüşüm. Annemin tabiriyle "görmemişler gibi" her anın fotoğrafını çekmişim. İlk fotoğraf babamın makineyi verdiği günden yani doğum gününden. Bana söz vermişti: "Sana fotoğraf makinesi alacağım." diye. Doğum günümdeyse yarın alacağımıza dair bir şeyler söylemişti ama ben tutturmuştum bugün alalım diye, o da dayanamayıp koltuğun yanından çıkarıp vermişti. Meğer sürpriz yapmak istemiş, ne kadar sevinmişim. İlk fotoğraf da o andan. Ben kameraya bakarken babam kulağıma: "Her anının değerini bil." diyordu, bana dönük olduğu için yüzü tam çıkmamıştı. Gülünce yanağında beliren gamzeleri, seyrek saçları, gözülüğünün ardındaki ela gözlerini düşününce gözlerim doldu. Geri kalan doğum günü fotoğraflarına üstünkörü bakıp geçtim ta ki ikimizin formayla beraber Fenerbahçe maçı izlediği fotoğrafa gelinceye dek. Babamla en büyük ortak noktamız buydu, futbol ve Fenerbahçe. Bu maçı hatırlıyordum.

Maçtan önce arabayla gezmiş son ses "Kanım Sarı Lacivert" şarkısını dinlemiştik. Her zaman gol kaçıran Guiza ise bu maçta gol atmıştı ve bağtırmaktan sesi kısılan babam derin bir nefes almıştı. Bir yandan da annem onun için telaşlanıyordu kalp krizi geçirecek diye.

Sıradaki fotoğrafa bakınca birisiyle dertleşme ihtiyacı duydum çünkü bu fotoğrafta babamla parktaydık. Bankta baş başa oturmuş sohbet ederken çekmiştim. Babamın ne zaman bir sıkıntısı olursa dışarı çıkmak isterdi, ben de onunla giderdim. Bir parka oturup dertlerimizi ve sevinçlerimizi paylaşırdık. Sanırım "Sevinçler paylaştıkça çoğalır, acılar paylaştıkça azalır." sözü burada geçerliydi. Ne zaman bir sorunu olsa hep: "Sen takma kafana. Annenle ben bir çaresine bakarız." diyordu. Ama iyi niyeti beni eziyordu. Kendimi onların omuzlarındaki bir yük gibi hissediyordum. Sonra meslek konusunu açıyordu. Açıkça söylemek gerekirse bu tarz muhabbetler beni hep sıkardı ve önümüzde daha çok uzun zaman olduğunu söyleyerek geçiştirirdim. Babamsa "uzak" kelimesiyle tabir ettiğim zamanın hiç de o kadar uzak olmadığını hatırlatırdı.

Yine bazı fotoğrafları atlayarak film rulosunda ilerlerken annemin çok eskiden tab ettirilmiş olan fotoğrafların, kaybolurlarsa diye çektiği fotoğrafları buldum. Aralarında ben bebekken çekilmiş fotoğraflar vardı. Ama annemin bana hamile olduğu dönemden sadece bir fotoğraf vardı. Annem babama endişeli bir şekilde bakıyordu, babamsa üzgündü gülümsemiyordu. Bu annemin bana birkaç ay önce anlattığı dönem olmalıydı. Ben doğmadan önce babam işinden istifa etmiş ve yeni girdiği işte de tutunamamış. Bu olaylar olurken bir bebek dünyaya getirmek babama akıl kârı gelmemiş ama annem beni doğurmak istemiş. Bunu duyunca babam beni istemediği için çok üzölmüştüüm ama beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum ayrıca ben doğunca ona şans getirmişim ve babamın işleri yoluna girmiş. Annem bu olayı anlattığında anlamıştım babamın benle neden sürekli meslekler hakkında konuştuğunu. Aslında onun tek derdi onun çektiği sıkıntıları benim çekmemem ve çok güzel bir hayat yaşayabilmem. Onun tek derdi benim mutluluğüm.

Bu fotoğraflara bakınca fark ettim ki aslında babam haklıymış, o zamanlar uzak dediğim günler gelmişti. Yani uzak olan yarın, ondan sonraki gün, iki yıl sonrası veya on yıl sonrası değildi. O günleri ömrümüz yeterse elbet yaşayacaktık ama ya dünü? Babamın hayatta olduğu dünü tekrar yaşayabilecek miyim? Ah babacığım bana bir fotoğraf kadar yakın ama dün kadar uzaktasın şimdi.

Zeynep Naz Güleç 10-B

ZAMAN MAKİNESİ İLE ÖLÜMSÜZLÜĞE ULAŞMAK

H.G. Wells'in zamanda yolculuğu konu alan kitabı "Zaman Makinesi" 1895 yılında yayımlandı. Kitap bu yıl tamamlanmıştı ancak ileride bu kitabı oluşturacak bir anlatı bunun çok öncesinde, 1888 yılında oluşmuş ve adım adım, ileride ortaya çıkacak başyapıta doğru evrilmeye başlamıştı. Kısa bir anlatı şeklinde ortaya çıkan "Kronik Argonotlar" bir zaman makinesini, makinenin mucidini ve yanlışlıkla zaman yolculuğu yapan bir rahibi anlatıyordu.

Ancak zaman yolculuğu sırasında yaşananlara ya da gidilen zamana değinilmiyor, sadece rahibin kaybolması ve geri gelmesi anlatılıyordu. Yıllar boyunca defalarca değişen ve tekrar tekrar yazılan kitap sonunda "Zaman Makinesi" haline geldi. Günümüzde okunduğunda bile son derece etkileyici olan bu kitaba, yazıldığı zamanı düşünerek baktığımızda karşımıza bambaşka bir manzara çıkıyor. Bu kitabın öncesinde zaman yolculuğu az sayıda kitapta, o da sadece zihinsel etapta yaşanıyor; yani karakterin birden bire başka bir zamana gözlerini açmasıyla kurgu ilerliyor.

Wells'in bu kitabı ile beraber ilk defa zaman yolculuğu bilimsel bir altyapıda sunuluyor. Yani ilk defa zaman makinesinden bahsediliyor. Bunun da ötesinde henüz kuantum fiziği ya da Einstein'ın Görelilik Kuramı ortaya çıkmamışken ilk kez dördüncü boyut olarak zaman

kavramından bahsediliyor. Böylece akıcı bir dil, sürükleyici bir kurgu ve inandırıcı bir anlatı şekli ile kitabını tamamlayan Wells, sadece distopik bir başyapıt ortaya çıkarmakla kalmıyor, gelecekte birçok bilim insanına ilham kaynağı olarak ölümsüzlüğe kavuşuyor.

Kitapta "Zaman Yolcusu" olarak bahsedilen bilim insanının 802.701 yılına gidişi ve karşılaştığı dünya anlatılıyor. Bu benzerine hiç rastlamadığınız bir distopya. Yazar hem Darwin'ci teoriye dair bilgisi hem de toplumsal konulara uzak kalmayan kişiliği ile yüz binlerce yıl ötesine dair akla yatkın olan ve korkutuculuğunu tam da buradan alan bir toplum tasviri sunuyor. İnsanların hem sosyal hem biyolojik olarak geldiği noktayı bizim çağımızdan, yani kendi deyimiyle "korkunun insanı felce uğratmadığı, gizemin dehşetini kaybettiği, insan ırkının bu olgunluk çağından" gelen bir gezginin gözlerinden aktarıyor. Darwin'in öğrencilerinden Huxley tarafından eğitilen Wells kitabını, türlerin koşullara uyum sağladıkları ölçüde var oldukları ve bu yüzden evrimleştikleri fikri üzerine kuruyor.

Kitapta yüz binlerce yıl sonrasını anlatsa bile hep ayakları yere basan bir olay örgüsü izleniyor. Yazar, başkarakterini kahraman olarak tanıtmaya çalışmıyor, tersine onun karşılaştığı toplum karşısında anlamadan duruşunu, çaresizlik nöbetlerini ve yabancılığını tam da olması gerektiği gibi aktarıyor. Hatta yer yer inandırıcı olmamaları konusunda eleştirdiği ütopya yazarlarına göndermeler yapıyor. Birçok açıdan bu distopya, Wells'in ütopya yazarlarına bir tepkisi olarak görülüyor. Wells, eşit bir toplum özlemiyle ve sosyalist fikirleriyle biliniyor. Buna rağmen kitabında sosyalizmin veya başka bir ideolojinin güzellemesini yapmıyor. Kitabında insanların, geçen zaman içinde alt ve üst halk olarak kesin çizgilerle farklı evrimleşmiş olduğunu anlatıp bunu Kapital düzenin ileri sonuçlarından biri olarak gösterse de artık insan olmaktan çıkmış basit canlılar olarak gördüğü üst halkın, yani Eloilerin düzenini de kusursuz eşitlikçi bir yapı olarak aktarıyor. Böylece kitabı Kapitalizm karşıtı siyasi bir anlatı olmaktan kurtarıyor. Yüz binlerce yıl sonrası ile ilgili cüretkâr bir senaryoyla ortaya çıkarak büyük bir cesaret örneği sergileyen Wells'in yıllarca harcadığı çabalar karşılıksız kalmıyor. Kendisi ile büyüyen, tekrar tekrar yazılan, evrilen ve en sonunda en güçlü haliyle ortaya çıkan bu kitap, yıllar sonra bile ölümsüzlüğünü koruyor ve yazdığı diğer kitaplarla beraber Wells'in bilim kurgunun babası unvanı ile hak ettiği yere kavuşmasını sağlıyor.

Türkan Deniz Özkırış 11-E

Eraslan Vakfı

119/1 Sok. No:3 35050

Bornova/İzmir

Tel: +90 232 375 28 28

Faks: +90 232 375 14 44

www.egelisesi.k12.tr

info@egelisesi.k12.tr

Özel Ege Lisesi: Anaokulu-İlkokul-Ortaokul-Lise